

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Veres udvari és kamarai fényképész felvétele

VÉRTESY SÁNDORNÉ ÉS GYERMEKEI

DERŰS NYÁRUTÓ IDEJÉN

Távol a mindennapi élet egyhangú zajától

Mily élvezetes az az idő,
Amit kertünkben
Csodás szép, de mégis könnyű és nem költséges

Kézimunkák készítésével töltünk el,
Hogy otthonunkat a rideg ősze beálltával
Barátságossá és kedélyessé tegyük.

HORGOLJUNK!

egy rugalmasan erős selymfényű
cérnával, amiből a leggyönyörűbb
csipkéket, függönyöket, terítőket,
filetmunkákat, bűtötteket készí-
thetjük díszül otthonunknak.
Mindeme munkákhoz használjuk
a világhírű Coats-féle »Lánc« hor-
goló cérnát, amely selymfényű, rugalmas és könnyen
feldolgozható; fényét és eredeti színét mosás után is
híven megtartja és nem válik foszlóssá.

HIMEZZÜNK!

mert aszindús kézimunkák derűt,
fényt varázsolnak otthonunkba
és értékessé teszik házunkat.
A hímzéshez használunk Clark-
féle »HORGONY« mulinét. Több,
mint 200 pompás színből álló nagy
választék áll rendelkezésünkre.
A Clark-féle »HORGONY« muliné
kítűnően mosható, sőt ki is főzhető anélkül, hogy selym-
fényéből és lágyágából veszítene és színét hagyná. Töké-
letesen helyettesíti a selymet és olcsóságánál fogva annak
árával össze sem hasonlítható.

Coats „Lánc”
Mercer Crochet
horgoló cérna!

Clark „Horgony”
Stranded Cotton
Muliné!

Gyártanak mindenfajta fonalat mindennemű varráshoz.

Kapható az egész országban minden kézimunkaüzletben!

Magyarországi főraktár:

Angol-Magyar Cérnagyár Rt. Budapest, V., Visegrádi-utca 14

E PÉLDÁNYHOZ MELLÉKELT SZINES KÉZIMUNKAMINTA

a Clark-féle „Horgony” muliné számára készült. A művészi összeállítású virágescor-mintát terítőnek párna-
középleknek, avagy retikülnek cordovára gobelin- vagy keresztöltéssel himezzük. Az alsó bordúr a retikül oldalsó-
képezi. Hogy a minta eredeti színezészerinti hű elkészítését megkönnyítsük, alant adjuk a kidolgozáshoz szük-
séges Clark-féle »HORGONY« muliné számszámaikat: 604, 605, 606, 557, 502, 503, 504, 505, 596, 598, 599, 600, 432,
434, 435, 436, 497, 498, 500, ezen színekből circa egy-egy motring szükséges. Az alapszín 567 számú és a retikül
két oldalának kitértéséhez ebből a számból körülbelül 10 motringra van szükségünk.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

A. M. M. MUZEUM
HIRLAP OSZTÁLYA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat ~ Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án
Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai-u. 37 (Berlini-tér sarok) ~ Telefon: Aut. 107-23 ~ Előfizetési ár: egész
évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 7 P ~ Egyes szám ára: 80 fill. Ausztriában 1 Sch. 40 Gr. Franciaországban
6 Fr. Olaszországban 4 L. Amerikában egy évre 8 dollár ~~~~~ Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

A színésznő, az autó, a szépségverseny, meg a halál

Hogy a színésznő meg az autó hogyan kerülnek össze, ez nagykorú ember számára vajmi könnyen érthető. A színésznőnek nagy gázsija van és autót vásárol belőle. Esetleg kis gázsija van és — akkor is autót vásárol. Hogyan? — ez az ő titka. Hogy az autó meg a szépségverseny miként kerülnek össze, erről már csak a beavatottak tudnak. Van tudniillik autószepségverseny is ezen a tejjel-mézszel-benzinnel folyó országban, mivelhogy nincs nagyobb gondja szegény magyaroknak, mint az, hogy melyik automobilgyár készíti szemre valóbb, tűzrópattantabb autót. S végül: hogy az autószepségverseny meg a halál hogyan kerülnek együvé, ezt szívzaggató szomorúan demonstrálta egy színésznő, akinek gyászos szerepléséről (nem a színpadon, amelyhez hosszú időket semmi kapcsolata) nemrég olvastam a megdöbbent közönség. Megvártuk, amíg tisztázódik a tényállás és bizonyos személyes mozzanatok, amelyek minden eseményt mint mellékszöveg kísérnek, teljesen kikapcsolódnak, hogy a hívős tárgyilagosság mérlegére tehesük a dolgot. Most már objektíven foglalkozhatunk vele.

Egy Faludi Sári nevű színésznő, akinek nevét legfőlegben néhány benfentes ismeri még abból az időből, mikor a színpadon kísérletezett, — látva, hogy a csillogó deszkákon már nem terem számára babér, de még csak fű sem nő, átnyergelt és mint automobiltulajdonosó óhajtotta magára terelni a közfigyelmet. (Már amennyire az autósok egyáltalán érdeklik a dolgozó társadalmat.) A fejébe vette, hogy a maga szép és drága autójával résztvesz holmi autószepségversenyen, aminek az az előfeltétele, hogy a tulajdonos maga vezesse az autóját a nagytekintélyű zsűri elé. Pontosan, a versenyszabályok szerint: legalább nyolc lépés távolságra. Emiatt a nyolc lépés miatt Faludi Sári kisasszony megtanult autót vezetni, illetve meg akart tanulni és emiatt a nyolc lépés miatt kellett egy ártatlan kisfiúnak meghalni és egy szerencsétlen apának tönkrenyomorodni. A nyolc lépésig terjedő autóvezetési tudományt ugyanis nem zárt, elkerített, emberektől mentes területen próbálta ki öművészszerűsége, hanem a Városligetben, ott, ahol a forgalom majdnem akkora, mint egy népes terev vagy józsefvárosi utcán. (Gondolatnak olyan örültség ez, mintha elefántot engednének egy finom porcellánokkal zsúfolt üzletbe.) Faludi Sári kisasszony tehát eleven, járókelő emberek közt próbálta ki az autóvezetésben való jártasságát, felnőtt létére nem számolva azzal, hogy az a finom gépezet egy hozzá nem értő kézben száguldó gillotinná válhat. Azzá is vált. Már az első kísérletezésnél nekiiramodott a gyalogjárónak és halálra taposott egy másfél éves fiúcskát, aki nyegvenhítesztendő apjával sétálgatott gondatlanul. Az apát életveszélyes sérülésekkel szedték fel a mentők, a kisgyermek holttestét a morgue-ba vitték. Az apának, egy sze-

gény állami altisztnek harmadik házasságából született ez az egyetlen gyermeke, akitől Faludi Sári úrnő autózási tébolya pillanat alatt megfosztotta. Annak az angyali csöppségnek hitványul el kellett pusztulni egy olyan autó kerekei alatt, amelyet a tulajdonos megbocsáthatatlan hóbortja szépségversenydöntőbe akart kormányozni. Minden elemi biztonsági szempont fölényes mellőzésével.

Idáig tart a tragédia. Most valamivel vidámabb folytatás következik. Faludi Sári kisasszony, akit a rendőrség nyomban letartóztatott, »védekezésül« azt hangoztatta, hogy gyakran vannak szédülési rohamai, hogy szívgörcsök kínozzák és hogy akkor is, amikor a kisgyereket agyontiporta és apját nyomorékká gázolta, ájulás fogta el. Mi, akik sem szerződés nélküli gazdag színésznők, sem autótulajdonosok nem vagyunk, mi szürke nyárspolgárok eddig úgy tudtuk, hogy szívbaj és szédülés ellen nem autóvezetést rendelnek az orvosok, hanem abszolút pihenést, izgalmentes életet és csöndes munkát. Ezzel szemben Faludi Sári odaült egy gyilkolni mindig tudó gép kormányára mellé, noha szívgörcsökben és ájulási rohamokban szenved. Már csak ezért a vallomásaért is szigorú büntetést érdemel öngyámsága, aki ahelyett, hogy szívbaját Naueimben kezeltené, robogó autón ritkítja a gyalogjáró népet. A színésznőnek tudnia kellett, hogy súlyos beteg (lehet, hogy talán emiatt nem léphet fel évek óta egyetlen színpadon sem, amiért nem teszünk neki szemrehányást), már pedig szédülő fejével és görcsökben vonagló szívvel nem szabad volán mellé ülni. S ha választania kell a közönségnek a között, hogy egy szívbajos színésznő a nyílt színpadon ájuljon-e el vagy pedig nyílt utca során gyilkoljon halomra bennünket, akkor már csak inkább — gyerünk a színpadra, ahol minden, még a halál is markirozva van.

Súlyosbító körülmény az autószepségverseny mániákusára nézve az is, hogy a gépkocsivezetést nem hivatás gyakorlása végett, hanem pusztán hiúságból akarta elsajátítani. Aminthogy enyhítő körülménynek tudná be a közvélemény, ha Faludi Sári kisasszony azért ült volna a volán mellé, hogy soffroni képeztesse ki magát és ezen a tisztességes pályán keresse kenyerét. De őt csak hiúsági szempont, feltűnési viszketeg, silány szereplési vágy fűtötte, ő mindenáron beszéltetni akart magáról azon a merőben fölösleges autószepségversenyen és iratni magáról és képeket közöltetni magáról, mivelhogy a színpadi művészete révén ezt a nyilvánosságot már nem tudja kiverekedni. Ezért is súlyosabb büntetést érdemel, mintha — természetesen — egy soffor vagy a saját autóján üzleti ügyeket intéző polgár szerencsétlenséget idéz elő, föltéve persze, hogy kitanulta az autóvezetést és hajtási igazolványa van, amivel Faludi Sári kisasszony nem rendelkezett.

Autószepségverseny... Bocsássák meg nekünk a ki-
fejezést, de már magától a szótól is émelyedik a gyomrunk.

A szépségverseny mint valami járványos bacillus fertőzi a társadalmat és úgy látszik, erősebb szavak, keményebb eszközök kellene, hogy a kór terjedésének útját vágja a polgári erényeket féltő közfelfogás. Oda kell végre dörögni a megtévesztettek és az önálló gondolkodásra képtelenek fülébe, hogy a verseny fogalma kizárja a születési előnyök mérkőzését. Ahogy nem állhat ki az egyik ember azért, mert egyenes orra, a másik, mert sasorra van, ahogy nem lehet jutalmazni a símahajút és szőke embert és büntetni a hullámos hajút és barnát, vagy ahogy nem lehet leszólni a hegyet és csak a vizet dícsérni (lévén mindkettő Isten alkotása), épp úgy képtelenség az a gondolat, hogy leányokat szépség szerint kvalifikáljanak és (csaknem) diszkvalifikáljanak. Mert a régi közmondás szerint is: kinek a pap, kinek a papné és ami nekem szép, az neked rút, ami nekem tetszik, az neked nem kell. Vegyék végre tudomásul az elvakult és elvakított emberek, hogy erkölcsi értelemben verseny csak olyan *képesség, tehetség, készség*, szóval emberileg kifejleszhető *tulajdonságok és erények* közt lehetséges, amelyeknek a föltételeit mi magunk verekedhetjük ki, illetőleg a föltételek teljesítése *a magunk tudásának, erejének, ügyességének* a latbavetésétől függ. Lehet eszerint verseny költő és költő, művész és művész, tudós és tudós, sportember és sportember, vagy akár szakács és szakács, borbély és borbély közt, de nem lehet emberi külsőségek (mert ezek változhatatlan adottságok) és a természet egyéb alkotásai közt. Ez a szépségversenynek — ha úgy tetszik — tudományos vagy elméleti oldala. A másik: az etikai kérdés. A szépségverseny romboló hatásáról ma már szószaporítás beszélni. Csaknem minden lányos mama bőségesen szerezhetett tapasztalatot erre nézve a maga vagy valamelyik ismerőse körében. De hadd illusztráljuk egy beszédes epizóddal!

A multkor egy vendégülben ültem (de nem egy asztalnál) a vidéki »szépségkirálynőkkel«, mint versenyjelöltek-

kel, miután már kiestek a döntőből. Csak tetszett volna látni őket!... Ugy ültek egymás mellett, mintha valami szörnyű bűn nyomná a lelküket. Lehajtott fejjel, behúzott mellel, magukba roskadtan, szegyenkezve és (a nagy melegben!) didergő tagokkal. Olyanok voltak, mint az öntött ürgék. És hallották volna csak, milyen gúnyos megjegyzések nyilatgáltak feléjük a szomszéd asztaloktól és látták volna csak, milyen lesajnáló, gúnyos pillantások sujtották szerencsétlen fejüket! Bizony, százszor is meg kell gondolni annak a jólvevett, tisztességes polgárleánynak, hogy ilyen kockázatot vállaljon-e. Pláne, mikor jól tudja, hogy itt aztán igazán nincs úgynevezett abszolút igazság, lévén az ízlések igen-igen szerteágazók és különbözők, hanem van protekcióknyorálás, megalázkodás és szavazócédulavásárlás. Már pedig, ha nekem elég pénzem van, akár Trokár Marcsát is meg tudom választatni szépségkirálynőnek a dánosiak közül (sértés ne essék, mondván).

Ez után a kis epizód után térjünk vissza még egyszer a gázoló színésznő ügyére. A vizsgálóbíró tízezer pengő óvadék fejében szabadlára helyezte az autószeleppel szívbetegét, azzal a megokolással, hogy szökésétől nem kell tartani. Bocsánat, ha ellenvéleményen vagyunk. A magunk részéről szívesebben látnók külföldön ezeket a szerződés nélküli Faludi Sáriakat — ott talán még nyílik számukra szereplési alkalom a színpadokon. Mielőtt azonban kiszabadulna a büntető igazságszolgáltatás karmái közül, kötelezzék önművésznőségét, hogy az élete végéig gondoskodjék a félig halálra zúzott szerencsétlen apának és feleségének eltartásáról, példás kárpótlást fizetve az agyontaposott kislányért, ha ugyan pénzzel egyáltalán el lehet intézni az ilyen szörnyűséget. Mert eddig még nem olvastunk egyetlen buzgó riporter tollából sem olyasmit, hogy a szívbjagos Faludi Sári úgy a szívére vette volna a tragédiát, hogy az a szájalomra méltó altiszt legalább a fizikai létét biztosítva lássa.

Török Sándor:

ANYÓKA OTTHON MARAD

Az öregasszony nem vette nagy dologba, hogy im a halál eljött s Apókát magával vitte. A halál az csak koma s — az Apóka szólásmondása volt ritka ember, aki elkerüli. Együgyűek s bölcsek, császári népek s útszéli koldusok mind találkoznak vele egyszer ebben a földi életben s aztán megnyugszanak. Hát most, hogy az idő eljött, így megnyugodott Apóka is.

Hízen elbúcsúztak ők szépen. Akkor déltájon még egy kis leveskét evett az öreg — azt Cirákné hozta át, húslevest — aztán a pipáját kérte, de rátönni már nem tudott. Anyóka megtönte ügyesen — a vénember elmosolyodott rajta — s odaadta. A pipából aztán vékony füstök szállottak, nagyon vékonyak, szürkések, egyenesen igyekeztek felfelé — az ablakon a málladt csipkefüg-

Odorini Paluzsa Buba
(Kossak utóda Komáromi felv.)

Králik Anna és Iván
(Kossak utóda Komáromi felv.)

Fördös Jolánka
(Molnár Erzsébet felv.)

gönyön bebukkant a nap s hogy a sugarához odaért a füstöcske — megreszketett, kanyarodott egyet s kékesbe játszott át. A vénember csontos, eres kezével fogta a mellin a pipa agyát s Anyóka a maga kezét rátette az övére. A füstök meg egyre vékonyabbak lettek; egyszerre azt mondta Apóka, nagyon halkán s elengedte a pipát:

— Hát... ölég vót.

Anyóka elvette a pipát s az asztal sarkára állította. Felé hajolt az embernek s összenéztek. Akkor Apóka, mintha intett volna s behúnyta a szemét. Ennyi volt. A pipa meg füstölgött az asztal sarkán.

Aztán, hogy a napok teltek, Anyókára rásúlyosodott az üres ház. Aki elmegy, nem múlik el egyszerre. A sarok-

A Madzag Demény gyerek nevetett rajta.

— Mivégre tartogatja, öreganyám?

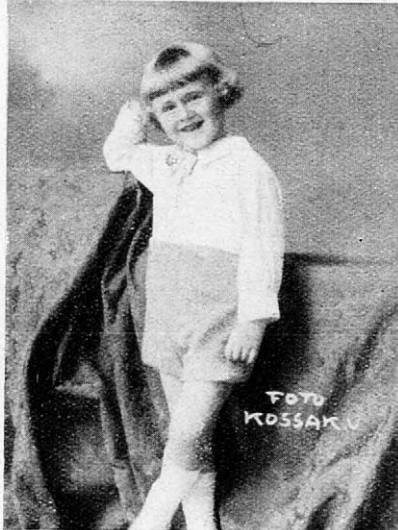
— Hát csak... né.

Nem adhatta oda, hogy adta volna. Még szinte meleg a nyele az Apóka kezefogásától. Leguóbb is elbábrált vele, fenegette, nyelit törölte: nem, nem lehet ezt odaadni.

Éppen Cirákné — az jó asszony, derék asszony — ő vetette fel, hogy menne be az Anyóka az aggmenházba. Biztos, hogy felveszik, jegyző, bíró, mindenki mellette volna, menjen be, jó dolga lesz nagyon. Hiszen mit csinálna itt egyedül? Most még csak-csak, de a télen éhen vész. Az ember a kis holmiját oda testálja — mármint az

Gróf Teleky Tibor (Veres felv.)

Örsödi Meixner Lacika (Komáromi felv.)

Mohr Gábor (Veres felv.)

ban ott áll a csizma — vedlett, megkövesedett csizma, szegény ember jószága — a balikra, az orránál azt a foltot még ő vetette rá ügyyel-bajjal az apjanemjóját is szidogatta — itt áll a sarokban s rossz elmozdítani onnan. A kalapja a szekrény tetején, ott ül, jobboldalt a lekonyult karimáján ott a keze nyoma, ahogy emelintett rajta aggyon Istent s fogaggy Istent: a csepregi-vásárban veték ezt a kalapot, megvan jó tizenöt esztendeje, forint negyvenötért. Az idevalósi zsidónak, a Mizörög Dávidnak a fia árulta, aki odavalósi boltos, meg is mondta neki az öregasszony, hogy olcsón számítsa, mert egyfalubeliek volnának, de azért az csak megkérte az árát kutyamódon, forint hatvanra tartotta. Úgy alkudta le az Anyóka fél délelőttön át forint negyvenötre. De szép kalap volt, csak hát az idő megette.

Aztán több efféle. Negyednapra Kevermesről a jegyző küldte egy odavalósi embertől, hogy hát jönne át az öreg, a malacának farkasfoga nőtt, azt kéne kitörni. Dehát már nem volt az öreg sehol.

Ilyen barkácsoló ember volt világi életének az utoljában: disznóölésnél segített, ficamodott lábat helyrerángatott, marhakórságra füveket tudott, így éldegélt a tudományából, amit felszedett idők múlásával.

Talán egy hét is eltelt, akkor a Madzaglábú Demény küldte el a nagyobbik fiát, hogy megvan-e az Apóka bölléréke, ő megvinné. Jófogású kés, megadná érte a három pengőt. Elévette Anyóka, megnézegette, körülforgatta:

— Nem adom, fiam, — rázogatta azt a töpörödött kis madárfejét, — nem adom oda, mondj meg apádnak, majd később.

aggmenházra — mesélte Cirákné — azok aztán eladják a lim-lomot, a pénzt beteszik a kasszájukba, ő meg úri mód el lehet náluk élete végéig. Ha meghal, tisztességgel eltemetik.

Húzódozott Anyóka, de Cirákné csak ütötte a vasat.

— Olyan úri módjuk van ott az öregeknek, hogy az tiszta csuda. De jóféle úrinépek is vannak ott, bizony. Aztán reggel kávé, tízórás, délre két tál étel, vasárnap s ünnepnap három, este rizs, dara, husvétkor, karácsonykor bor mindenkinek, aki beteg, ahhoz napjába eljár az orvos. Aztán csak sütkéreznek künn az udvaron s a kertben, télen meg olyan meleg a szobájuk, de még a folyosó is, mintha csupa királynék laknának ott.

Ő — Cirákné — volt már bent kétszer is, mert őnéki a gazdasszony rokona szegről-végre, az anyja révén.

Az öregasszony ráállott. Alázatos instanciázások kezdődtek, kérvény ment, válasz jött, ismét kérvény, a jegyző is írt jobbra-balra s hát most itt az írás rendben van. Délutánra már a városi urakat várta Anyóka, akik szekérral jönnek a holmiért, leltárt vesznek, jegyzőkönyvet írnak s kiürítették a házacskát. Elárverezik. Aztán viszik az Anyókat, be az aggmenházba, ahol reggel kávé adnak, karácsonykor, husvétkor bort.

Várta Anyóka a hivatalos személyeket. Készült. Az asztalra kiteregette elsőbben is a nagykendőjét s sorba rakta bele, amit bevisz majd. Fésűt, darab szappant, kis poharat. — Emlék, az van belírva cifra betűkkel, csorba, Apóka vette, régen volt — kis fehér ruhát s köréje még dugdosott ezt, amaz. A Testamentumot, hát azt csak nem hagyja itt... kérjeteik és megadatik nektek; keresetek és megtaláljátok; zörgesetek és megnyitvatik nek-

tek — itt magától nyílt, ezt szerette olvasni Apóka. Hiszen tudta kívülről, de azért a térdére fektette, úgy olvasta. Belenézett az öregasszony s végigsillabizálta, a könnyét letörölte. Akkor átszaladt Ciráknéhoz s a macskáját elgérte neki. Viselje gondját. Olyan egerészó kevés van, mint Kata, megfogja ez a hétfejű sárkányt magát is.

Na aztán egy fényes gombra pántlikázott csinált virágja volt Anyókanak eldugva jól — arról még a vénember se tudott, hogy megvan, mert restelte Anyóka nagyon. Akkor volt ez neki a kalapja mellett, mikor a katonaságtól hazajött s azon a híres, nevezetes mulatságon azt mondta Apóka az Anyókanak: te Rozi! Nincsen még egy olyan szép lány Klágenfurtba se, amilyen te vagy! Akkor volt neki a kalapjánál az a virág, akkor el is veszett s most elékerült. Odarakta szépen a többi holmi közé.

Ahogy tellett-múlt az idő, úgy el-elakadt Anyókanak a szíveverése. Az udvarra kiszaladt, a fáskamrába is benézett, a Katát kioktatta, szépen viselje magát s megmaradjon Ciráknénál: az ablakot megmosta, letörölgette, a felsőt nem érte el csak székről s hogy ott ágaskodott, a fejéhez kapott, megszedült, le kellett, hogy üljön s zihált a melle. Úgy várta Anyóka a városi urakat, akik írásba szednek mindent s pecsétel lezárják.

Kora délután jöttek meg. Ketten voltak. Az egyik vánnyadtabb, szapora beszédű, beretvált, de ez kellett legyen a fő, a másik testes ember, nyírott bajuszt viselt, a nyakán daganat volt, félvállról vett mindent s aktatáskát hozott a hóna alatt. Akkorra Anyóka már a nagykendőt letakarította az ágy alá, mindenestől.

— No csak, no csak, vénasszony, maradjon nyugton. Egy óra alatt végzünk a vacakjaival. Anyóka kiaszott arcából minden csepp vér a szívére tödült. A másik hivatalosan beszélt.

— Meg fogjuk állapítani a személyazonosságát. Neve? Született? Kora? — stb.

Anyóka meg úgy lapult szegény, a szája szélit sirás huzigálta, a szeme is megfátyolosodott s a szíve... a szíve olyan bolondosan ugrált, hol nagyokat dobbanva, hol kihagyva — úgy állt ott Anyóka s a hivatalos urak nekifogtak.

Ív papírt fektettek fel s zümmögtek... egy darab fenyőaszalt értéke, — a kövér vonogatta a vállát s fitymálva nézegette az asztalt — semmi! Mi értéke van ennek? Túzgyujtónak való. Legyen négy pengő. Három fenyőfa szék, egyenként ötven fillér, egy szekrény, rozoga állapotban, hat pengő.

Jézus Isten — szaladozott a szeme Anyókanak szerte a szobában — hogy az asztal... hogy semmit se... magasságos Úristen! Az egyik lába el volt vékonyodva derékba egészen, ott szokta méregetni a Kata, hogy mekkora lesz az idei hó. S a szekrény — odatopogott s végigtörölte a tenyerével, gyenge mozdulattal végigsimított rajta, a Kata odasündörgött a lábához — pszt, Kata, pszt.

— A macskát ne vegyük be, vénasszony? — a kövér mondta.

— Jaj, — s nem tudta Anyóka hányadán van, — a

Katát kérem alássan, odaigértem Ciráknénak... már odaigértem. Nevettek a városi urak.

— Korlátolt vénasszony, — mondta a kövér halkán. S a másik végignézte a szeme sarkából s azt mondta: — Szenilis.

Az öregasszony megijedt.

— Nincsen énnekem semmi bajom, kérem, megvizsgált az orvos úr is, a kervény miatt... csak a szívem! — kapott oda melléhez — én nem tudom, miért...

— Na csak nyughasson, mindjárt kész leszünk — s az írás fölé hajoltak morogva — egy festett láda, két pengő értékben, egy fali fogas, húsz fillér...

— Jaj Istenem — nyilallott át Anyókan s az ablak felőli falra nézett — a kép... a kép... — azt elviszi, azt el kell, hogy vigye.

A kép cifra rámbában volt és Apókát ábrázolta legénykorában, amolyan katonakép. Lovon ült Apóka, kivont karddal vágatott, gúlába rakott fegyverek, röpködő ágyugolyóbisok, lengő zászlók között, a mentéje nyalkán úszott utána s felülről babérágak közül, az öreg király nézett le reá, hogy bravo fiam! Ez aztán a huszár!

Hát ezt nem lehet itt hagyni. A falhoz sompolygott Anyóka s széket húzott magával, felerölködött rá.

— Mi az? — odanézett a kövérebbik úr.

Anyókanak a szíve egyszerűen a torkába szaladt, ott kalapált, lüktetett forrón.

— A képet — motyogta.

— Mi van vele?

— A képet... — már a kezében volt s lelépett a székről.

— Mutassa csak — odanyúlt s elvette a kövér. Nevetett. — Na ez nagyszerű. Ez a legértékesebb holmi az

egész házban, — mutatta a másiknak, az is mosolygott. — Ezt ki fogjuk állíttatni, felküldjük Pestre a Nemzeti Szalonba. Kitűnő. Ezt beírom: egy darab művészi kép, gyönyörű rámbával, üveg alatt, értéke... — felnézett a plafonra — értéke 1 azaz egy fillér!

— A képet... — lihegte Anyóka és utána nyúlt — a képet...

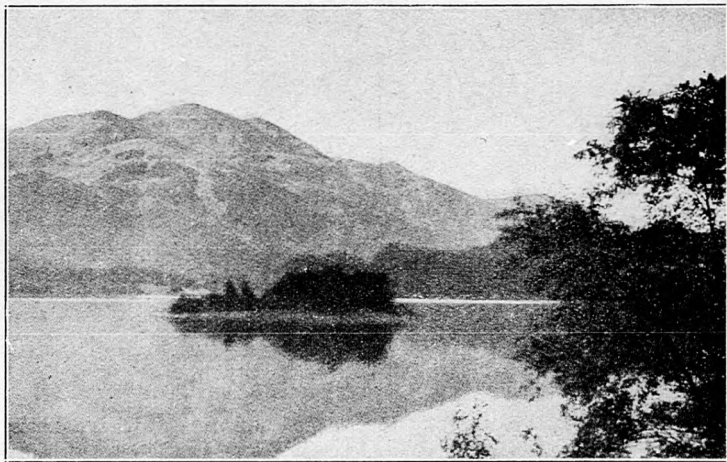
— Na! — mondta a beretvált ember szigorúan.

— A képet! — makacszkodott Anyóka eszelősen és utánakapott, de a másik nevetve magasra tartotta és Anyóka két keze úgy maradt felnyúlva az Úristen felé, akinek az árnyékában immár régen ott üldögélt az öreg király, s azóta lejelentkezett nála a huszárja is klappanó sarokkal, Apóka maga személyesen — úgy maradt a karja az öregasszonynak feléjük nyúlva, öreg szíve nagyokat dobant... kihagyott... megcsendesedett... eldült Anyóka a padlaton, kitárt karokkal.

— Na! — kapott utána ijedten a bajuszos, a másik víz után nézett, — mi az? — Jó emberek voltak, csak városiak.

De Anyóka már nem mozdult. Feküdt békén az asztal előtt. A Kata felkunkorította a farkát, úgy állott a fejénél s nézte. A nap még belesett egyszer, a vánnyadt csipkefüggönyön által végigrezgett az ablakdeszkán, megsimogatta a fejét az öregasszonynak s kiosont.

Így maradt otthon Anyóka...

Sziget a tenger közepén

JUDÁS-PÉNZ

Frédéric Boutet:

Jacques Ferial legkedvesebb percei azok voltak, amikor Morand doktor meglátogatta. Lecsapta tüstént az esetet, palettát, sarokba hajította a festékes köpönyөгet, a modellt hazaküldte, azután beültek ketten az ablakmélyedésbe, a jó puha, vendégmarasztaló fotelbe, szájukba kaptak egy-egy szőke havannát s hallgattak... egész pihenésbe süppedt lényükön látszott ilyenkor, hogy kitünően érzik magukat.

Már vagy egy negyedórája ültek egymással szemben, a doktor ma kivételképen beszédese kedvében volt, de barátja olyan makacsul hallgatott, hogy neki is mindig szájában rekedt a szó.

— Te Jacques, — törte meg a csendet, — érdekes betegem volt ma...

— Ugyan, hagyj békét az érdekes betegekkel, nátha izületi csúszal, krónikus vesebajjal és akut csalánkiütéssel kombinálva... persze, így nagyképp latin szavak nélkül kevésbé érdekesen hangzik...

— Disztíngválj, kérlek, nem a betegség, hanem a beteg személye érdekes, sőt téged különösképpen érdekelhet, minthogy festőművész volt valamikor az szerencsétlen, akiről beszélek... Pierre Martelan.

— Martelan? Pierre Martelan! — pattant föl a művész. — Tudod ki ez? Barátom, pajtásom, testvérem volt egyszer... ma... ma az emlékeim keresztl, egy darab az életemből. Nyolc évig laktunk együtt, aludtunk egymás mellett egy szalmazsákon. Együtt koplaltunk, együtt küzdöttünk. Közösön szőttük álmainkat. Soha még két barát jobban meg nem értette egymást, egyikünk szinte kiégésztette a másikat... én elszegényedtem úriú voltam, ő felkapaszkodott parasztyerek... Hallatlanul tehetséges volt. Csupa erő, csupa eredetiség. Nagy, szüzi meglátások, hatalmas, gyönyörű gondolatok, amelyek maguktól buggyantak fel a lelkéből, akár a forrás a hegy oldalán és éppoly biztosan keresztet útjukat, keresztültörve minden gáton, akadályon...

— Nyomorult aggastyán, fehér a haja, egy foga sincs már, alig van betevő falatja... No, ne ijedj meg, nem fog éhenhalni... a tüdővész még az éhhalálnál is gyorsabban halad...

— Mit... mit beszélsz?... Martelan... Pierre Martelan aggastyán?... fehér a haja... fogatlan... halálhoz közel, — ismételte Ferial barátja szavait s felállt, pár lépést tett izgatottan a szobában. A nagy, földigérő tükör előtt megtorpant, végignézett még mindig daliás természetén, érdekes, markáns arcán, végigsimította deressedő halántékát...

Morand keserű mosollyal kísérte minden mozdulatát:

— Azt hittém, szegény Martelan sorsán estél kétségbe, pedig amint látom, csak attól féltél, hogy te is aggastyán leszel nemsokára... Ne félj Jacques... te felkapaszkodtál a magaslatra, ő visszazuhant a mélységbe. Téged szemmel tartanak, mert magasan állsz, őt nem veszik észre, mert a lábaik alatt fekszik... Nem egészen a te érdemed, talán nem is az ő hibája... Ismét az a kérdőjel, amelyről olyan

sokat szoktam beszélni, amelyet te nem ismersz, mert éléd az élet nem állított soha kérdőjelet...

— Már megint bölcselekdsz, doktor és ami a legkellemetlenebb, megint az én bőrömön bizonyítod be igazságaidat... Hiszen igazad van... megijedtem... Szeretem az életet, a szépséget, a magam daliás vállát, kemény profilját... Vess meg érte, hiú vagyok... Kinevetsz? Mert te is összeveteszted a hiúságot a kacérsággal, tetszenivágyással. Tudod mi a hiúság? Ösztönös vágy a harmónia után, a test, a saját testem, megjelenésem harmóniája után... és nem titkolom, szebbé teszi az életemet az a gondolat, hogy nemesvonalú az arcom s a természetem daliás...

— Az egészséges ember hatalmas önzése beszél belőled. Mindig mindenben magadat látod. Mások betegségében a magad egészségének örve, lenézel más bukására, hogy saját emelkedésedet annál jobban értékelhesd... de ez mind csak szó... szó, mint Hamlet mondta... Pierre Martelan pedig ezalatt ziháló tüdővel levegő után kapkod...

— Mi van vele?... beszélj róla... nyolc évig éltünk együtt, akkor szétváltunk... azóta se láttam. Hallottam, hogy nincs sikere képeivel. Nem értették meg. Korán jött, húsz évvel korábban, mint kellett volna... én ma jövőre elő ugyanavval, dicsőítenek, korszakot, irányt jelölnek meg ma a nevemmel... őt kinevették... Igazad van, önző vagyok, mindig csak fölfelé néztem, sohasem jutottak eszembe azok, akik lemaradtak. Nem kérdezősködtem utána, nem kerestem vele a találkozást... igaz, ez nemcsak az én hibám... ő neheztelt rám. Ostoba nő-ügy volt. Belehabarodott szegény bolond egy gyönyörű, róthajú modelltbe. Feleségül kérte, eljegyezte. A leány meg kacagott rajta, kínoztta, még egy nyomorúságos csókot is megtagadott tőle s ugyanakkor, hivatlan-kéretlen

az én karjaimba omlott. Pierre boldog volt, ha a profilját lefeshette, én a »Füüdő Aphrodité«-mat róla festettem... Kiderült... nagyon le volt sújtva szegény... hiszen... hiszen nem képzeltem, hogy annyira imádjá, elvégre ha tudom... akadt volna még más modell is az Aphroditéhez s akadt volna más is, aki belesimul a karomba... Akkor váltunk meg egymástól...

Elhallgatott a művész, percekig csend volt, a szobában láthatatlan szárnyakon betopózkodott az alkonyat.

— Hol lakik az a szerencsétlen? — szólalt meg Ferial.

— Rue St. Denise 4...

* * *

A St. Denise-utca 4-es számú házában összefutottak a lakók, amikor az elegáns, kékre lakkozott Hispano megállt a ház előtt. A gyerekek tátott szájjal bámultak a magas, bundás úrra, aki kiszállt az autóból s besietett a kapun.

— Tetszik parancsolni, nagyságos úr? — sietett eléje a hagyományos, kócosfejű házmesterné.

— Pierre Martelan keresem...

— Oh, azt a nyomorultat?... Hogy a jó Isten nem

Stilizált Madonna-kép

szabadítja meg már szegényt, fiatalok, épek meghalnak, ez a beteg vénember meg...

Jacques Ferial daliás alakján egész észrevétlenül reszketés futott végig, némán követte a házmesternét.

Végigmentek a macskakövekkel kirakott, bűzös udvaron. Lefelé mentek pár lépcsőt sötét és alacsony helyen. A művésznek meg kellett görnyednie, különben beleütötte volna a fejét. A házmesterné kinyitott egy ajtót... dohos, áporodott levegő ütötte meg Ferial orrát. Csaknem visszatartorodott. Sötét volt a szobában. Percek kellettek, amíg a füstölgő petróleumlámpa fényénél kivette azt a halovány, csontváz-szerű alakot, aki kitágult, nagy, lázas szemmel őt nézte. Egy percre némán nézték egymást. Ferial látta Martelan szemében egy pillanatra a felismerés fellobbanó lángját, de következő pillanatban már megváltozott a lázas szem kifejezése. Rekedt, lihegő, ziháló hangon szólalt meg:

— Kit keres az úr?

Ferial már-már oda akart rohanni hozzá, hogy megszorítsa csontváz-kezeit, már csaknem felkiáltott, hát nem ismered, Pierre?... nem tette. A rideg, elkeseredett hang visszatartotta:

— Pierre Martelan festőművészt keresem...

— Mit akar tőle?... Különbén is ilyen nevű festőművészt nem ismernek... nincs... meghalt, vagy halva született... csak Pierre Martelan létezik, az se sokáig...

— Műgyűjtő vagyok... hallottam, hogy van még néhány képe, szeretnék venni belőlük... minden pénzt megadnék értük... véleményem szerint Pierre Martelan nagy művész...

A beteg egész testében összerázkódott, nem lehetett tudni, sír-e, vagy kacag:

— Haha... nagy művész... téved uram... Pierre Martelan sohasem volt művész... Martelannak nincsenek szép képei. De ha mégis kíváncsi Martelan művészetére, ne sajnálja a fáradságot, menjen el, kérem, Jacques Ferial műtermébe...

Ferial egy pillanatra mintha megtántorodott volna, de következő percben már megint nyugalommal hallgatta a beteg furcsa, gyűlöletbe mártott szavait.

— Ne csodálkozzon... az ő képei az én képeim. Elrabolta őket tőlem. Oh, téved... nem a vásznat, nem a keretet lopta, nem úgy akasztotta le a falról... ő másképpen csinálta, a lelketem lopta meg, a gondolataimat, eszméimet. Mellettem élt, én dolgoztam, ő nézte. Én beszéltem, ő hallgatta, amit mondtam... hallgatta és magába szívta. És tanítottam és adtam neki két kézzel a magam kincséből, azt hittem, hogy sohasem fogy el... ő megköszönte, amit adtam, eltette magának, elraktározta az agyába, a lelke mélyébe... éveken keresztül hordozta magában, a végén elhitte, hogy a saját kincse, egymás után alkotta a műveket, a remekműveket... az én remekműveimet, nagy, gyönyörű témáimat, meglátásaimat, eszméimet formába öntötte, odátárta a világ elé és a világ tapsolt Jacques Ferial művészetének, ömlött élése az arany, a siker... nagy úr lett Jacques Ferialból... az eszméim, az elveim korszakot jelölnek, s ezt a korszakot

Ferialról nevezték el... én meg meghalok éhen... felfordulok nyomorultan, nincsen semmi, csak a betegségem... és idejönnek... és képeket kérnek tőlem... Tessék odanézni, oda... oda a falra... van ott még egy... jól lakott rajt a penész, már nem is látni, pedig egy szép leányt ábrázolt... én szerettem és az övé lett, elrabolta tőlem... sokáig azt hittem, feleségül vette, sokáig azt hittem, hogy ő is szerette... Tévedtem... Amikor még ki tudtam járni, a Madelaine-templom előtt egyszer, nem is olyan régen, egy undok vénasszony nyújtotta a kezét felém. Nem szívesen nézek vén banyákra, de ezt hogyan, hogyan nem, ösztönösen megnéztem... Akkor láttam csak, hogy nem is volt öreg, csak beteg és nyomorult volt, akárcsak én. Egymásra néztünk, megismertük egymást, megértettük egymást, pedig egy szót sem szölkünk... ő volt, akit annyira szerettem, akit elrabolta tőlem, hogy oda-juttasson a templom hideg, sivár márványküszöbére...

Nem tudott tovább beszélni a beteg, száraz, nehéz köhögés rázta, kínozta vékony, kiaszott testét. Ferial pedig lehajtott fejével állt előtte, gyönyörű daliás alakja mintha hirtelen kisebb lett volna, arcáról eltűnt az önbizalom holdog derüje.

Lassan magához tért a beteg s Ferial is kihúzta hatalmas termetét. Száraz, üzleti hangon igyekezett beszélni, mégis mintha remegett volna a hangja:

— Bocsásson meg, uram, de engem most nem Ferial érdekel, műgyűjtő vagyok, mint mondtam, ezért a képért jöttem, ha megengedi, le is akasztom a képet, feltétlenül meg akarom venni...

És odament a nyirkos, gőzölgő falhoz. Leakasztotta a rozsdás szegről a meghajolt, hóllyagos képet, amelyen vonal, szín, forma mind-mind elmosódott, csak szürke-zöld penész-foltok virítottak.

— Tessék, uram... szóljon, ha kevés, — mondta és letett az asztalra 5000 frankot...

Még látta, hogy a beteg liheg, zihál, felugrik... ő sietett ki az odúból.

Már a lépcsőnél volt, amikor kiáltást hallott:

— Jacques... Jacques... állj meg... ne menj el...!

Megállt. Hátrafordult. Pierre Martelan ott állt vele szemközt, csontváz testével, lihegő mellével, rongyokban... megfogta a karját, görcsösen fogta:

— Jacques... Jacques, bocsásson meg nekem... hazugság volt, amit mondtam... nem igaz, hogy megrabolált, nem igaz, hogy a te... a te... az én művészetem... bocsásson meg, ne hidd el egy szavamot sem, benned volt a tehetség, megérdemelted a sikert, a dicsőséget... semmirekellő, vén gazember vagyok... köszönöm, nagyon köszönöm neked... holnap, holnap elhívom... azt a hogyszívját, azt a csodadoktort, ennyi tenger pénzért még tán segít is rajtam, — mondta ziháló mellével s maga elé tartotta a pénzt és nézte-nézte lázas, eszelős szemmel... a pénzt, a nagy pénzt, a Judás-pénzt, amelyért megtagadta az utolsót, amije volt... a gyűlöletét.

Franciából fordította: K. Lányi Piroška

Menni kellene házról-házra

Nem így kellene hűvös, árnyas szobából, kényelmes íróasztal mellől szólani hozzátok, jól tudom. Menni kellene házról házra, városról városra, mint egy izzadt, járadt, janatikus csavargó. Csak két égő szememet szakadozott ruhámat, porlepett bocskoromat hívni bizonyosságul a szeretet nagy igazsága mellé. És rekedt hangon, félig sírva, kiabálni minden ablak alatt: Szakadt lelket foltozni, foltozni! Tört sziveket drótozni, drótozni!

Dsida Jenő

A nagy paraszt

Irta: Somlyó Zoltán

A nyolcvanév s Pénzes Nagy Mihály, a nagy paraszt, imár ott feküdt a patyolat-ágyon, kiterítve; öreg homlokán a sárga bőr odatapadva az akaratos homlokcsomhoz. Az álla fehér kendővel felkötve. Uram bocsá, ha most hirtelen felébredne, hogy szakadna szét az a megcsomózott kendő annak a sokat prézsmítált szájnak a káromkodásától!... Hogy szídná tovább az urakat, akik »minden bajnak az okozói«!...

Mert hogy igen sokat és igen hangosan beszélt Pénzes Nagy Mihály, amíg élt. Nem volt annak csak szigorú szava. Hányszor mondjam!... meg: az ebadtát!... meg: eridj a pokolba!... ilyenekkel felelt a hozzája fordulónak. Különösen a nadrágos emberekhez volt kegyetlen és gorbomba. De azért senki sem bántódott meg, senkise neheztelt rá. Ugy hozzátartozott az ő lényéhez ez a beszédmodor, mint akár a nagy vörös, borvirágos orra, vagy az a nagy, bütykös hüvelykujja, avagy a harmonikás csizmája vasárnaponként. Inkább jóembernek ismerték, semmint rossznak. Jól tudták róla, hogy a szíve mélyen el van rejtve a bordái, meg a szigorúsága mögé, de azt is tudták, hogy akinek egyszer megmutatkozik, az aztán olyan fényességet lát, hogy meg-

nedvesedik tőle a szeme és megvakul annak a csillogásától.

Most már minden elmúlt. Pénzes Nagy Mihály már senkire se mordul rá, fölhúzva bozontos, félig még fekete szemöldökét; már senki elől se rejtegeti a szívét és meg se mutatja már senkinek. A nagy bütykös hüvelykujj ott pihen a mellén, a többi ujjával együtt, szép kében egymásba kulcsolva, mintha a legbékésebb, legcsöndesebb ember lett volna világeletemben.

Pénzes Nagy Mihályné ott ül az ágy mellett. Hajnalban lihegett utolsót az ura. Azóta éppen csak hogy megmosakodott a hetvenéves öregasszony, meg lehajtotta émelgő gyomrába azt a sárga bögre tejeskávét és mind ott ül a szalmafonatú széken és nézi a halottat. Az urát. És most már esteledik. A gyertya ott llobog fejtül és a sárga láng ide-odaimbolygása visszatükröződik a magas fehér nikkelfeszület lapján, ami mellette áll. Májusi kegyes nap ömlik be a két kis ablakon, amelyen csak félig húzták el a piros firhangot. Az ablak előtti kis virágoskertből bedől a friss tavaszi szag, a gyöngye virágok szűzies-édes illata. Kell is nagyon most ez az illat, mert a halott körül egyre elhasználtabb a levegő. Lám, erre ti nem is gondoltok, emberek! Hogy a virágillat erre is jó! Hogy kibírja az ember a halottak kozmás levegőjét...

Pénzes Nagy Mihályné ugyan a virágok nélkül is bírta volna. Hiszen az ura volt ez a sárga halott, ez az izmos, hosszú, szép szál öregember, vagy negyven éven át, jóban, rosszban. Ugy összeszoktak már, hogy szinte csodálkozva nézte most: miképp lehetséges, hogy ő is nem fekszik ott mellette, épp úgy

a mellén keresztbehajtott kezekkel, felkötött állal... Alig tudta elhinni, hogy ez lehetséges.

Nem sírt, csak az első órában egy keveset. Hamar kiapadtak a könnyei. Mit érnek a könnyek? Aki sír, az vissza akar valamit. A szeretőjét, aki hűtlen lett, a pénzét, ami elűszott, az egészségét, amit elherdált. De ezt, ezt nem akarhatja vissza.

Ott ült, ölbetett kézzel. Csak néha ringott meg öreg elereszkedett melle, amikor időnként kiszaladt belőle a mély sóhaj. Ilyenkor bizony különös dolgokra gondolt. Régi, nagyon régi szép órákra, amik azóta sohasé jutottak az eszébe. Csak most érezte hirtelen, hogy asszony volt, egy férfi hites asszonya, negyven esztendőn át, nappal-éjjel búboskemencéje egy embernek,

tiszta, fehér, amelyben mindig egyforma jó melegre volt megrakva a tűz...

Szemei üregeken nézték a halottat. Milyen szépek, szinte elevennek maradt meg a szája húsos vonala, az orr meg a szem között mélyedő gödör, ahol az a nagyon-nagyon szomjazott pici kis mosoly szokott nagynéha mindent bearányozni. Szép ember volt, — gondolta magában most, — Isten nyugosztalja, szép, erős, derék, igaz, meg jó ember.

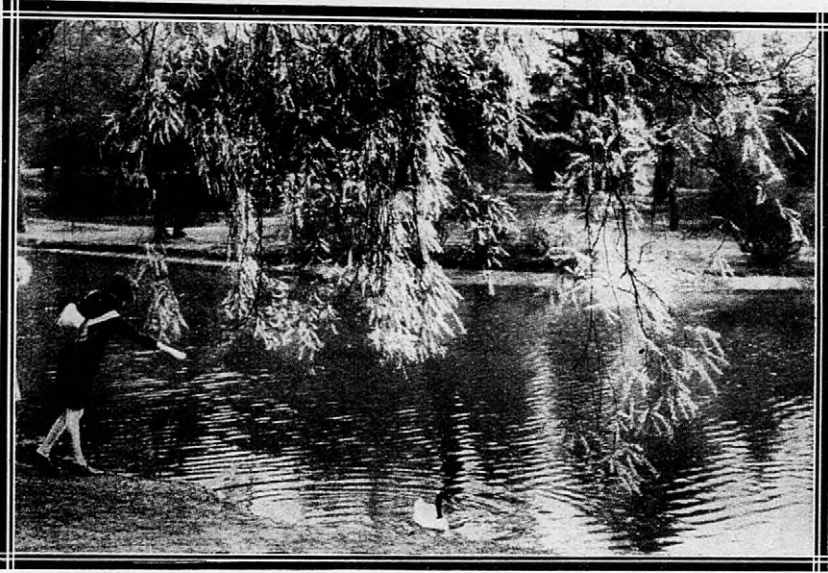
Dehát most már nincs. Nincs többé..

Afféle okos parasztasszony léte nem javszékelt, segylet is volna. Meg hát egy öregember... nyolcvan éves... Lám, a Guta Jóska még a hetvenig se vitte, az a Fabankó Őri Jancsi meg alig vót hatvanhárom, amikor elment. Nem szabad követelőzni az Istennel!

A másik szobában hosszú, piroszterítős asztal mellett ott ült a rokonság, meg a szomszédok. Csámcsogva ettek és ittak hozzá az öblös nagy korsóból. Jó óbor volt benne, nagyon izlett a »siratóknak.« De annyira mégse, hogy egynek is eszébe jutott volna egyetlen sós könnyet is ejteni belé. Az öregembert nem kell siratni. A könny csak virágjában elhullott fiatal, meg a fehérbe öltöztetett menyasszonyt illeti meg...

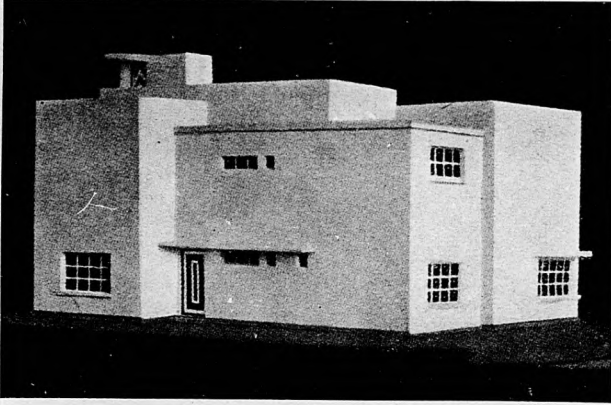
Ottbent a kis borospoharak megkoccantak. Az asztalon felcsuklott egy gyöngye zokogás a halottasszoba sarkából. Csak olyan vékony volt, mint a macska vinnyogása, amikor elhessegetik a küszöbről. A Panni lány sírdogált ott, ölébe lógó fejjel, csöndesen, de keservesen. Ez a Panni nagy darab lány, hússopiros arca örökös tavasz, izmos, szálas dereka az örökös termékenység. Két feszes, kemény karja az örök hűség; a Pókáné komaasszony lánya. Az egyetlen, aki a halott mellett sírni merészkedett.

Pénzesné nem figyelte föl, nagyon el volt most foglalva. Azon tépődött, vajjon megjön-e a Miska-fiú a nyolcórái vonatnal Pestről, a telegráfra, amit a jedző úrral kiildettek utána még kora délelőtt? A Miska, az egyetlen fia, aki ennek a halottnak tisztára a mása-arca, alakra, mozdulatra, hangra. Akkurá-

Tóparti részlet

tusan egyforma magasak, még a szavuk dörgése is ugyanaz. És mégis, mennyire szembenálltak egymással! Szinte ellenségek-ként. Most már két hosszú esztendeje nem látta, mert nem volt szabad hazajönnie. Hogy miért? Szinte nevetséges. Hát az úri ruhájáért! Mert az öreg Pénzes Nagy Mihály nem tudta meg-

A közel jövőben ilyenek lesznek a villák

bocsátani a fiatal Pénzes Nagy Mihálynak, hogy úr lett. Pedig hiszen az ő pénzéből tette le Pesten a vizsgákat, az ő pénzéből öltözködött nadrágba, selyemnyakkendőbe. Ő küldözgette neki az egyre fogyó föld egyre apadó jövedelméből eelsején mindig a pénzeket, hogy kibírja azt az előkelő, úri, de igen sovány hivatalt, amibe úri barátai belesegítették. A pénzeket hűségese- sen küldte. Azt igen. Mert a paraszt tudja, mi a kötelessége. De úri ruhában ölé ne lépjen többé a fia, aki egyszer, valami összezördülésnél, azt merre neki odadobni:

— Édesapám csak amolyan paraszt!...

Hát bizony, paraszt is volt ő: Pénzes Nagy Mihály. Paraszt, aki csak egy életet ismer: a földadta életet, csak egy szerelmet: a föld áldott szerelmét, csak egy becsületet: a föld tiszta, őszinte becsületét. De ki-mi az úr! Az árendás, aki a bört nyúzza? Meg a végrehajtó, aki elviszi a derékajlat? Meg az ügyvéd, aki olyan számlát dörögöl az orra alá, hogy hotta nap- jáig nyög belé? Meg a követ, aki egy hétig itt borozott-komáztott az utolsó kódissal is, aki minden asszony-nak-lánynak szépeket mondott a fülébe, aztán azóta nem mozgatja még a füle bot- ját se értük? Ezek az urak? Meg az ő fia, aki, ime, neki, a tulaj- don édesapjának veti oda, hogy paraszt?!

Hát nem kell neki az úr! Még akkor se, ha a saját fia!

Aztán meg az is, amit a halála előtt alig félórával mondott a fiáról! Rettenetes!... És még csak le se lehet tagadni, mert elég tanuja volt, amikor mondta...

Azt se tudta, örüljön-e, vagy bánkódjon, ha majd belép hosszú két esztendő után a Miska gyerek. De azért már előre törülgette a szájaszéleit az öregasszony a kerges kezével, a fia csókja elé. Csak elgyüjjon. Csak ittlegyen! Akárhogy is lesz. Csak az ő magzatja, csak az ő egyetlen vére.

Csak most jutott a füléhez a Panni csendes sírása, hogy mindezt így egymásután elgondolta. Félig a leány felé fordította az arcát.

— Pssz! Mit bögsz itt, Panni te!

A lány csak tovább szipáskolt, valami érthetlent pus- mogva az orra alatt.

— Ne bögj itt nekem te, ha én állom! Minek a?!

— Könnyű magának, — vágta rá hirtelen a lány, neki- feszített mellel, bátran, — maga csak az urát vesztette el, az öreg urát, Isten nyugosztajja. De én! Mos má egy bizonyos, sose lessz a Miskábú magunkfajta. Ha az apjáért nem tette meg! Juj, — sirt föl hangosan a fájdalma — sose leszek mán a Miskáé...

— Hát te bolond, — mondta csendes, okos, türelmes han- gon az öregasszony, — még te mindig bizakódtá? Pedig arrú má régen lemondhattá. Majd boldog leszel te mássa.

— Soha mássa! — csuklott föl a keserűség a lány torkán, — nem köll nekem más, csak a Miska...

*

Az állomás jó órajárásnyira volt gyalog. Ezért az öreg- asszony kocsit küldött a vonathoz, rendes fuvaros fiákert, a fia elé, amivel alig húsz perc az út. Az a kis költség má semmi. Lessz itt egyéb is, több is. Az ércokporsó, meg a temetés, meg az a sok zabáló, vedelő száj. Lagzinak is beillik. Hát bizony, szivesebben süttetne-főzetne ennek a kettőnek, a Miskának, meg a Panninak a lakodalmára! De ha így fordult. És amúgy meg már sehogyse akarózik fordulni... Pesti nadrágos ember, meg a paraszti szoknya: nem szagolhatja egymást, ammá bizonyos.

Az öregasszony füle este nyolc óra tájban minden kis zajra fölneszelt. Hallotta messziről a tompán elvesző vonatfütytöt. Egyszer-kétszer odahagyta a halottat, kinézett a konyhába, megforgatta maga is a pecsenyét a barna zsíros lében, bele- kukkantott a sütőbe is. Aztán megint elfoglalta a helyét a halottasszobában.

És a fiáker félkilenckor oda is állt a ház elé, a Miska fiú nélkül.

Az anya tudomásul vette. Egyetlen szót se szólt. Panni ég felé tárta a karját, aztán odament az öregasszonyhoz és lassan a kékkötös ölébe tette a fejét:

— Jaj nekem, ídes második anyám...

Az öreg rátette a borzas leányfejre a kezét. Ki tudja, meddig ültek így. Kicsit el is szenderedtek. Talán álmodtak is valamit. Talán éppen egyformát is...

Tízkor halkan megkopogtatták az ablakot. Erre mindak- ketten fölkapták a fejüket, összenéztek. Most megint halk kopogtatás. A lány ugrott föl előbb, de mégis együtt értek az ablakhoz.

— Miska fiam! — kapott a szívéhez az öregasszony.

— Jaj, a Miska! — hápogott Panni.

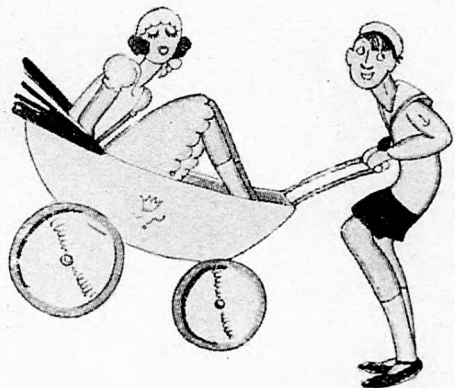
És a fiú átlépte az apai ház küszöbét.

— Kocsit küdtem érted az állomáshó, — szólalt meg az öregasszony, csak nagyon enyhén korholó hangon.

— Már Dongónál leszálmtam a vonatról, anyám. Minek az a feltünés itt az állomáson... Onnan gyalog jöttem...

— Igazad van fiam, — és megsimogatta a mellén a fiú kabátját. — Hát nézd meg a halott apádat. Itthagytott ben- nünket. Most má csak te maradtá nekem. — És görcsösen átmarkolta a fia reszkető kezét.

— Nagyon jó ember volt ez, fiam. Nagyon szeretett ben- nünket. Hidd el fiam, téged is nagyon szeretett... — és itt félénken, reszketően nézett föl a fiára. — Téged is, nagyon is, csak...

— Hagyjuk ezt, anyám, — mondta a fiú. — Megmosa- kodnék.

Fürgén ugrott föl az öregasszony.

— Megmosakszol, lelke. Aztán nagyon éhes lehetsz, úgy-e? Eszel, iszol valamicskét.

Szaladt, tett-vett, parancsolgatott. Ujra megtalálta magát, mert megint van férfi a háznál. A Panni ott somfordált a nyomukban. Miska alig vette észre. Evett-ivott jóévtággal, észre se vette, hogy anyja később már a Pannival vitetett oda az asztalra túrósbélest, meg egy korsó bort, miegymást. Az meg kipirult arccal, boldogságtól lihegve, majd hogy ki nem ejtett mindent a kezéből...

*

Miska másnap, mintha még az anyját is kerülni akarná, egyre künn kószált a földeken, a falu határában. Ebédre jelentkezett, ezzel-azzal váltott egy-két közömbös szót, de senkivel se ereszkedett beszélgetésbe. A nagy paraszt fia, mintha teljesen szakított volna a maga fajtájával.

Estefelől megint előkerült. A vacsorát mohón ette meg. Vacsora után az anyja odatelepedett melléje.

— Reggel temetjük az apádat.

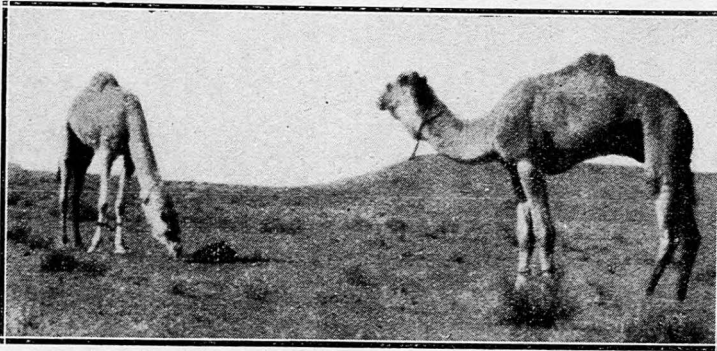
Miska nem felelt. Ezt úgyis tudta.

Az öregasszony közelebb húzta a székét.

— Holnap reggel... Most má csak te vagy az ember...

A fia csak nézte a plafont.

— Aztán, — látszott, hogy kényes mondani-valóhoz keresi az öreg a szavakat, — csak nem teszed meg apáddal, hogy így... ebben a ruhában...

Tevék a Szaharában

A fia meghökkenett. Mit akar tőle az anyja! Hát még ő is? Hát még a halál után is kísért annak a konok, szigorú apjának a bónája?... Keményen az anyja szemé közé nézett. Az pedig szinte fuldokolva folytatta és csöndes szomorúság rezgett a hangjában:

— ... hogy ebben a ruhában kíséred utolsó útjára?... Csak nem teszed meg velem! Nem tudna nyugodtan pihenni...

A fiú fölállt:

— Anyám, ne bántson maga is ezzel!

Az öregasszony most egy fejjel magasabb lett.

— Fiam, az apád utolsó akarata az, hogy rendes ruhában lépkedj a koporsója után. Ő maga mondta, megparancsolta, itt, ezen a halálos ágyon. Nemcsak én hallottam, itt volt a komám-asszony, meg a Bagaráné, az öreg Kutasi, meg a jedző is itt vót, kit mondjak még, az egész falu. Itt vótak épp a Sárhányó Laciék, az Alsószegiek, meg...

Ebben a pillanatban merészkedett bé megint Panni, aki eddig az ajtóban rejtőzködött. Félénken billegett befelé.

— ... meg ni, a Panni is itt vót, úgy-e, Panni lányom?

Panni, mint e pillanatban igen fontos személy, madonna-arccal intett igent, félve, hogy megtalálják hallani a szíve dobogását.

— Hát abból nem lesz semmi! — mondta rá a fiú határozottan. — Én nem csinállok maskarát magamból. Már rég túlvagyok a parasztgúnyán. Inkább ott se leszek a temetésen.

Az öregasszonynak ez a szó mintha belehasított volna a szívébe. Egy pillanatra megfogódzott az asztal széliben. Aztán harag nélkül, de szigorúan mondta:

— Akkor nem is lehetsz, fiam...

És némán visszament a halottnak és földöntúli hűséggel elfoglalta a helyét az ágy mellett, a nádfonatú széken...

A fiú kiment a szobából. Háttul, az udvar aljában, volt egy kis szaletli-féle. Oda bement. Leült a körbefutó fapadra. A szaletli egészen betakarta a felfutóka zöld lombja. Csak a hold sütött be gyéren az indák közt. Idemenekült, megbántottságában, keserűségében. Fejét a két tenyerébe támasztotta. Mélyen

elgondolkozott. Hogy jó ember volt-e az apja? Nehéz eldönteni. Nem volt éppen rossz ember. Csak elmaradt ember volt, paraszt. De mi jögon akar belőle is, még most is parasztot faragni!

A ház felől mintha gyenge nesz közelítene az udvar homokján... Halk lépések nesze... Majd hirtelen megszűnik. És a szaletli alacsony, szűk ajtónyílásában megjelenik egy leányfej. A Pannié... A sötétben csak a két szem karbunkulus-fénye villogását látja.

— Idejöttem... hozzád... Miska... — és a lány odalép hozzá, egész közel, a remegő térdet is érzi már a fiú a térde kalácsán, a forró lélekzetet is a homloka körül... A lány áll, ő ül...

— Szépen el akarnak itt bálni velem... — tör fel a fiúból, mert ez fáj most neki nagyon és egyebet mit mondhatna ennek a lánynak, akin két év óta már épp úgy túlván, mint akár a parasztgúnyán. Régen volt az, jó pár éve, amikor együtt barangoltak a réteken, kergetőzve egymással, mint a lepkék és össze-összecsókolódtak... De nem is volt az igazi csók...

Gyerekség... Az igazi csók már Pesten csatantak, parfómös, selymes csók... önfeledt, érett ölelések...

— Meg kell tenni, az apádér, Miska... — suttogta Panni, azon igyekezve, hogy, ha lehet, még közelebb menjen a fiúhoz, — hisz ő úgy akarta.

Miska már nem is a parasztgúnyára gondolt. Már nem is a halott apjára. Hanem arra, hogy milyen lehet ez a csók itten, ez a parasztko-

lyából, parasztvérből feléje kínákozó csók, azok után a parfómös, selymes csók után... És hagyja már beszélni a lányt... Hagyja, hogy a tüzes szavak tüzesóvákként repüljenek bele a vérebe, hogy a leány két remegő karja odafonódjon a nyakára, hogy a kigyult lány odasimuljon az ő ölébe és véget nem érő csókban forr a lány ajkára...

*

A koporsó már az udvaron. A pap már elénekelt a búcsúzatot. Pénzes Nagy Mihályné ott áll a koporsó mellett, öreg, szép alakján szinte méltóságosan feszül a fekete selyemhártya. Csak a koporsóra tekintet, meg le, a földre. Új emberek érkeznek a gyászoló gyülekezetbe, beugranak a sorba, kis izgás-mozgás. Csak Miska nincs sehol. Még pár perc. És a halottas menet megindul, ki, a temetőbe.

Panni is ott áll. Reszket minden tagjában. Az ajkán még ott ég az az éccakai végtelen csók. Most várja, lessz-e azután a csók után több is? Várja az ítéletet. De nem mozdul semmi. Lopva oda-odasandít a ház felé. Már sírásra biggyed a szája. Most látja, hogy Miska ott áll a tornácra, úri ruhájában. Látszik a sápadtságán, hogy fáj a lelke. Legalább onnan néz még a koporsó felé. De áll, keményen, elhatározottan.

Panni most feléje veti az arcát és hangos sikollyal felzokog. A pap már indul elül, a koporsót már viszik, a gyászmenet megindul. Lassan halad lefelé az utcán. A harmadik ház előtt be kell fordulni. Ott megtorpan a sor. Egy percig állva marad. Most hirtelen áttöri valaki a sort. Két kezével utat nyit magának egy szép szál, erős paraszt. Rámás csizmája alatt felhózdik a por, hóféhér ünge világít a vadonatúj kékbéli alól. Aztán megtalálja a helyét, odaáll Pénzes Nagy Mihályné és Panni közé, a koporsó mögött. És az öregasszony föl se néz, de most elsírja magát és csöndesen odasúgja a fiúnak, ifj. Pénzes Nagy Mihálynak:

— Tudtam, fiam... tudtam...

Hogy nevelik a lányokat Svájcban

(A »Magyar Uriasszonyok Lapja« Svájcba küldött munkatársától.) A leánynevelés módszertanával nem a diszciplinájára büszke Németország, sem a konzervatív családi erkölcsök patinás hazája, Anglia, hanem a kis Svájc ajándékozta meg Európát. Ezen a földön található a legkitünőbb nevelőiskolák, háztartási, konyhakertészeti, kézimunkatanfolyamok, itt dolgozták ki először lelkes és előrelátó pedagógusok a leányok oktatásának programját, amely mintául szolgált a többi kultúrországnak. Nálunk,

hetetlen svájci (schwyterdütsch) dialektust nem ismerem, tiszta német-séggel beszélnek, persze jó keményen.

— A mi leányainkat, — mondja a »mama«, egy magasrangú vasutas özvegye, — igen szigorúan neveljük. Ez a szigor azonban relativ valami. Az önök, illetőleg az angolok, amerikaiak, franciák és németek szemében inkább látszik szigorúnak. Mi egyszerűen hagyományként tartjuk és magától értetődőnek találjuk. A leányok már kicsi korukban megtanulják a könnyebb kézimunkákat és a főzés alap-

centime büntetést fizetett, aki más-kép beszélt, mint franciául. Ezzel a szigorú módszerrel el is érték, hogy néhány hónap alatt már mindnyájan tűrhetően beszéltünk franciául. (Megjegyzem: hatéves korától kezdve mindenkinek az iskolában kell tanulni franciául, mint ahogy a francia svájciak németül, az olasz svájciak pedig németül és franciául tanulnak.) Neuchatelben én kereskedelmi iskolába jártam, ahol persze francia nyelven tanítottak. Főbb tantárgyaink voltak: kereskedelmi levelezés, könyvelés, közgazdasági és földrajzi ismeretek, gyorsírás, gépirás, számtan. Délelőtt nyolctól tizenkettőig és délután kettőtől hatig, néha hétig voltunk az internátusban s aztán nyolctól tízig az iskolai dolgozatokat kellett megcsinálni a három francia nővér éber ellenőrzése alatt. Én egy évig voltam Neuchatelben és miután kitűnő bizonyítványt kaptam, hazajöttem szüleidre a szüleimhez. Ősszel Luzernbe iratkoztam be egy varró- és hímzőiskolába és egy főzőiskolába. Mikor ezt is elvégeztem, tizenhatéves voltam. Édesapám közben meghalt, de vagyoni helyzetünk megengedte, hogy egy esztendőre Londonba mehessenek az ottani svájci leányiskolába. Itt megtanultam angolul és vele párhuzamosan az angol kereskedelmi levelezést is. Az ősszel már Genfbe megyek, ahol egy nagy szállóban kaptam alkalmazást. Százötven frank a fizetésem és teljes ellátás.

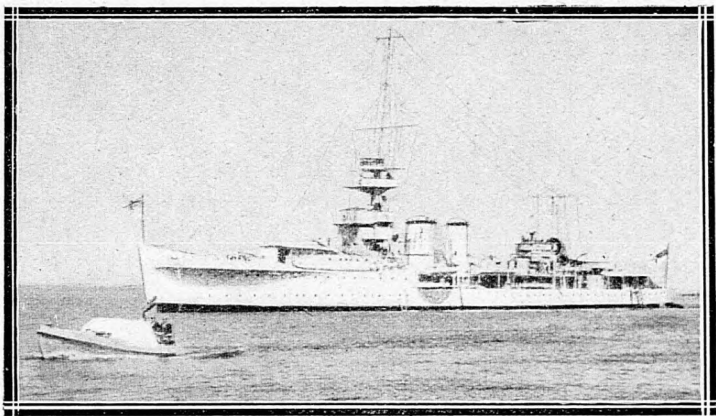
Most olyan problémára tereltem a beszélgetést, amely a lányokat akkor is érdekli, ha a maguk lábán tudnak megállni.

— Mi az általános szokás Svájcban? ... Milyen korban mennek férjhez a leányok?

— Oh, — felelt a leányok helyett a mama, — ezzel itt mi nem sietünk. Húsz éven alul a legritkább esetben mennek férjhez. Átlag huszonnégyéves korukban kötik be a mi leányaink fejét, de gyakori eset, hogy csak huszónévtíz-huszonnyolc éves korukban mennek az anyakönyvvezető elé.

— Ez csak a jobbmódú polgári osztályban van így? — kérdeztem.

— A parasztjainknál is ez a szokás. Mindamellát az ilyen későn kötődő házasságokból sokkal több gyermek születik, mint akár Angliában, akár Franciaországban, — tette hozzá mosolyogva a mama. — Ha fölmegy az Alpesekre és benéz egy-egy faházba, hat-nyolc gyermeket talál. De a tucat se ritkaság. A svájci ember szereti a nagy családot s rendkívül ragaszkodik az övéihez. Akik Amerikába vándorolnak ki, több pénzt küldenek haza, mint amennyit személyi céljaira költenek.

Angol hadihajó az Océánon

Magyarországon, számos úricsaládnak nyílt alkalma ugyan megismerkedni a svájci leánynevelési módszerrel (gondoljunk csak a világhírű lausannei leányinternátusokra), de a társadalom szélesebb rétegei előtt meglehetősen ismeretlen a svájci rendszer. Hogy egészen közel hozzam a témát a mi közönségünkhöz, főleg az érdeklődő családanyákhoz, egy jómódú polgári familia körében tanulmányoztam a kérdést, tehát a mindennapi élet szűkebb perspektívájába állítottam, nem hagyva figyelmen kívül a legapróbb mozzanatokat sem, amelyek a leánynevelésre befolyással lehetnek. Ez a kedves, anyagilag jól szituált, a maga keze munkája után élő család a vadregényes vierwaldstätti tó egyik kis városkájában ösöktől örökölt csinos emeletes házban lakik, olyan épületben, amilyent mi nyárilaknak szoktunk nevezni. Mindenütt tisztság és rend, a gondos háziasszony és két felnőtt leányának kezenyoma. Feltűnően sok a kézimunkával díszített függöny és terítő. A három nő valódi svájci típus: szőkék, nagycsontúak, bár nem olyan nagyméretűek, mint a poroszok vagy bajorok. Inkább a tiroliakhoz hasonlítanak. Miután tudják, hogy az idegennek teljesen ért-

elemeit. Az iskolában azután rendszeresen kiképezik őket. Nemesak a kézimunka kötelező, mint bizonyára minden leányiskolában a világon, hanem a főzés is. Különböző speciális varró- és főzőiskolák is vannak a városokban, ezenkívül nagyon sok kitűnő kereskedelmi és mezőgazdasági szakiskola. Az én leányaim közül az egyik a hotel-szakmát választotta, ami nagyon helyes, hiszen Svájc idegenforgalma után számos iparág és a kereskedelem túlnyomó része él. A másik leányom tanárnő akar lenni. Önt nyilván jobban érdekli annak a leányomnak a nevelése, aki a hotel-szakmában akar elhelyezkedni. Emma, beszélj te!

Ezzel átadta a szót az okoszemű, Emmának, egy 19 éves bájos természetnek, aki a következőket mondta:

— Mikor a nyolc elemi (illetve 4 elemi, 4 középiskola) elvégeztem, Neuchatelbe (Francia-Svájc) küldtek a szüleim. Itt egy leányinternátusban laktam harmadmagammal egy szobában. A nővérek, akik az internátus tulajdonosai voltak, nagyon szigorúan vigyáztak arra, hogy minden dolgunkat rendben végezzük. Mivel az volt a főcél, hogy franciául tanuljunk, tilos volt a német szó és húsz

Félóráig beszélgettünk már s noha én a kedves háziasszony engedelmével már a második cigarettát is elszívtam, sem a mama, sem lányai nem gyújtottak rá.

— Hová gondol, uram? — mondta csaknem sértődötten a mama, mikor ezt szövétttem. — A svájci nő nem bolondult meg. Mi nem utánozzuk sem az éjszakai mulatóhelyek nőszemélyeit, sem a pőfékelő cigányasszonyokat. Figyelje meg akármelyik svájci hotelben: egyetlen svájci lány sem dohányszik. Erről bizonyosan felismerheti őket. Bezzeg az angol, az amerikai meg a német lányok... minden negyedórán cigarettát dugnak a szájukba s azt hiszik szegények, hogy ez valami különös érdekességet vagy varázst ad nekik. Nos, kérdezzük meg egyszer a férfiakat... szavazzassák meg őket, akár nyíltan, akár titkosan...

A »bubifrizuráról« és a rövid szoknyáról azt mondja a svájci polgárasszony, hogy ez a divat csak az utóbbi években hódított tért a bennszülöttek közt, de főleg csak azokon a helyeken, ahol nagy az idegenforgalom. Gyárvárosokban a legnagyobb ritkaság a rövidhajú nő. Valahogy nem fér össze a svájci nő karakterével a rövidre vágott haj és a térdigérő szoknya.

— Ezt mi nem találjuk rendesnek. (Das ist keine anständige Tracht.), — mondja, de mindjárt hozzát teszi: — Pardon, ez csak személyes vélemény. Lehet, hogy elfogultak vagyunk. A leányaim például kénytelenek voltak félig levágnatni a hajukat, mert általában olyan emberekkel érintkeznek, akik odahaza már megszokták ezt a divatot s ők nem akarják, hogy megbámulják őket, mint valami exotikus lényeket.

— Hát ahhoz mit szól, asszonyom, hogy az angol és amerikai lányok, a »flapperek«, meg a »görölök« ismeretlen férfiakkal egy-kettőre táncba állnak, sőt szülői felügyelet nélkül el is mennek hazulról a táncosaikkal a dancingokba.

A háziasszony kifelé fordította mind a két tenyerét, mint aki valami gonosz kísértést akar elhárítani.

— Ilyesmí minálunk el se képzelhető! — tiltakozik emelt hangon. A mi leányaink csak olyan fiatal emberekkel táncolhatnak szolid összejöveteleken, akiket a szülők szintén ismernek és ilyenkor mindig jelen van a gardedámjuk. De mondhatom önnek, nálunk nincsenek is szerencsétlenné tett lányok, de olyanok sem, akik az élet örömeinek korai habzsolásától eltelve, fiatalon eldobják maguktól az életet. Aminthogy a mi leányaink nem is festik magukat.

...Csakugyan. A két leány — az idősebbik huszonegyéves — természetes szint hord az arcán, a napnak és a levegőnek azt a vegyi összetételét, amelyet semmiféle mesterséges szerrel sem lehet megközelíteni.

Megköszöntem a finom úri familia szíves felvilágosításait és ime, okulásul átnyujtom a mi asszonyainknak és leányainknak.

Eugenius

Szemtől - szembe

TIZENEGYEDIK CSAPÁSA lett a mai emberiségnek az úgynevezett gyorsasági láz, helyesebben: a gyorsajtás tébolya. A motornak egyébként nagyszerű korszaka hozta ránk ezt a pusztító nyavalyát, amely szerte a világon mindenütt, ahol a lóvonatú kocsikról áttértek az automobila, dühödten szedi áldozatait. Egy új Leviathan, vagy — hogy Jókai fantáziájából merítsük a fogalmat — egy valóságos új Krák szabadult az emberekre, egy szörnyeteg, aki ha megmozdul, rémülettel csattognak a fogak, remegnek az idegszálak, akinek csak a neve hallatára eszelősen sikoltanak fel a gyermekeiket féltő anyák és aggastyánok terülnek el vérző tagokkal az utcai közlekedés csataterén. Ad vocem: csatatér. Statisztikát olvassunk, amely arról számol be, hogy az Egyesült Államok területén egy esztendő alatt több amerikai polgár vesztette el életét a robozó gépkocsi kerekai közt, mint a világháborúban. Megdöbbenő, hátborzongató szám! Mintha az amerikai soffőrök fizetett hóhérügnökei lennének az ottani állástalanok bizott-

pest... Igen, már ott tartunk, hogy a gondokkal küzdő polgárnak, miután arra a hősi elhatározásra jut, hogy gyalogszerrel vág neki az utcai forgalomnak, végrendeletet kell csinálnia, mint ahogy ez gondos családapához illik. Bár a rendőrség mindent elkövet, hogy a kocsiközlekedést szabályozza és igen helyesen életbelépteti mindazokat a korlátozó intézkedéseket, amelyek a nagy nyugati városok forgalmi életében beváltak, még mindig rendezetlen az autók sebessége. Nem annyira a nyilvános, hosszabb útvonalakon, ahol kellő áttekintése van a gyalogosnak éppúgy, mint a kocsivezetőnek, hanem a kanyarodásoknál, a mellékutca való befordulásoknál. Túlzás nélkül mondva, hajmeresztő látvány az, amit a bekanyarodásoknál művelnek a pesti soffőrök. Mintha valami örület szállná meg őket, épp ezeken a veszélyes pontokon hajtának át a legnagyobb sebességgel. Ilyenkor történik aztán a gyalogjárókra való felhajtás, hogy az utolsó pillanatban elkerüljék a szembejövő kocsival való összeütközést. Ezt a gonosz tempót

ságának, amely tömeges autókatasztrófával akarja apasztani az állásért jelentkezők számát. Mert ha ebben a tempóban folytatja az amerikai automobilizmus, amely tudvalevőleg a világrekord leghírhedtebb mániákusa, egykettőre megoldódik a gazdasági és szociális válság. Nehány ezer mérnökkel, orvossal, ügyvéddel, hivatalnokkal, munkással kevesebb, — ah, milyen remek sánsz az életbenmaradottak, a szerencsés konkurensok számára! De ne tréfáljunk, hiszen a könny marangolyja torkunkat és a düh görcsösíti tenyerünket. Mert nemcsak Amerika, kérem alássan, hanem Magyarország is, elsősorban Buda-

kell elsősorban letörni. A főváros riadt közönsége, amely a közlekedési rendőrséget rövid működése óta annyira bizalmába fogadta, szívesen hoz áldozatot, hogy még néhány száz rendőrrel szaporítsák a létszámot, akik a mellékutca betorkolásainál őrködnek a forgalom rendjén és a járókelők testi épségén. Ha szigorú büntetéssel és megtorlással riasztja el a rendőrség a gyorsasági tébolyban szenvedőket embertipró üzemleiktől, remélnünk lehet, hogy kisebb veszély lesz Pest utcáin járni, mint — s ezzel nem mondunk nagyot — Svájc havas csúcsait vezető nélkül megmászni.

De most már aztán elég...!

Nem, így már nem lehet élni tovább! Egerszerűen: nem lehet!!... Vissza akarok menni abalga tudatlanság gyönyörűség korszakába, amelyben atyáink éltek! Nem akarok

élni a »legmodernebb kutatások« szerint! Adjátok vissza a régi naivságot! Engedjétek, hogy újra boldog legyek! Most már aztán elég...! Nagyon, nagyon sokat tudok saját-magamról!

Minden reggel odanyújtja nekem — az illatos reggeli kávé helyett! — az önismeret keserű italát valaki, akit nek ez a hivatása. Meg kell ismerkednem valamennyi veszedelemmel, amik szegény testemet fenyegetik. Betegség-szimptomákkal táplálkozom és preventív diagnózisokkal vagyok kénytelen csillapítani a szomjamat. Nem nézhetek a tükörbe, hogy valami ijesztőt ne tapasztaljak magamon. A lábaimat nem lóbázhatom, hogy valami gyanús tünetet ne vegyek észre. Saját magamnak idegen vagyok, mert alaposan megismertem a szervezetemet. Köszönöm szépen!... Egyáltalán nem érdekel a testem. Ha eljön az utolsó óra, úgyis hiába minden »tudásom.« Nem helyezek semmi súlyt arra, hogy önmagam állapítsam meg a — saját diagnózisomat.

Hová, háová lett — édes Istenem! — a táplálkozás boldog öröme? Valamikor beafsteakét ettem, meg szilvás gombócot, meg rétest! El velük! Most már kalóriákat és vitamint és szénhidrátokat és fehérjéket eszünk! Sőt az egyik orvos barátom már — a rendes étkezés helyett — kis tablettákat ajánlott nekem. Ezekben a tablettákban pont annyi kalória és vitamin és szénhidrát és fehérje — vigye el őket az ördög! — van éppen, amennyi feltétlenül szükséges.

Az asztalom mellett pedig kellemetlen vendégek ülnek állandóan, akik gúnyosan károgják felém »menetekel-jüket és mementőjüket. Ott ül Madame Űtőérelmeszesedés és belenez a számba, ha kissé több kalóriát merek magamhoz venni! A bal oldalamon Dementia Tremens kisasszony terpeszkedik és elveszi ajkam

elől a borospoharat. És szemben és oldalt és mindenütt ül egy-egy ilyen kellemetlen vendég: a legújabb tudományos kutatások torzszülötte vigyorg felém.

Csak legalább lelkeket kímélte volna meg a modern kutatás!... De nem!... Ó, korábbi évtizedek boldog emberei! Nem tudtatok mást, csak azt, hogy a lélek halhatatlan. Nekem is elég volna ennyi! Csakhogy énnekem már azt is tudnom kell: hogy néz ki a lelkem! Hogy olyan mint egy itatóspapír, amely magába szívja a különböző — komplexum-cseppecskéket. Nekem már nincs is — lelkem, csak édes, kedves, kicsi — »komplexumaim.«

Angol női szépségideál

Már — álmaim sincsenek. Shakespeare írja valahol: »Az álom az ember boldogítója...« Szeretném, ha Shakespeare ma élne és meg merné ismételni ezt a kijelentését! Nekem már csak »valóság-képzeteim« és »vágymálmaim« és »gyilkos fantazmagóriáim« lehetnek! Valamikor az ember az álmait megtette a — lutrin, ma elraktározhatja őket a — bűnügyi múzeumba. Azelőtt felfrissülve és újult erőben ébredtünk fel reggel, ma kénytelenek vagyunk magunkat annyira megútálni, hogy a legszívesebben nem is élénk tovább. Így szédelgek a »pszichoanalízis« és az »individuálpaszichológia« között és az én itatóspapírom — amit azelőtt léleknek nevezünk — nemsokára spirítuszba téve egy egészségügyi kiállítás üvegszekrényébe kerül.

Még a gyermekemet sem nevelhetem anélkül, hogy idevonatkozó — szakkönyvet ne vegyek a kezembe. Imádott feleségemnek nem vehetek új ruhát anélkül, hogy meg ne állapítanám: a bennem lappangó gyilkost akarom elaltatni ezzel a gáláns cselekedetemmel. De még csak levelet sem írhatok, mert ott leskelődik mögöttem és könyörtelenül reám csap a — grafológia! Egyetlen rosszul rajzolt betű elegendő ahhoz, hogy azonnal — letartóztatson a rendőrség és a bíróság életfogytiglani fegyházra ítéljen.

A tenyeremből leolvashatom a — halálom dátumát. A ráncok jelentik a szerencsém, vagy a szerencsétlenségemet. Az orrom elárulja a szellemi képességeimet. Pontosan tudom, hogy melyik leányból nem lesz jó feleség és melyik asszony a leghűségesebb. Az asztronómia pedig az egész jellemem napfényre hozza. Nem ember vagyok, hanem — »januári« ember! És szegyenkezve veszem tudomásul: milyen senkik azok az újszülöttek, akik január havában látják meg a napvilágot. Azt is tudom... de minek mondjak még többet?... Tudom, hogy — nagyon sokat tudok!

Amióta pedig ennyire ismerem a tulajdon testemet, a lelkeimet, az »életvonalamat«, az álmaimat, az írsómat, az orromat, az agyamat és a tenyeremet: azóta az életem elvesztette előttem minden értékét.

Már nem is élek, hanem csupán, — analizálom magamat.

Most már aztán elég...!

Nagyon, nagyon sokat tudok — saját magamról... Hagyjatok már békén!

Divatos hajviselet

A Kőfarkas legendája

Ófrancia legenda nyomán írta: Berend Julia

Ezer év előtt hatalmas vár emelkedett a bretagnei tengerparton. A sziklavár már régen porrá omlott, ma már csupán egy farkas alakú kőszikla hirdeti emlékét.

A sziklavárat Hutin des Palus építette, akit Patkolt-Farkasnak is neveztek, mert éjjel-nappal egy fekete farkas kísérete mindenhová, kinek lábai a lovak és szamarak lábaihoz hasonlónak valának patkolva. És sokan azt suttozták, hogy farkas képében maga a Gonosz kíséri Hutint, mert Hutin odaigért halhatatlan lelkét az Ördögnek, ha a Gonosz megsegíti őt földi életében. És a farkas azért kíséri mindenhová Hutint, hogy ne térhessen le többé a Gonosz ösvényéről.

Patkolt Farkas Bretagne réme volt. Vad csatlósai élén pusztította a vidéket. Őlt, rabolt, gyujtogatott. Kijesztotta a védtelen utasokat és aki nem tudott váltságdíjat fizetni életéért, azt könyörtelenül lenyilazta, vagy egy magas szikláról a tengerbe lökte. És valahányszor Hutin des Palus megölt egy embert, a fekete farkas felüvöltött örömben.

Egy este, amikor Hutin vad csatlósaival dőzsölt sziklavárában, egy fehérfátylas apáca az Úr nevében bebocsátást követelt a megvihattan sziklavárba. A szűz imádságos ujjai közt fekete feszületet emelt és Patkolt Farkas, aki nem szokta meg, hogy hozzá látogatók jöjjenek, elcsudálkozva kérdezte: mit kívánna tőle.

— Hutin des Palus, akit Patkolt Farkasnak is neveznek, engem az Úr küldött hozzád, — felelt csengő kristályharang hangon Isten jegyese, — azt üzeni néked az Úr: tarts bűnbánatot! Tagadd meg a Gonoszt! Rontsd le rablóváradat és rablott kincseidből építs templomot az Úrnak!

A fekete farkas vadul felüvöltött. Nekirohant a fehér apácának, hogy véres fogaival szíjjeltépje, de a fehérfátylas szűz védelmül maga elé emelte a feszületet és a Gonosz visszatorpant.

— Hutin des Palus, az Ur irgalma végtelen, néked is megbocsát, ha bűnbánatot tartasz.

— Te bánd meg, de tüstént, hogy így mertél beszélni velem, — rikoltott Hutin és vad haragjában a kiugró bástyafokról a tengerbe taszította Isten követét.

— Neked nagyobb szükséged van Isten irgalmára, mint nekem, — kiáltotta gonosz örömben és farkasa vele együtt üvöltött.

Am Isten követe nem zúta halálra magát, nem merült el a tengerben: felgyenesedve állott a víz színén, mintha üvegpadlón állana és felkiáltott:

— Ime, Isten hatalma és irgalma végtelen! Hutin, tagadd meg a Gonoszt, tarts bűnbánatot!

Csak Hutin szíve nem hajlott meg az Úr előtt. Még vadabb csatlósokat fogadott szolgálatába és továbbra is pusztította a vidéket. És mégis az Úr kijűrkészhetetlen rendeléséből Hutin feleségül nyerte Marguerite d'Evrest, a legjámorabb és legszebb hajadont Bretagneban, aki az Úr akaratából egy gyönyörű leánygyermekkel, a szőkefürtű Odettel ajándékozta meg férjét. És Patkolt Farkas szerette feleségét és leányát, ép anynyira, mint ahogy az általa megölt férjek és apák szerették az övéiket. És ez is az Úr akarata volt.

Egy nap rablókalandozásából hazatérve, Hutin egy barnacsuhás remetével találkozott.

— Te nem tudsz nekem aranyválságot fizetni életedért, — kacagott gonosz kedvében Patkolt Farkas, — de mielőtt meghalsz, mond meg a nevedet, hogy tudjam, kit küldtem a másvilágra.

A remete hangja úgy zúgott, mint az ércharang szava.

— Én a te Bűnöd vagyok, Hutin des Palus!

— Láncoljátok meg és dobjátok a kiszáradt sziklakút fenekére! — rikoltott Hutin. — Váram azon sziklabörtönébe, amelyet sirboltnak nevezek.

Tizenkét ember minden ereje megfeszítésével felemelte a kútbörtön kőlapját és a fenekellen mélységbe lökte a remetét. Aztán visszaeresztették a kőfedeleket. És Hutin és farkasa mindketten vadul üvöltöttek örömben.

Éjjel, amikor mindenki aludt, szomorú arcú angyal jelent meg Marguerite d'Evrest, Hutin feleségének hálókamrájában.

— Az Úr küldött érted, kövess! — parancsolta csengő kristályhangján.

Marguerite imára kulcsolt kézzel követte a fényalakat. Végigmentek a termen, a kanyargó lépcsőkön, le a várudvarba és senkinek, még az őrszemek sem látták őket, mert ez vala az Úr akarat. A kútbörtön előtt az angyal megállott, megérintette lábával a sirfedőt és a kőlap elmozdult. Fényesség sugározta be a mélységet, melynek fenekén vérző, összetört tagokkal holtan feküdt a remete.

— Alleluja! Feltámadunk! — kiáltotta fennszóval az angyal.

A remete felkelt, az angyali fényesség

A GYÜMÖLCSEVÉSRŐL

1. A gyomor lassan szokja meg a nyers gyümölcs hatását, éppen azért kezdetben mértékletesen szabad csak fogyasztani.

2. Ne együnk éretlen, romlott, vagy nem tiszta gyümölcsöt.

3. Akinek a gyomra nem tűri a nyers gyümölcsöt, kissé párolja meg kevés vízben és cukorban, úgy azonban, hogy a gyümölcs sajátos illatát és ízét el ne veszítse.

4. Akinek egészséges a gyomra és jók a fogai, ne hámozza meg a gyümölcsöt, mert épp a gyümölcs héja tartalmazza a legértékesebb anyagokat.

5. A héjával együtt apróra vágott gyümölcsöt az érzékenyebb gyomor is meg bírja emészteni.

6. Gyümölcsévés közben, vagy utána ne igyunk vizet. Minden gyümölcs elegendő vizet tartalmaz ahhoz, hogy szomjunkat csillapíthassuk.

7. Orvosi vizsgálat és rendelés nélkül ne tartsunk gyümölcskúrát.

Hutin vad cimboráinak fele térdreborult és hangos szóval esdekelt az Úr bocsánatáért.

— Vénasszonyok lettek, — üvöltött embeire felbőszülten Patkolt Farkas, — majd megmutatom én nektek: ha az apáca nem kellett a víznek, majd elpusztítja a tűz.

Cölöp elé kötözte a szüzet, máglyát rakatott körüle és saját kezével hajította a máglyára a csóvát. Emberfeletti fényvel világító tűzoszlop szállt a magasba és a fény sugar közepében imára kulcsolt kézzel látszott a szűz alakja, amint a tüzes világság magával ragadja a mennybolt felé. Hutin vad cimborái mind térdreborultak és könnyes szóval könyörögtek az Úrhoz, hogy bocsássa meg bűneiket.

Modelljeink minden más divatlapot két hónappal megelőznek!

J. 5400. Sétaruha fehérmintájú fekete gyapjuszövetből. Az alj berakásokkal, elől gombolva. A gallér kihajtóján és a szoros ujjakon fehér díszítés. Derékon fekete-fehérsattos bőrű. Anyagszükséglet 3.85 m 100 cm széles anyagból.

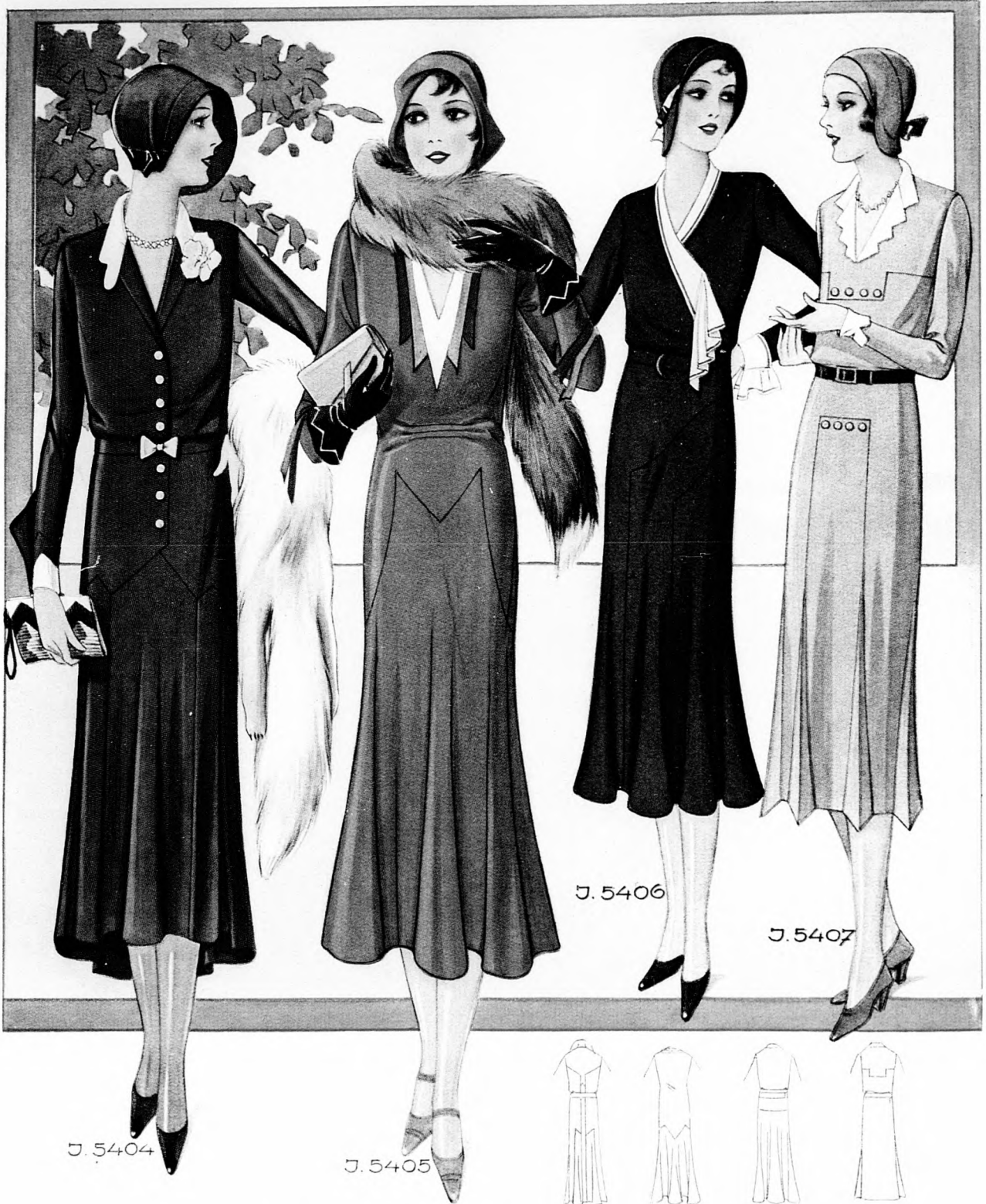
J. 5401. Délutáni ruha mintás és egyszínű selyemből kombinálva. Az alj két

harangfodorból áll, hátul hosszabbított. Fehér gallér és kezélő kezi azsürdíszítéssel. Anyagszükséglet 3 m egyszínű és 3.40 m mintázott selyem, 100 cm széles anyagból.

J. 5402. Délutáni ruha világoszöld crepe de chineből sötétebb árnyalatú hímzéssel. A harangalj elől hegyesen bedolgozva, szoros csipőrésszel, keskeny ujjak. Anyag-

szükséglet 3.40 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5403. Elegáns délutáni ruha szürkés-kék crepe satinból. A nyakkivágásnál fehér betét. A hatásosan részekre osztott alj elől és hátul cakkozott harangrészekben végződik. Anyagszükséglet 4.80 m 100 cm széles anyagból.

Modelljeink minden más divatlapot két hónappal megelőznek!

J. 5404. Sétaruha sötét marocainból, fehér díszítéssel és elől gombolással. A hátul hosszabbított harangalj érdekes vonalban illeszkedik a szoros csipőrézhez. Anyagszükséglet 4.50 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5405. Elegáns utcai ruha zöld gyapju crepe de chineből. A nyakkivágást mel-

lényszerű fehér betétrész díszíti. Az anyag színénél világosabb és sötétebb színű zöld pántok díszítik a gallért és kélzét. Anyagszükséglet 3.60 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5406. Fiatalos ruha középkék gyapju zsorzséttből. Az érdekesen szabott alj egyenletes harangot képez. A fehér gallér-, szabó- és kélzégarnitúrát keskeny piros

szalagszegély díszíti. Anyagszükséglet 2.80 m, 130 cm széles anyagból.

J. 5407. Sportszerű ruha divatszínű gyapju ripszből. A derék mély vállrésszel. Az aljat erősen bevasalt betétek bővítik. Fehér piké gallér és kélzél. A derekat és aljat elől gombok díszítik. Anyagszükséglet 2.45 m, 130 cm széles anyagból.

Modelljeink minden más divatlapot két hónappal megelőznek!

J. 5426. Elegáns délutáni ruha kakaószínű zszorsettéből és csipkeanyagból. Az utóbbi képezi az alj szabadon függő díszéit és a bolerót. A csipőrészt elől húzás és szalagesokor díszíti. Anyagszükséglet 5.10 m selyem, 100 cm széles anyagból, 2.40 m csipkeszövet 90 cm széles anyagból.

J. 5427. Elegáns tearuha újjörös zszorsettéből. A derekat kétoldalt soros húzá-

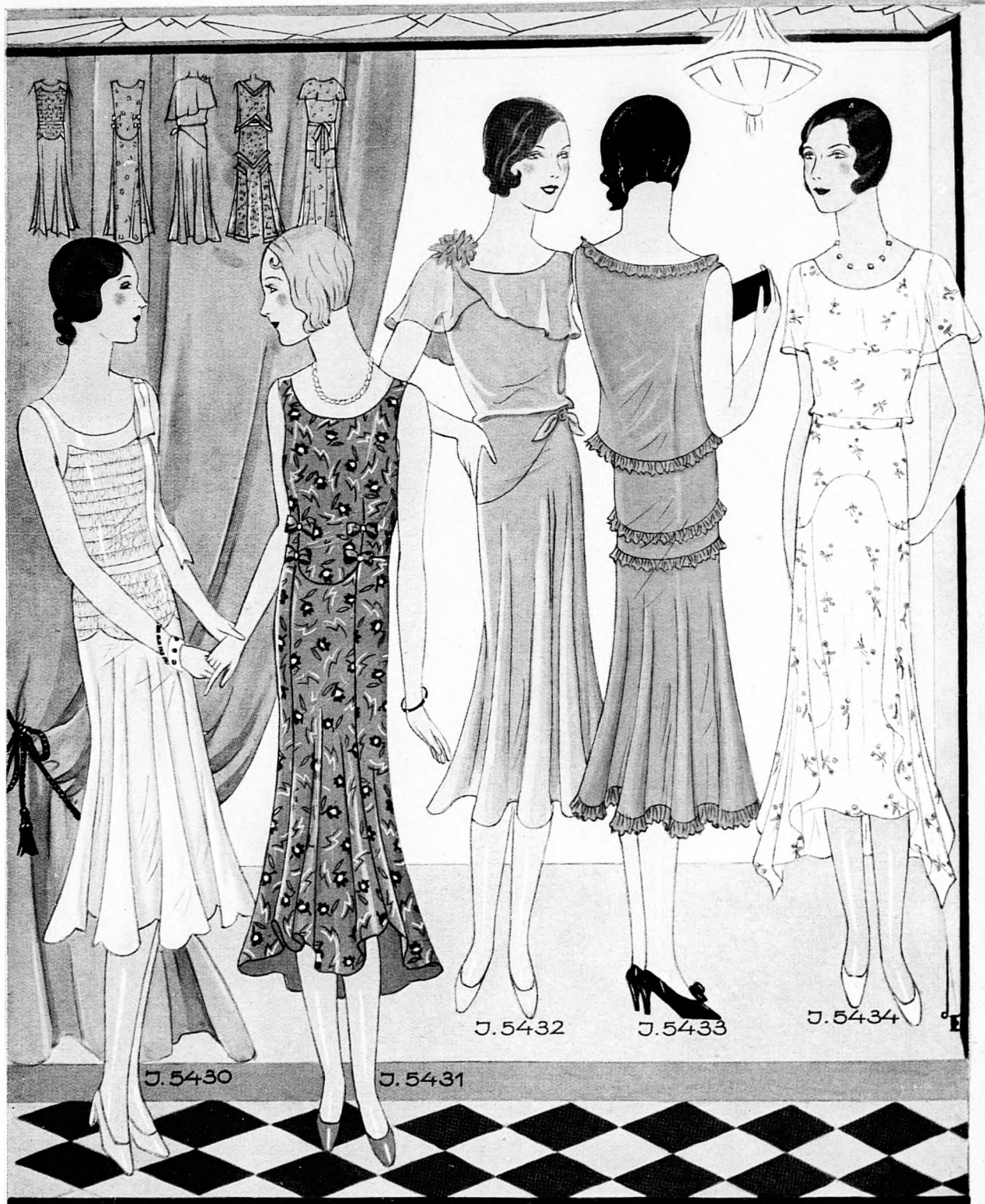
sok, a nyakkivágást harangszabású gallér és szalagpántok díszítik. A hegyesen derékra dolgozott harangalj egyenlő hosszúságú. Anyagszükséglet 3.60 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5428. Tearuha mintás taftegyéből. A mélyen kezdődő harangaljat egy ugyancsak harangosan szabott fodor egészíti ki. Hátral nagy szalagesokor. A derék szoros.

A karsú ujjakat harangfodroccka díszíti. Anyagszükséglet 6.50 m, 90 cm széles anyagból.

J. 5429. Fialatos délutáni ruha közepkék marokénból, hatásos ivelt díszítéssel. A fehér gallérdísz két pánt szorítja le. A derék boleróval. Az aljat bedolgozott részek bővítik. Anyagszükséglet 5.60 m, 100 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája kiadóhivatalunkban kapható 2.40 P előzetes befizetés ellenében

Modelljeink minden más divatlapot két hónappal megelőznek!

J. 5430. Táncruha rózsaszínű crepe de chineből 14—16 éves leányoknak. A derekat soros húzások díszítik. A harangalj iveltlen van a derékre reáhelyezve. Vállpánt, sima nyak és vállrészt díszíti. Anyagszükséglet 2.70 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5431. Fiatalos estélyi ruha mintás crepe de chineből. A szoros derékon az

oldalelosztásokat szalagsokrok díszítik. Ivelt a harangalj. Anyagszükséglet 3.50 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5432. Fiatalos táncruha zöld zorszettből 14—16 éves leányoknak. A harangaljat a jobboldalra bedolgozott csipőrész egészíti ki. Haragos vállgallér és jobbvállon az anyagból virágdísz. Anyagszükséglet 4.75 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5433. Fiatalos látogatóruha világospiros anyagból. A díszítést lerakott fodrocskák képezik. A derékot bolero, az al harangszabású. Anyagszükséglet 4 m, 100 cm széles anyagból.

J. 5434. Tearuha mintázott chifonból, a derékon kerek nagy gallér. A harangalj rövidebb előrészrel. Keskeny öv. Anyagszükséglet 4.15 m, 100 cm széles anyagból.

Minden ruha szabásmintája a kiadványunkban kapható 2.10 D. előzetes beüldése ellenében

MAGYAR GYERMEKEK LAPJA

#

Az aranytollú madárka

Mese — Irta: Ács Klára

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy nagyon csúnya kis leány, akinek szeszínű volt a haja, savószínű volt a szeme és aki nagyon, de nagyon szeretett volna szép lenni.

Egyszer, mikor az erdőben sétálgatott ez a kis leány, megpillantott egy aranyos tollú madárkát, melynek úgy ragyogtak a szárnyai, hogy emberi szem alig tudott rápillantani.

— Oh, Istenkém! — sóhajtott fel, de jó volna, ha nekem ilyen aranyos hajam lenne, akkor bizonyára bennem is gyönyörködne mindenki.

Alig hogy ezt kimondta, az aranyos tollú madárka egyenesen odaröpült a vállára és így szólt hozzá:

— Legyen meg a kívánságod. Ime, hajadra szórom szárnyaimról az aranyat. És máris megtette, amit ígért.

A kis leány boldogan táncolta körül az erdőt, csak aztán jutott eszébe, hogy köszönetet mondjon.

— Vajjon mivel hálálhatnám meg a jóságodat? — kérdezte a madárkától.

— Nekem semmire sincsen szükségem. De még vannak mások, akik rádszorulhatnak, segíts rajtuk, ha éppen utadba kerülnek, — felelte a madárka és tovább röpült.

A kis leány pedig nagy örömben azt sem tudta, hová legyen. Egyre a gyönyörű aranyos haját nézegette. Addig-addig bámulta, amíg belefáradt és megéhezett.

Ekkor megpillantott egy hatalmas almafát, mely telisteli volt érett gyümölcssel. Megrázta hát a fát, úgy hogy potyogni kezdtek az almák a lábai elé.

Fölszedte valamennyit és mindjárt bele is harapott az egyikbe, mely piros volt mint a rózsza és édes akár a méz.

Amint így ette az almát, egyszerre csak azt látta, hogy egy kis veréb száll a kezére és hegyes csőrét belevájja az almába. Erre hangosat sikoltott ijedtében és rákiáltott:

— Hess el innen, te csúnya! Hogy tudtál ennyire megijeszteni?

Aztán pedig, mint aki jól végezte a dolgát, tovább ette az almát, utána pedig lefeküdt a szép, sáma, selymes gyepre és nyomban el is aludt.

Ámde egyszerre csak arra ébredt fel, hogy egy fehérgyapjas báránka béget mellette keservesen.

Erre haragosan rárivallt:

— Ugyan ne bégezz itt mellettem, mert nem tudok aludni tőled.

És máris átfordult a másik oldalára és tovább aludt.

Mikor ismét felébredt, egy kopott szárnyú madárkát látott maga mellett, mely egyre a haját kerülgette.

— Mit akarsz tőlem? — kérdezte durcásan.

— A kopott szárnyaimat szeretném megaranyozni a hajad sugarában, — esdekelt a kis madár.

De a leányka durcásan elkergette.

— Hiszen még csak az kellene, hogy a hajam is olyan kopott legyen, mint a te szárnyad. Menj, te csúnya!

Elrepült a kis madár és a leányka magára maradt.

Éppen az aranyos hajában akart gyönyörködni, de egyszerre hangosan, élesen felsikoltott.

— Jaj! — kiáltott keservesen és zokogni kezdett, mert

észrevette, hogy már nem aranyos a haja, hanem éppen olyan csúnya szeszínű, mint azelőtt volt.

Amint így sirdogált, egyszerre csak szárnycattogást hallott maga fölött. Felpillantott és meglátta az aranyos tollú madárkát.

— Segíts rajtam, oh segíts rajtam! — könyörgött neki.

De a madárka haragosan így válaszolt:

— Hát te kin segítettél? A szegény kis verebet elkergetted, mikor az almából akart enni. A bégető báránkyára is rákiáltottál, ahelyett, hogy a baját tudakoltad volna. És a kopott szárnyú madárkának sem engedted meg, hogy bearanyozza szárnycsákáit a hajad sugarában. Pedig csak az várhat segítséget, aki másokon is segít és csak az várhat jót, aki másokkal is jót cselekszik.

Ezt mondta a madárka és fel akart röpülni a magasba. De a leányka tovább könyörgött neki:

— Oh, csak most az egyszer bocsáss meg és soha, de soha nem fogok megfejelkezni arról, amit mondtál nekem. Aranyos tollú madárkám, szórjál aranyat az én csúnya, kopott hajamra!

— Jól van, — mondta a madárka, — megteszem a kérésedet, de előbb menj a kis veréb után és kínálj neki az almát, keresd fel a báránkyát és kérdezd meg, hogy mért sirdogált melletted és a kopott szárnyú madárkát is hozd el, hogy bearanyozhassam a szárnycsákáit... Menj és indulj azonnal!...

Ment hát a kis leány, hogy teljesítse az aranyos tollú madárka kívánságát.

Ment, ment sokáig, tüske tépte, ág megszagatta, feltört a két lába, amíg sikerült elérnie az éhes verebecskét, a síró báránkyát és a kopott szárnyú madárkát. Aztán, mikor valamennyit megtalálta, könyörgött nekik, hogy jöjjenek vele, segíteni akar rajtuk.

— De bizony akkor kellett volna almát adnod, amikor éhes voltam, — felelt a verebecske.

— Oh, milyen hálás lettem volna érte, ha akkor kérdezted volna a bajomat, — mondta a báránkyka.

— Bár akkor engedted volna bearanyozni kopott szárnyaimat hajad sugarában, — panaszkolta a madárka.

Szomorúan néztek rá és a kis leány belátta, hogy most már hiábavaló minden. Akkor kell segíteni mindenkinek, amikor rászorult és amikor szükségben van.

Egymaga ment hát vissza a madárkához és elpanaszolta neki, hogy senki sem akart vele jönni.

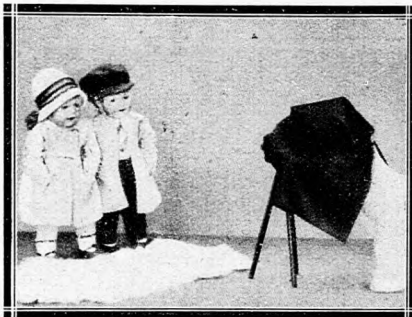
— Ennek az az oka, hogy nem bíztak többé benned, — felelte az aranyos tollú madárka. — Te meg tudtad enni az almát, mikor a verebecske éhezett melletted, te nyugodtan aludtál, mikor a báránkyka sírva bégetett és önmagadnak ragyogtattad a hajadat, mikor a kopott szárnyú madárka egy kis aranyugáért esdekelt, ők nem tudták többé elhinni, hogy jót akarsz velük tenni, ne csodálkozz azon, hogy nem jöttek veled.

— És te sem segíesz rajtam? — nézett fel szomorúan a leányka.

— De igen, én segítek rajtad, — mondta az aranyos tollú madárka. — Mert azt akarom, hogy lásd, mindenkinek kell könyörölni és mindenkinek meg kell bocsátani, hogy megjavuljon. Remélem, te sem leszel többé szívtelen senkihez sem.

— Nem, nem, — felelte gyorsan a leányka, — én ezentúl mindig tudni fogom, hogy amim van, azt meg kell osztanom azokkal, akik az utamba kerülnek és rámszorulnak.

— Akkor jó barátok is maradunk, — válaszolta az aranyos tollú madárka és sok-sok aranyat szórt a leányka hajára, de még a két szemét is bearanyozta, hogy ezentúl világosabban lásson és észrevegye mindazokat, akik éheznek és sírnak körülötte.

A kis fotografus

Miért boldog az ön házassága...?

Jelige: „Az igazi szeretet: önfeláldozás“

Azt hiszem, jeligém magába foglalja a boldog házasság főfeltételét s megfelel a kérdésre, hogyan lehet boldog a házasság. Ha a szeretet olyan erős, hogy az »Én« háttérbeszorítására képes, s főként ha *mindkét* részről egyformán ily önzetlen, erős, tökéletes, ott feltétlen boldogság út tanyát. De van-e ilyen? Sajnos — azt hiszem — ez ha egyáltalában létezik, igen ritka eset, s azért tökéletes boldogság alig lehet. Éppen ezért szerettem, ha a nő, a feleség nyugodt, békés, megelégedett — mondjuk — boldog házasságot akar, — mindennel számolva: önfeláldozóan szeressen.

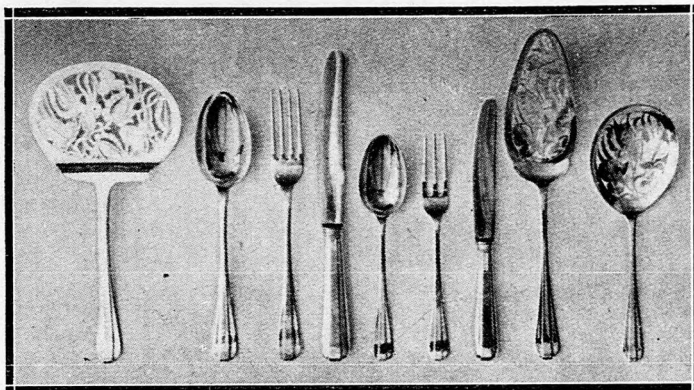
Én legalább erre az eredményre jutottam házasságom alatt. Bizony elkényeztetett rövid lányságom idején nem ilyesmirel álmodtam. Fiatalon mentem férjhez és sok keserű óra tanított meg erre; sokszor hittem azt, hogy nincs tovább erőm — s mégis volt. Hosszú éveik az uram szeretete csupa kételkedés, gyanúsítás, önzés volt. Szenvedélyes szeretet mellett rideg, sértő nyersséggel bánt velem. Persze kín volt így az életem, mikor soha okot nem adtam féltékenykedésére. Leírni nem lehet, milyen lélekölő élet volt ez; az esetek gyakori megismétlődése idegrocncsá tett egy időben. S a jó Isten mégis adott erőt, két drága gyermekemért. Ők kárpótlak minden szenvedésért s olyan igazi boldogságot adtak és adnak, amelynél nagyobb, tisztább boldogság

nem lehet. Miattuk viseltem el mindent, ami elviselhetetlennek tűnt, mert egy szülőnek sincs joga ahhoz, hogy a gyermeke lelki életében zavarokat idézzon elő — esetleg válás által. Aki szereti a gyermekét, az minden áldozatot könnyen meghoz érte. Pedig volt sok olyan súlyos összekoccnásunk, mely szeretet, *önfeláldozó* szeretet nélkül feltétlen szakítást idézett volna elő. Én is azt hittem, mint

igen. De közvetlen beavatkozás csak ronthat szerintem. Valamint erőszakos fellépés a nő részéről, — gyengén szólva nőietlen s egy igazi férfi — ha bárhogy szeret, nem is tűri el. Ha pedig egy férj ezt eltűri, az nem férfi s nincs borzasztóbb, mint egy pipogya, vagy megalázott férj. Nálam ez nem is fordulhatott volna elő, mert az én uram maga a megtestesült energia; de őszintén szólva, nem is tudnám becsülni, ha másként lenne. A férfi, az erő: nem lehet soha megalázva. Szerintem a nő részéről szelid türelem, megalkuvás és igazi szeretet vihet győzelemre.

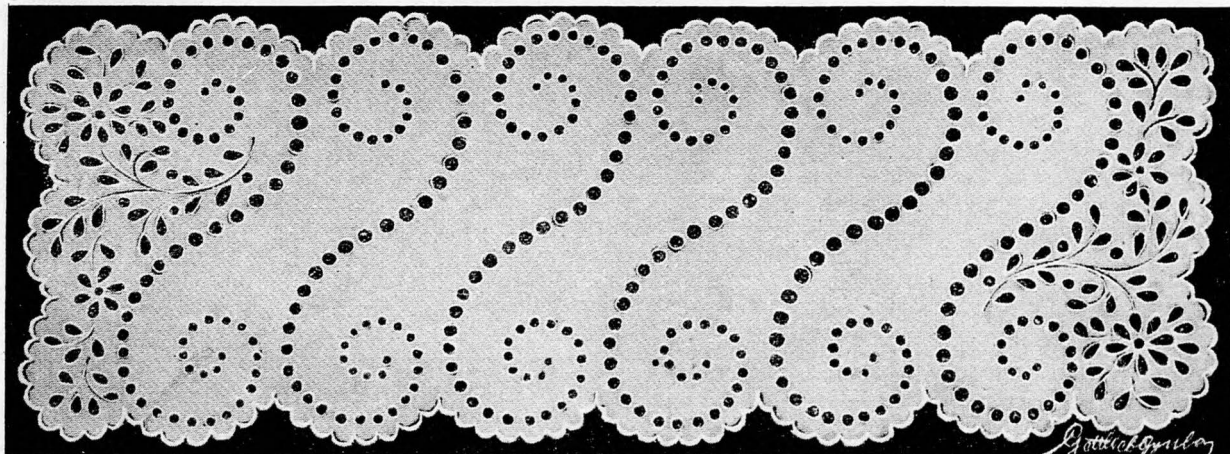
Van-e kialakult véleményem a boldog házasság lehetőségéről? Igen; sok boldogtalan házasság boldog lehetne, ha jóakarát és önzetlenség lenne az irányítójuk. Erre azonban nevelődni kell. Minden anya nevelje leányát okosan megértőnek, szelidnek, szerénynek, aki nem várja el a sorstól, hogy folyton tömjéneze legyen, aki ne hódol rab-szolgát keressen élete párjában, hanem az eszményi erős férfit, ki előtt

a gyenge nő önkéntelen fejet hajt. Fiát pedig finomlelkű, gyöngéd, igazi férfinak nevelje, ki az édesanyában megtanulja tisztelni a nőt, abban nem alárendelt eszközt, esetleg jelentéktelen bábút lát, hanem tökéletes, vele egyenrangú embert, ki előtte éppen azért, mert nála gyengébb, legyőzi magában az ősember vad erejét és ideállá válik. Elsősorban pedig leányt, fiút egyaránt mélyen vallásosnak nevelve lehet csak boldogságot remélni. Persze ez csak a jövő nemzedékre vonatkozik.

Evőeszköz (Angol iparművészet)

velem együtt bizonyonnyal sok asszonytársam, hogy az én esetem páratlan és a legnehezebb. Szerencse, hogy minden jelen egyszer multtá válik s akkor már könnyűnek látszik és jelentéktelenné válik az is, — ami valamikor halálig kétségbeejtőnek tűnt. Soha nem engedtem egy harmadik beleszólását kettőnk ügyébe — még forrón szeretett anyámét sem. Ha van valakinek édesanyja — mint hála Istennek nekem — kiönteni a szív fájdalmát előtte, tanácsát kérni s amit magunk is jónak látunk belőle: felhasználni, azt

Futó-garnitúra (Gottlieb-modell)

Zágony Viola

Dánielné Lengyel Laura új regénye

X.

A »soffőr« furcsa tekintettel, felülről lefelé végignézett a realitásokat követelő bankemberen.

— Amit mondtam, uram, azt hallottam valakitől. Valakitől, aki ambíció és sikerkérdésekben eléggé kompetens volt, úgy mondják. Bizonyára önnek is jóismerőse, akiről beszélek, ama Korzikában született Bonaparte Napoleon, kinek mondását az imént egy kicsit transzformálva plagizáltam. Ama Bonaparte Napoleon mondotta: »sikerem titka egyedül csakis abban volt, hogy egyszerre, mindig csak egy dolgot akartam, azt azonban teljes erőmből és addig, míg azért az egy dologért harcoltam, küzdöttem, a többit kikapcsoltam lelkemből. Röviden: koncentrálni tudtam magam. Ez minden siker kulcsa. Mikor fiatal hadnagy koromban nagyon rosszul ment a dologom, anyám, meg a testvéreim a szó szoros értelmében Marseilleban az éhenhalással küzdöttek, hogy rajtok gyorsan segíteni tudjak, elhatároztam, hogy borkereskedést nyitok. Ha megteszem, egészen bizonyos, hogy ma én vagyok Európa legelső borszállítója, mert akkor aztán arra koncentráltam volna magam és még a tűzoltóünnepélyeken sem kötöm fel többé kardomat.« Mikor a konventtel összeveszett, ez a Bonaparte elhatározta, hogy a szultánnak ajánlja fel kardját és ha közben ki nem békítik, lehet, hogy az izlam megint végigsöpör a világon és egy új fejezet kezdődik Európa történetében.

A bekapcsolt villanyfőzőben már buzgott a víz, Viola felállt helyéről, ezeken az esteken ő segített Emma asszonynak a vendéglátásban. Most is sorba kitöltötte a teát, míg az írónő fölvette a vitát.

— A siker emberére hivatkozni?... Nem gondolja, kedves barátom, hogy maga egy kicsit erőszakos a tételei bebizonyításában, majdnem olyan erőszakos, mint ama Korzikából Európába szakadt Bonaparte Napoleon...

A »soffőr« izgatottan, gyorsan közbevágott:

— Akit ön, asszonyom, a siker emberének nevez... De hát én rajzoljam meg Szamosy Emma előtt az utat, melyen a siker embere a legnagyobb magaslatra, a császári trónra jutott? Ön nálam sokkal jobban tudja, micsoda kudarcok érték ezt az embert, a siker emberét. Kudarcok és megaláztatások Robespierre alatt, ki elfogatta és majdnem lefejeztette. Kudarcok és megaláztatások a konventtől, ahol észre sem akarták venni. A tisztjeitől, akik eleinte szóba sem akartak állni a Barras által reájuk oktrojált ifjú tábornokkal. A családjától, mely mikor a rongyos, éhenkórász pereputtyot királyi, hercegi, fejedelmi trónusra emelte, hatalma teljében alkudozott reá, a feleségeitől, akik

megcsalták s amennyire tőlük kitelt, nevetségessé tették. És minden kudarc és megszegényítés után ez a Bonaparte egyre erősebb lett s annyi balszerencse, annyi kudarc, annyi árulás érte, hogy közben Napoleon lett belőle.

Viola már a süteményes tálat vitte körül, most ott állt a Napoleon karrierjét magyarázó fiatalember, a »soffőr« előtt. Az felemelte fejét, kivett egy darabot, a legkisebbet a tálból és nézte a leány finom, nemes formájú kezét, vékony, csodálatosan megformált ujjait és a süteményes tál megremegett a fiatal leány kezében.

A férfi most lassan felemelte tekintetét a leány kezéről az arcára. És az ifjú arc, melyre az utóbbi időkben mély árnyék borult, most lassankint színesedni, tüzesedni kezdett, mint a májusi róza, ha napsugár éri.

Aztán tovább ment a süteményes tállal a többi vendéghez. Most a cégvezető Gózon Sándor úr előtt állt, ki kötekedve fordult Bartoshoz.

— Csodálatos, hogy maga mindig a császári trónuson ülő Napoleonról beszél és mintha teljesen kikapcsolná

a siker emberének mlyenségbe való levetetését, mintha sohasem hallott volna az Atlanti óceán egy kis szigetéről: Szent Ilonáról.

A »soffőr« hosszan, áthatóan nézte a nevető bankember arcát.

— Hát ön igazán nem sejténé, hogy Szent Ilona a csodálatos pálya legmagasabb csúcsa volt?... Hát igazán nem látná, hogy milyen szédítő magasság kell ahhoz, hogy Szent Ilonára kerülhessen az ember?...

Aztán egészen más hangon befejezte a vitakozást.

— Hagyjuk a történelmi problémákat. Amit mondani akartam, mindössze annyi, hogy az élet eshetőségei és lehetőségei olyan kicsinyesek és korlátozottak, hogy az ember alapjában mindent elérhet

és csinálhat ezek között a keretek között, ami emberi erőn belül van. Csak teljes felkészültséggel, teljes koncentrációval kell akarni, miként ama korzikai, kit mindnyájunkhoz olyan kedves háziasszonyunk a siker emberének nevez.

Aztán kissé kesernyésen nevetett.

— Különös, hogy valaki a soffíri trónusról hirdesse ezeket az igazságokat, dehát?... Szabad még egy teát kérnem?...

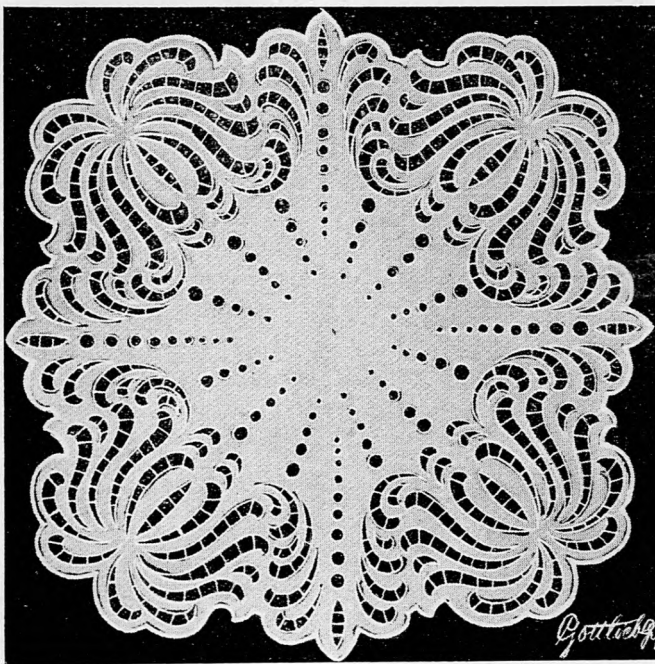
Ezeket az utóbbi szavakat Viola felé fordulva mondotta, aki megtöltötte a csészét és leült a fiatalember mellé. Bartos Kálmán most halkán mondotta:

— Tudja, hogy nemcsak Tardos Pál festőművész utazik, hanem én is?

— Maga?!...

Furcsa, ijedt, remegő, bizonytalan hangon mondta ezt a szót Zágony Viola. Olyan tisztán, világosan hallotta a saját hangját, hogy megjéjt tőle.

Hát lehetséges ez?... Ó, Zágony Viola, aki azt hitte, hogy életének ezt a fejezetét teljesen lezárta, hogy ezután a förtelmes árulás után, melyben szíve, lelke, büsz-

Kis terítő (Gottlieb-modell)

kesége, női méltósága, emberi önérzete, mind-mind egyaránt halálos sebet kapott, így álljon még valaha férfiemberrel szemben? ... Minden ízében, minden idegszálaban remegve, lesütött szemmel, kigyúlt arccal, szívének remegő, lázas lüktetése vibráljon a szóban, mikor kimondja:

— Maga? ...

A fiatalember pedig, mintha a tál után nyúlna, csendesen, észrevétlenül a leány kezére teszi a kezét.

— Csendesen, én nem búcsúzom nagy oszontációval ... miként a művész úr ... Én most élet-halálharcba megyek. Mert vagy meg tudom csinálni odakünt az életemet és akkor minden rendben van, vagy ...

Viola arca elfehéredett.

— Nem szabad ...

Nem akarom, hogy így beszéljen ... Nem szabad ...

A férfi mosolygott és Viola most látta, hogy ez a keményvágású, markáns arc, milyen gyerekesen kedves, szinte gyöngéd tud lenni, mikor mosolyog. Megrázta fejét. És talán most, most jött egészen közel a fiatal leány szívéhez, mikor derült volt, kedves, férfias és közvetlen.

— De Viola, — először szólította nevén a fiatal leányt, — csak nem hiszi, hogy valami ízetlen melodramai jelenetet akarok magának rögtönözni? ... Hozzá még öngyilkossági motívumokkal átszőve. Higyje el nekem, hogy a költőknek igazuk van, de talán sohasem volt olyan igaz költői mondás, mint az, amely ilyenformán beszél: »Ki halni óhajt, többé nem fecseg«. Nem halálról van itt szó, hanem, ami ennél sokkal súlyosabb és komolyabb dolog, az életről. Mert ugye nem gondolta, hogy a volán mellett akarom az ötven esztendő jubileumomat megünnepelni?

— Hát elmegy? Hová?

— Csak akkor szeretnék róla beszélni, ha majd visszajöttem.

— Ha visszajött?

— Igen, ha az új életemet megformálva állhatok majd magával szemben. Az új életemmel, amely bebizonyítja nekem, hogy nem voltam teljesen méltatlan arra, hogy így nézzen reám, mint ahogy most néz.

Viola hirtelen lesütötte a szemét.

— Vigyázzon, — mondta fojtott benső forráságtól remegő hangon a férfi, — vigyázzon, most még jobban látom a tekintetét, mint az imént ...

Ebben a pillanatban Emma asszony hangosan felkiáltott.

— Hát itt van Pesten? ... Nem is tudtam.

Tardos Pál hangosan kacagott.

— Hát persze ... Csak ravasz trükkből hagytam, hogy az imént sajnálkozzanak rajtam. Most nem éhezni megyek Párisba. Őszintén beszélve, nem is tudom, hogy a Mona Lisa nem veszi-e majd tiszteletlenségnek, ha jóllakva tisztelgek előtte és biztosítom változatlan érzelmeimről. Ilyen jóllakott hódolatokat eddig többnyire csak nyárspolgároktól kapott és egy bizalmas percben bevallotta nekem, hogy szívéből utálja megelégedett és konzolidált, a Baedeker után rajongó szerelmeseit. Remélem, nem veszttem el teljesen hódolatát, ha állkap-

csom nem is merevedik meg az éhezéstől, mint ahogy tavaly egy harminchatórai teljesítmény után megtörtént velem. Így, vagy úgy, mint tőkepénzes megyek ki »szép éhezéseim szent városába«, mert Lessen Tamás megvette a »Víz-hordó fiú«-mat. Köztünk maradjon, majdnem sírtam, mikor elvitték ...

— Maga mindig sír, ha a képét elviszik, — nevetett a fiatal Gözonné.

— Maga nem is festőnek született, hanem mecenásnak, ki állandóan Tardos Pál-féle képeket vásárol.

— Lessen Tamás gróf Pesten van? — kérdezte Emma asszony. — Csodálom, hogy az ujságok nem írtak róla.

Nyílt az ajtó és Asztalos Kálmán, a fiatal ujságíró lépett a szobába.

— Maga biztosan meg fogja nekünk mondani ...

— Mindent, amit parancsol, főként azt, amit magam sem tudok.

— Mit keres Lessen Tamás gróf Budapesten?

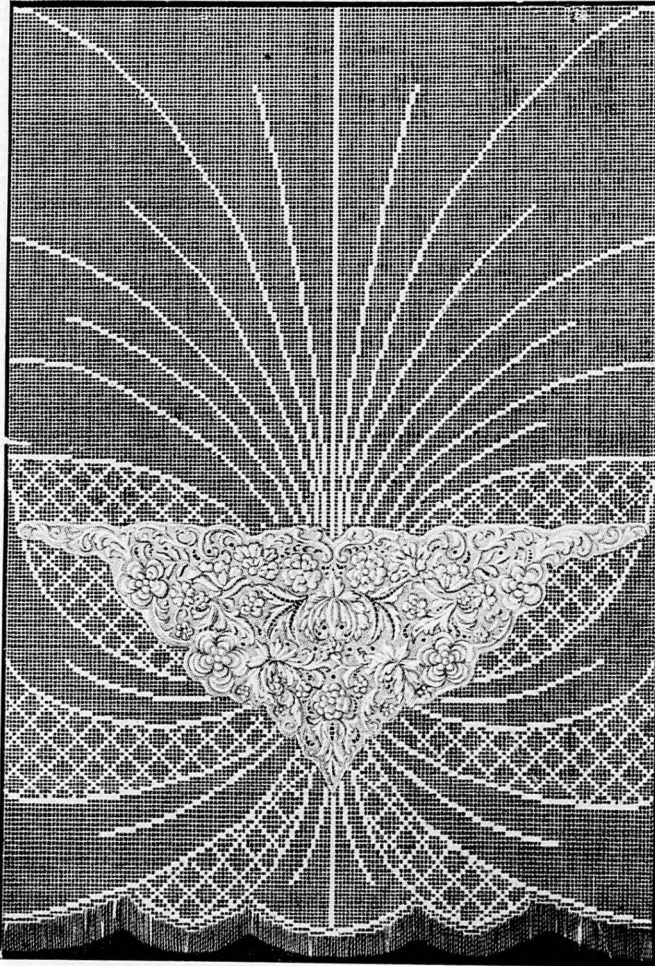
Asztalos vállat vont.

— Mit lehet az utad tudni? Anyja halála óta nyugtalanul jár minden-

felé. Hát ide is eljutott, Magyarországba, hiszen az anyja révén magyar. Szabad egy csésze teáért esedeznem?

Viola szintelenné válva, szívdobogva ült helyén. Más-kor ő vállalta a házikisasszony szerepét és gondoskodott a vendégekről. Most, most meg sem mozdult. Emma egy pillantást vetett rá, aztán ő szolgálta ki a fiatal hirlapírót. Az iménti forró káprázatnak immár teljesen vége. Olyan messze volt a lelke az imént elröppent perctől, mintahogy semmi közösséget sem érzett azzal a leánnyal, kinek kezén ott pihent egy erős, kemény férfikéz, ki mohón, szomjas szívvel hallgatta azt a forró, suttogó férfihangot, mely új életről, új reményekről, új szerelemről beszélt neki.

Minden elröppült ... Minden semmivé vált. Látta magát, mint kis gyermeket, amint anyjával a szülőkhöz vezető dülóúton mennek előre, amint elénekli annak a kocsiban ülő kisfiúnak az eltévedt méhikéről szóló dalt ...

Sztór (Gottlieb-modell)

Látta azt az irtózatot jelenetét apja és anyja között, melyben megismerte anyjának, apjának tragédiáját, hogy egy idegen asszony miatt soha igazán egymáséi nem lehetnek... És hiába szület gyermeket a szőke Mayer Lotte, hiába ringatta őt, egyetlen gyermekét, édesapja térdén, igazi élete ott maradt annál a szép, büszke asszonynál, aki most elment a férfi után... Az egyetlen férfi után, akit szeretett.

Vajjon mi lesz velük, ott a felmérhetetlen végtelenben? Vajjon ott végre megleglik egymást? ... Vagy talán?... Vagy talán most már soha semmiképpen sem szabad ezen gondolkodni, mert hátha ott, a végtelenség birodalmában, ott vannak egymástól igazán elválasztva, egy mártír-asszonynak átlőtt szíve van köztük. Egy asszonynak, akinek meg kellett halni, hogy minden élőkön és halottakon, multon és jövődön örökre diadalmaszkodjék.

Nem jó erre gondolni. Nem szabad találgatni, hogy kergeti az ismeretlen naprendszerek között egymást az a három ember, akik egymás végzete gyanánt, egymást imádvá, egymás üldözésére jöttek a világra.

— Miért olyan sápadt, Viola?

Milyen ismeretlen és hidegen csengő most ez a hang, mely az imént még megremegtette minden idegszálát.

— Furcsa ember, — mondta a hirlapíró. — Ha valaha megírom ezt a nagy regényemet, melyhez több, mint félszázötödöt gyűjtöm a dokumentumokat, Lessen Tamás alakja lesz az egyik főfigura benne. Ez a nyomorék ember, ki, ne haragudjék meg kedves Bartos, minden hősnél dicsőbben viselte magát.

— Miért haragudnék, — mondta most a »soffőr« nyersen, — én nem vagyok hős. Engem kicipeltek a harc-terre, melyen az első pillanattól kezdve éreztem, nincs keresni valóm. Lelkem mélyéig undorodtam mindentől, ami körülöttem történik.

— És a kitüntetései? — kérdezte Asztalos mosolyogva. — Magáról mindenki tudta, hogy a legvitézesebb, legbátrabb tiszték egyike volt.

— Ha már ott voltam, megálltam a helyemet. Vértérsékletemnél fogva nem vagyok gyáva és az idegeim eléggé fegyelműztek. Nem érdemes a dologról többet beszélni. Különben is, maga arról a fiatal, nyomorék grófról akart valamit mondani.

Viola, mikor a »nyomorék« szót meghallotta, mélyen elpirult, aztán meg fehér lett az arca, mintha csak őt személyében sértették volna meg ezzel a szóval. Mert hogy megint csak elrepült a lelke ezektől az emberektől, kik ebben a pillanatban olyan idegenek voltak a számára, mintha csak egy nagy hajótörés véletlen terelte volna velük össze. Holdvilágos júliusi éjszakán ott hallgatja a velencei szerénátán Carmen dalát:

»Ha nem szeretsz, szeretlek én...

S ha én szeretlek, jól vigyázz...«

Aztán másnap, mikor ott ült a Dogék udvarában, az óriások lépcsőjénél, a legcsodálatosabb kúttal szemben és a férfi, az a Boticelli-arcú férfi az öök harmóniát, a művészet harmóniáját magyarázza neki.

És a mankója, a szomorú mankó oda van támasztva a Sansovino gigantikus alakjaihoz...

Hiszen ő látta ezeket a mankókat. Miért borult hát vérbe és mielőtt lett halálsápadt az arca, mikor mint nyomorékot hallotta emlegetni a férfit, kivel azon a napfényes nyári délelőttön a San Marconál gondolába szállt? Kivel betért a kis ostériába. Látja, amint ott ülnek a terített asztal mellett, amint a férfi magasra emeli a vörös chianti-borral telt poharat, mikor az az ujságárus odajön hozzájuk és kimond egy olasz mondatot, melynek értelmét csak később magyarázza meg neki a férfi. A férfi, kinek gyönyörű Boticelli-feje eltorzul a rémülettől, keze, mely a

KROMPECHER - FÉLE BABY-HINTÓPOR

Csecsemőknek és gyermekeknek kipállás és kisebzés ellen a legjobban bevált higiénikus

GYERMEKGYÓGYHINTÓPOR gyógyít, szárít, puhít, hűsít

Kellemes illatú és olcsó, 1 doboz ára 60 fillér és minden gyógyszerárban, drogériában és illatszertárban beszerezhető. Vásárlásnál ragaszkodjunk a KROMPECHER-gyártmányhoz.

A csecsemő helyes gondozása és táplálása című tanácsadó könyvecskét, mely fiatal anyáknak nélkülözhetetlen, **ingyen** küldi a Krompecher Tápszergyár magyarországi főraktára, Budapest, V., Zrinyi-utca 3. szám.

vörös borral telt poharat tartja, dermedten lehanyatlík, míg vértelen ajakkal ismétli az olasz ujságárus szavait:

»Ferenc Ferdinánd trónörökös ma délben Szerajevóban feleségével együtt meggyilkolták.«

Nemcsak a főherceget és a feleségét, hanem mindnyájunk életét is...

* * *

És Zágony Viola úgy hallja a szavakat, mintha nagyon távolról valami idegen helyről szállnának feléje.

— Hős volt, mindazoknál külön, akik a harctéren verekedtek. A legnehezebb, a legerhesebb szolgálatot vállalta. A betegek, a sebesültek, a foglyok védelmezését. Az itthonmaradt özvegyek, árvák gondozását. Vagyonának nagyrésze erre ment el, ezért szakadt el az anyjától, mert Lessenné csak halála órájában bocsátotta meg fiának, hogy — amint ő mondta — koldusbotra juttatta a családot.

Az írónő mondotta ezt, nagyon komolyan, szinte meghatott áhitattal. De ő is modern ember volt, vagy legalább is annyi komédiát látott életében, hogy valami hazug álszemérem visszafojtotta lelkébe az igazi megindulás szavait is. Elnevette magát és így folytatta:

— Hát a koldusbot mellett még megmaradt a krisztinavárosi kis barokk palota, Budapest legszebb parkjával. És Bécsben is egynehány bérház, mert az erdélyi birtokot a nagy felfordulás idejében még Lessenné adta el, oda valami renegát magyar család ült bele. Annak a Galambos Sándornak az apja, ki a román miniszterelnök leányát vette feleségül és ma a jobbpart egyik intranzigens tagja.

Viola most halkan beszélgetett Bartossal és csak félfülle hallgatta, amit volt vőlegényéről mondtak. Milyen csodálatos, hogy míg Lessen Tamás neve minden idegszálát megremegtette, most jóformán oda sem hallgatott arra, ami hajdani vőlegénye életéről beszámolt. Olyan hideg és olyan távoli dolog volt mindez. Mintha csak egy halotról beszéltek volna, egy halotról, ki életében sem jelentett számára soha semmit.

— Hát lehetséges valakitől így minden érzés, minden fantázia, minden idegbeli visszaemlékezés nélkül elszakadni? — gondolta magában Viola. — Vagy talán úgy is lehet, hogy mi nem is tartoztunk soha egymáshoz. Galambos Sándor nekem hazudott, én pedig saját magamnak.

És Viola még azt is hozzátette gondolatban:

— És az én hazugságom volt a veszedelmesebb, a bűnösebb dolog. Méltányos, hogy nekem kell megsz szenvednem érte.

(Folytatjuk.)

A társaságból

Halló!... Csókolom a kezét, Nagyságos Asszonyom!... Ne méltóztassék rossz néven venni, ha azt mondom: vártam már ezt a kérdést. Nemsokára megkezdődik a szezon, az igazi társasági élet és nem lehet ilyenkor izgatóbb probléma a hölgyek előtt, mint a toailettekérdés. . . . Megkaptam már a jelentéseket a világ minden tájékáról — főként: Párizsból! — és boldogan közölhetem Nagyságos Asszonyommal, hogy az új szezon változatosan eredeti, érdekes és nagyon előnyös ideákat valósít meg. A délelőtti öltözék diszkrétan előkelő és

Felhívom Nagyságos Asszony figyelmét arra is, hogy az új divat fontos szerepet szán és nagy súlyt helyez a stílusos és úgyszólván, a ruhához komponált nyakláncokra, amelyek a toailetnek egyenrangú kiegészítő részei. -Elragadó összetételű nyakláncok készülnek üveg, porcellán, galalith, vagy fa-golyókból. Kevés fáradsággal és kevés költséggel Nagyságos Asszonyom is fabrikálhat efféle »petit rien«-eket, a ruháihoz illő színekben. Legjobban ajánlanám — minthogy Párizsban a legdivatosabb — a kigyószzerű gyöngyláncot. Nagyságos Asszonyom, a

Modern diványpárna (P. Lujza iparművészné terve)

minden feltűnést kerülő. A sportszerű szabás uralkodik az egész vonalon, akár kabátról, akár ruháról, kosztümről, vagy ensemble-ről van szó. Anyagok: tweed és egyéb angol kelme, ratiné, gyapjuvelours, duvetine és cibeline-posztó. Úgy látszik, nagyon divatosak lesznek a flauszerű noppolt kelmék, a diagonál-dessinnek, a károk és a skót minták. A szép és praktikus trotteur-ruhák anyaga: tweed-trikó, flamenga és gyapjukrepp. Az utcai ruháknál úgy szólván elmaradhatatlan a prémisz. A karakül, a perzsa és asztrakán, ezek a hullámosszörű prémek a legdivatosabbak, de rókák, nyúl-szőrmék és a háziállatok művésziesen festett és preparált szőrméi szintén dominálni fognak. Megjegyzem, Nagyságos Asszonyom, hogy Párizs továbbra is favorizálja a kötött szöveteket, művészi eleganciával kombinálva olyan szövetekkel, amelyeknek belseje a kötött szövethez hasonló csíkkal, vagy károkkal van mintázva.

saját ízlése szerint készítheti apróbb, vagy nagyobb gyöngyökből. Egy szabály van csupán: legalább olyan hosszúnak kell lennie, hogy a fején keresztül kényelmesen felvehető legyen.

Divattudósítói szerepemet egyelőre befejezve, beszámolok Nagyságos Asszonyomnak azokról a kedves előfizetőinkről, akik nyaralásukban sem feledkeztek meg rólunk. Lédeczy Józsefné Tarpatakról, Talaba Kálmánné Amerikából a Niagara vizesése mellől, Krüner Gézáné Balatonkeneséről, Hidassy József és családja Kácstapolcafürdőről, Szarka Rózi Balatonlelléről, dr. Grüner Lászlóné orvos neje Balatonalmádiból, Gátosné Czukelter Lucy Balatonszárszóról, Pillmann Mihályné Bécsből, Nikolics Ignácné ny. főgimn. igazgató neje Siófokról, öz. Izaák Jánosné Balatonfüredről, Lachita Elza a Semmeringről, Bíró Irén Balatonalmádiból, Laczó Mihályné Iglófürdőről, dr. Meskó Gézáné Balatonfüred-

ről, Dolp Károlyné Bécsből, Iefkóci Horváth Sándorné Tatra-Széplakról, Héczey Lajosné Mittersillből, Vellner Aladárné Szathmáry Blanka Budapestről, dr. Szinyei Gézáné jogtanácsos neje St. Ruprechtből, Győre Mária Balatonszárszóról, Bogár Gyuláné és leánya: Bözsike a Semmeringről, Cavallar Adrienne Baden bei Wienből, Bánouszky Erzsébet Széphelyi Lonci Balatonlelléről, miszticei Zékány Mihályné Burdás Erzsébet Hajdusoboszlóról, Csupy Jenő vezérkari százados Baden bei Wienből, Apor Dezső igazgató Zuchmantelből, Erdődy Elek lapunk belső munkatársa Dömsödről, Kiss Györgyné és férje Marienbaddól, Némay Ferenc ny. százalezredes Braziliából, Gergelyffy Gábor Berlinből, Knezovits Jolán Hévízszentandrásról, Láhny Mihályné és családja Siófokról, dr. Györffy Kálmánné és öz. dr. Simon Lászlóné Altmünsterből, Székely Pálné sz. Liszka Gizella Balatonfüredről, Jobbágyi Ilus énekművész Siófokról, öz. Für Pálné Hévizről, Hermann Józsefné Ipolytölgyesről küldött kedves üdvözlőket, amelyet hálásan köszönünk és sok melegséggel viszonzunk.

Társasági híreim a következők: gróf Esterházy Ferencné szül. Zichy Mária grófnő Tataról Hüttschlagra utazott. Festetics Tasziló herceg Ischlben gyógykezelte magát. Merán János dr. gróf befejezte kúrját Hofgasteinban. Lukács Lászlóék a Semmeringen, gróf Esterházy Mórinné szül. Stockau Paula grófnő Bad-Gasteinban, báró Thyssen-Bornemissza Henrikné pedig leányaival együtt rohoni kastélyában tölti a nyarat.

Itt kell megemlítenem azt is, hogy dr. Pintér Károly Nékám-klinikai tanársegéd, a kiváló bőrgyógyász, külföldi tanulmányútjáról visszatért és megkezdte rendelőseit Vepeléti-út 10. szám alatt.

Mielőtt hymen-híreimet elmondanám, Nagyságos Asszonyomnak, hallgasson meg egy eljegyzési viccet, amelynek hőse ama fukarságáról közismert skót férfit. Ez a skót férfi eljegyezte magát egy lánynyal, később kiábrándult belőle és bejelentette, hogy visszalép. Fukarságához illően visszakérte az ő általa vásárolt jegygyűrűt. A menyasszony így szólt: — Sajnos, nem tudom visszaadni a gyűrűt, mert időközben úgy elhiztam, hogy nem jön le az ujjamról.

A fukar skót erre nagyot sóhajtott és semhogy ráfizessen az üzletre: inkább elvette a lányt feleségül.

Ezekután örömmel jelentem Nagyságos Asszonyomnak, hogy tolcsvai dr. Mezőssy Béla v. b. t. t., ny. földmiv. min. és felesége, néhai szunyoghi Szunyoghy Gabriella leányát eljegyezte bocsári Mo-

csáry Imre, bocsári Mocsáry Lajos föld-birtokos és felesége, négyesi Szepessy Erzsébet fia.

Szánthó Vilma kedves előfizetőnk (Enying) és Győke József főjegyző (Sióagárd), Guttman Sárika és Kiss Ferenc Budapestben, valamint Ján Irénke és Hangos Sándor Budapestben, Karbucz Ilona (Barcsról) és Havas Aladár őrnagy (Kispest) házasságát kötötték. Úgy a jegyes, mint az új házaspároknak őszinte szerencsekívánatainkat küldjük.

Ne mulassza el megtekinteni, Nagyságos Asszonyom, Morvay Emmynek, a kiváló tehetségű iparművésznek kiállítását: Iparművészeti Társulat, Andrásy-út 69. sz. alatt. Gyönyörű újdonságokat fog látni.

Most jut eszembe, Nagyságos Asszonyom, hogy a Koreografusok Internacionális Egyesülete párisi kongresszusán a »Broadway« és »Moochi« nevű táncokat nevezte ki a szezon fajtáivá. Amíg személyesen is bemutatathatom ezt a két táncot Nagyságos Asszonyomnak, annyit már most is elárulhatok, hogy nem sokban különböznek a blues és foxtrott alaplépéseitől.

Két jőbarátnő beszélgetését hallottam a villamosban, amit nem tudok elhallgatni Nagyságos Asszony előtt.

— Nem értelek téged, — mondta az egyik leányka, — hogy mehetsz feleségül ehhez a férjhez? Hiszen kétszer magasabb nálad?

A másik leány olyan öntudattal, amely eljövendő házassága perspektíváját mutatta meg, ezt felelte:

— Ne félj!... Ha majd a felesége leszek, úgyis ő s s z e h ú z z a m a g á t!...

Kedves előfizetőink közül dr. Adorján Gyuláné Balatonaligán, Berlányi Jánosné Felsőgödön, Schneckenendorf Józsefné Szőlőligeten, Luka Janka Völcsejen, dr. Kerényi Alajosné kir. kúriai bíróné Balatonalmádi-fürdőn, Kovács I. Józsefné Piukovich Sybilla Mátételkén, Fülöp Jánosné Pápán, öv. Dunay Mórné Szentgotthárdon, udvardi Cserna Ilona Hévízen, Király Jánosné Erzsébet-sófürdőn, öv. Széchenyi Józsefné Vecsésen, Mészáros Istvánné Leányfalun, öv. dr. Iványi Edéné Abádszalókon, dr. Hlatky Istvánné alezredes neje Bécsben, Héczey Lajosné Mittersillben, Friczky Árpádné Kisunyomban, Dolp Károlyné külföldön, Szabó Mihályné Balatonszemesen, Gööz Rózsa várm. tisztviselő Sárrétudvarin, dr. Böck Rezsőné Hévízszentandrán, Karácsony Anna Magyaróváron, Tihanyi Gáspárné Urzicenin, Korber Ernőné Pécsváradon, Sipos Jánosné Parádán, öv. Gömör Józsefné Sályon, Blau Dezsőné külföldön, Tarján Lajosné Szilvásváradon, dr. Mikó Gézné Balatonfüreden, Krayer-Krauss Arnoldné Révfülpön, dr. Dornay Béláné realgimn. tanár neje Gyenesdiáson, öv.

Relovszky Gyözőné Rákosligetén, Vida Béláné Kőszegen, Fehér Lajosné állomásfőnök neje Balatonfenyvesen, Zwickl Lajosné Kőbányán, Baranyay Rezső Balatonbogláron, Szokó Istvánné főjegyző neje Balatonkenesén, Beregszászy Erzsébet ref. tanítónő Miskolcon, Herczog Béláné Balatonmáriafürdőn, Karsayné Gaál Rózsa tanítónő Kisoroszin, dr. Jávör Pálné Balatonszemesen, öv. Izák Jánosné Balatonfüreden, Kopfné Medanich M. Misciutzbán, Süßner Frigyesné mérnök neje Kecskeméten, dr. Krecsányi Kálmánné r. tanácsos neje Balatonszemesen, Pozsga Gyuláné Selcen, bagotai Lengyel Aurélné Hévízfürdőn, dr. Hornyánszky Gyuláné egy. tanár neje Balatonalmádin, Táby Józsefné külföldön, Varjas Erzsébet Balatonfüreden, Kalocsay Rudolfné kormánytanácsos neje Csepelen, dr. Keresztes Béláné orvos neje Baján, Hoffmann Lajosné Esztergomban, Váczy-Burány Ambrusné Esztergomban, Schnéringer Ferenccné Törökszentmiklóson, dr. Szabó Jánosné külföldön, Andrejka Árpádné műsz. tan.

neje Rendesen, Czupy Jenőné Baden bei Wien-ben nyaral.

Két halálesetről is kötelességem beszámolni. Nagyállói Kállay Zoltánné szül. Jankovich Katalin Bécsben 82 éves korában, kisserényi Serényi János gróf pedig 72 éves korában visszaadta Teremtőjének a lelkét. Mindkét család gyászában őszinte részvétellel együtt érez a M. U. L. szerkesztősége.

Befejezésül egy strandvicc, amiért ne tessék nagyon összeszidni, Nagyságos Asszonyom! Nem kis feltűnést kellett Kohn barátunk a siófoki strandon, amikor úszódresszbe öltözve úgy jelent meg, hogy a kezében levő spárgára kötve egy hatalmas élő rákot vonszolt maga után.

— Meg vagy bolondulva?! — támadt neki a barátja. — Minek neked az a rák?

— Tudod, kérlek, — magyarázta Kohn, — olyan félnék vagyok, hogy a vízben a hölgyeket nem merem sajtátkézűleg megcsipni!...

Ezért azonban ne méltóztassék reám haragudni, Nagyságos Asszonyom és kezeit csókolom.

Házi kozmetika

A haj festéséről

Irta: Dr. Földes Miklós, kozmet. orvos

A hajfestést már a legrégebb történelmi időkben is ismerték. A haj festése vagy azért történt, hogy a korrall járó természetes őszülést leplezzük, vagy egyéni ízlés szerint, de többnyire a divatnak alárendelt hajszínt igyekeznek hölgyeink elérni általa. Az őszülés lényege, hogy a hajszálakból hiányzik a pigment, a festékananyag, mivel a hajhagymák már nem termelnek és ezért az ősz haj tulajdonképpen színtelen. Vannak családok, ahol örökölt a hajlam a korai őszülésre. Leírta eseteket, mikor valamely nagy lelki megrázkódtatás folytán hetek, sőt napok alatt állott be-hirtelen őszülés. Ismerünk bizonyos hajhullásokat, ahol a kihullott hajszálakat ősz hajszálak pótolják, de ezek később ismét visszanyerik az eredeti hajszínt. A hajfestés nagy gyakorlatot igényel és e művelet csak a szakember kezében ad tökéletes eredményt. A hajfestékek kiválasztásánál is nagy körültekintéssel kell eljárni, mert sok hajfesték tartalmaz ólmot, rezet, vagy más mérgező anyagot, mely anyagok a fejbőrön, esetleg távolabbi területen, nagyfokú bőrgyulladást idézhetnek elő. Szabály a hajfestésnél, hogy a haját előbb pár napig szódabikarbónás oldattal való mosás útján zsírtalanítjuk. A hajfestéket puha fogkefével vagy körömkefével dörzsöljük rá az egyes hajtincsekre. A hajfestést időnként meg kell ismételni, mert az utána növevő hajrészek zavarólag hatnak elűtő színükkel.

Számításba kell vennünk, hogy a festett haj egy idő után megkopik. Ártalmatlan ősz haj festésére a dióhéj kivonatot és az ezüstnitrát és pyrogallol oldat kombinációja. Ártalmatlan még a hajfestékek közül az úgynevezett perzsa hajfesték, mely a Henna és Reng leveleiből készül. Különböző színeket lehet vele elérni a keverés által és azáltal, hogy rövidebb vagy hosszabb ideig marad a festék a hajon. Igen szép fekete színt érhetünk el a festékekkel, ha pyrogallolt is adunk hozzá. A rosszul sikerült hajfestésnél módunkban van a haját előbb színteleníteni, azután ismét megfesteni. A haj szőkítésére 3%-os hidrogén-peroxid oldat használatos, megfelelő szódabikarbónás oldattal való zsírtalanítás után. A forgalomban lévő hajszőkítő-szerek mind hidrogén-peroxidot tartalmaznak. A citromlé, vagy ecet többszöri használata is világosítja a sötétebb haját.

Kozmetikus orvosunk üzenetei:

Békéscsabai előfizető: Körörmegbetegedése a körömágyból indul ki. Röntgenbesugárzást ajánlok.

Dunántúli: A sárgasággal tényleg szokott jelentkezni viszketésgég, az egész bőrfelületen. Forduljon a beteggel orvoshoz.

Sz. I., Tata: Kérdezett poudert nehéz fémsókat tartalmaz, nem közömbös arcának. Használjon zsíros arcára »Sulfo-derm« nevű poudert.

»Menyasszony 25«: Mosogassa szemét naponta 3%-os bórvízzel. Használjon élesztőkúrát, naponta egy csipetnyit éhgyomorra. Kerülje a füstös, poros levegőt.

»Egy aggodó vidéki«: Irasson fel orvosával 2%-os zinkpraecipitát kenőcsöt és azt alkalmazza.

Togal

csillapítja és megszünteti
a fejfájást
izom és ízületi fájdalmakat.

Kérdezze meg orvosát! Minden gyógyszerboltban kapható!

KÉZIMUNKA

Rovatvezető: Gottlieb Gyula kézimunkaspecialista Budapest, IV., Hajó-u. 12—14. Nyílt üzlet az udvarban. T.: Aut. 811-26.

Modern stíor 150/260 cm méretben recére és nyersselyenre hímelve, középrész magashíméssel

Teljesen készen	P 220.—
Középrész nyersselyemre előrajzolva	P 18.—
Rece leolvasható nagyított rajza	P 3.—
Szurt sablonja	P 3.—
Utánvétel rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.	

Kisebb kerek terítő 75/75 cm méretben, angol-madeira kivitelben, elsőrendű batiztra rajzolva

Lenbatiztra rajzolva	P 10.—
Lenvászonra rajzolva	P 7.—
Hozott anyagra rajzolva	P 1.—
Szurt sablonja	P 2.—
Kézihímzés munkabére	P 15.—
Utánvétel rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.	

Futó 50/150 cm nagyságban, tiszta madeira kivitelben

Elsőrendű lenvászonra rajzolva	P 9.—
Finom sifonbatiztra rajzolva	P 6.—
Hozott anyagra rajzolva	P 1.20
Szurt sablonja	P 2.—
Kézihímzés munkadíja	P 18.—
Utánvétel rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.	

MIT FŐZZEK?

Augusztus 31., vasárnap: Libaprólékleves darakockával, főtt hús gombásrizskörítéssel, paradicsommártással, libapecsénye sültburgonyával, egészbe sült paprikasaláta, svájci sütemény. **Vacsora:** Libamáj aszpikban tartármártással, hideg sült kovásosuborkával, sajt, gyümölcs.

Szeptember 1., hétfő: Tárkonyos borjuleves, szilvásgombóc, kukorica. **Vacsora:** Hirtelensült rostélyos burgonyapürékörítéssel, uborkasalátával, sajt, gyümölcs.

Szeptember 2., kedd: Húsleves finom metélttel, főtt hús pirított darakörítéssel, sókamártással, főtt kukorica, gyümölcs. **Vacsora:** Kirántott borjúnylev vegyes komppóttal, vegyes sajt, szőlő.

Szeptember 3., szerda: Zöldbaleves csipetkével, töltött paprika, kukorica, almásrétes. **Vacsora:** Pirított borjumáj burgonyakrakkal, gyümölcs.

Szeptember 4., csütörtök: Zöldségleves, sertéscomb egybe-sütve tökfőzelékkel, kukorica, omlós szilvaslepény. **Vacsora:** Rántott csirke rakottburgonyával, tejeles uborkasalátával, gyümölcs.

Szeptember 5., péntek: Tejeles, kirántott hal burgonyasalátával, tőrőspalacsinta. **Vacsora:** Gomba tojással és zöldpaprikával, kovásos uborkával, vajban tejeles morzsával, kukorica, gyümölcs.

Szeptember 6., szombat: Burgonyaleves, töltött kalarábé, darumorzsa gyümölcslezzel, kukorica. **Vacsora:** Vagdalt bélszín pároltkáposztával, sajt, gyümölcs.

Szeptember 7., vasárnap: Paradicsomos aprólékleves, tök spárgamódra, sültcsirke apró sült burgonyával, paprika- és paradicsomsaláta, krémesspíte. **Vacsora:** Szárdinia, hideg sült kovásos uborkával, sajt, gyümölcs.

Szeptember 8., hétfő: Húsleves eperlevéltésztával, velőcsont pirított zsemlyével, főtt hús burgonyapogácsával, gombamártással, sült egérke ízzel. **Vacsora:** Borjupörkölt tarhonyával, kukorica, gyümölcs.

Szeptember 9., kedd: Áttört kalarábéleves, párolt ramstek zöldbafőzelékkel, kukorica, kávépudding borsatóval. **Vacsora:** Paradicsomoscsirke makaronikörítéssel, sajt, gyümölcs.

Szeptember 10., szerda: Almaleves, naturszelet zöldbafőzelékkel, töltött metélt. **Vacsora:** Rakott csirke kovásos uborkával, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Augusztus 31., vasárnap: Kacsaprólékleves galuskával, főtt hús rizskörítéssel, paradicsommártással, kacsapecsénye sült burgonyával, tejeles uborkasaláta, almáspíte. **Vacsora:** Szalámi, körített liptói, gyümölcs.

Szeptember 1., hétfő: Gombaleves, töltött paprika, kukorica. **Vacsora:** Túró tejjel, snidlinggel, gyümölcs.

Szeptember 2., kedd: Húsleves finom metélttel, főtt hús pirított darakörítéssel, sókamártással, kukorica. **Vacsora:** Pirított borjumáj párolt burgonyával, kovásos uborkával, gyümölcs.

Szeptember 3., szerda: Zöldbaleves, szilvásgombóc, kukorica. **Vacsora:** Borjupörkölt galuskával, gyümölcs.

Szeptember 4., csütörtök: Zöldségleves, kirántott sertéshús tökfőzelékkel, kukorica. **Vacsora:** Lággytojás, vajaskenyér, gyümölcs.

Szeptember 5., péntek: Tejeles, tőrőspalacsinta, kukorica. **Vacsora:** Aludttej, vajaskenyér, gyümölcs.

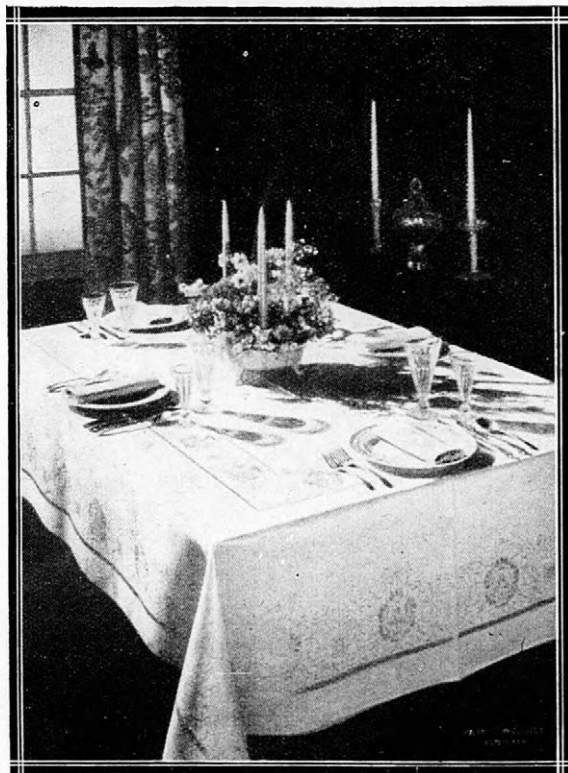
Szeptember 6., szombat: Burgonyaleves, töltött kalarábé, kukorica. **Vacsora:** Lelesó, gyümölcs.

Szeptember 7., vasárnap: Paradicsomleves csirkeaprólékkel, rántott csirke gombásrizskörítéssel, paradicsomsalátával, kukorica, almás és mákos rétes. **Vacsora:** Magyar sonka, kemény tojás, vaj, gyümölcs.

Szeptember 8., hétfő: Húsleves eperlevéltésztával, főtt hús párolt burgonyával, gombamártással, kukorica. **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Szeptember 9., kedd: Kalarábéleves, párolt felsől zöldbafőzelékkel, kukorica. **Vacsora:** Parizer ecettel és hagymával, vegyes gyümölcs.

Szeptember 10., szerda: Borjubecsniált kalarábéval, almás rétes. **Vacsora:** Vagdalt pecsenye uborkasalátával, gyümölcs.

Terített asztal

HÁZTARTÁS

Becsinált csirkelevés. A szükséges mennyiségű csirkét felszeleteljük és karikára felvágott zöldséggel, egy marék rizsszel együtt megfelelő vízzel főni tesszük, megsózzuk. Ha a hús megpuhult, kiszedjük levéből, a húst a csontokról lefejtjük, apró darabokra felvágjuk és közép vágjuk a májat és zuzát is. Ezalatt egy lábasban készítünk vajjal rántást, a csirke levével felöntjük, fel főzzük, azután szitán átszűrjük egy másik fazékba és ismét tűzre tesszük, a felaprított csirkehúst beleadjuk, tesszünk bele egy késhegynyi borsot. Tálalás előtt egy deci tejfölt két tojássárgájával eldörzsölünk, keverünk bele egy kevés vajat és ezzel a levest felengedjük. Sós vízben kifőzünk apró galuskákat és a levesbe adjuk.

Fogyoly töltve. A fogyolyt megtisztítjuk, szalonnával megtűzdeljük, megborsozzuk, megsózzuk. Borjúhúsból bechamellel alábbiak szerint töltelékét készítünk és megtöltjük vele. Borjúhúst megdaráljuk, keverünk bele főtt és kockára vágott kakastaréjt, ürüvesét, szarvasgombát, Madeira bort, bechamellmártást, elegyítjük össze, ezzel a fogyolyt töltjük meg és sütöben egy óra hosszán sütjük. Készítsünk hozzá jó mártást.

Fagyasztott libamáj. (Előétel.) Libamáj-pástétomot szitán törjük át. Őt személy részére négy lap zselatint felolvasztunk és negyedliter felvert tejszínnel és az áttört pástétómmal gyorsan keverjük el, hogy darabos ne legyen és a zselatin ne fagyjon meg. Öntsük gyorsan vajjal kikent formába, díszítsük szarvasgombával, keményre főtt tojásfehérjével és nyelvel és vonjuk be vastagon aszpikkal.

Özomb inyenc módra. Fialat özombot tűzdeljünk meg szalonnával, süssük meg félangolosan, vagyis ne legyen túlságosan véres, csakhogy a hús belül rózsaszín maradjon. Sütés alatt nem szabad villával vagy tűvel megszúrni. Mielőtt tálalnánk, a húst tegyük 20–25 percig meleg helyre, hogy a vér a húst átjárja. Töltött paradicsommal vagy burgonyával körítjük és egy jó savanykás mártást adunk hozzá.

Fogas-szeletek. A fogas-szeleteket fehér borban megfőzzük, tesszünk bele vajat, sót, franciahagymát. Ha a hal megfőtt, vegyük ki, a levét főzzük el felére, keverjük össze fehér borból készült mártással, a mártásba adhatunk szép nagyszemű kaviárt.

Pépfelfújt. (Levesbevaló.) Négy deka vajat forróra felolvasztunk, adunk bele 4 deka lisztet, felöntjük negyed liter tejjel és simára elfőzzük, míg az edény aljától és oldalától leválik. Ekkor a tűztől elvesszük, kihűtjük, azonban folyton kavargatjuk és ha kihűlt, adunk bele négy tojássárgáját, kevés sót és végül a négy tojás kemény habját. Kis, kikent formákba öntjük és gőzben pároljuk. Minden tányérra egy felfújtat kiborítunk és forró barna levest öntünk rá.

Spanyol-mártás. Három kiló borjúcsontot, 5 kiló ökörcsontot, 1 kiló csirkecsontot, 25 deka sonkát, 3 fej hagymát, 2 babérlevelet, 3 sárgarépat, kevés kakuklvét, egy gerezd fokhagymát megfelelő sóval tíz órán keresztül főzzük, azután szűrjük át és tegyük hidegre. Másnap a zsírt szedjük le és tegyük egy edénybe tűzre. Pírítsunk meg benne 10 deka kockára vágott sárgarépat, 10 deka hagymát és adjunk hozzá 20 deka lisztet és kavargatjuk addig, míg a rántás megpirul és azután eresszük fel a csontlével, főzzük négy és félórán keresztül, közben a habját szedjük le. Végül szűrjük át és tegyük hidegre.

RECEPTEK

Svájci sütemény. 14 deka lisztből, 10 deka vajból, 7 deka cukorból, 4 megfőtt, szitán áttört tojássárgájából, egy nyers tojássárgájából, vaniliából és kevés citromszagból deszkán tésztát készítünk, azt ötujnyi szélesre és fél centiméter vastagra kisodorjuk, befőttel megtöltjük, összehajtogatjuk és kétujnyi széles darabokat vágunk belőle, ezeket pléhen egymás mellé sűrűn rakjuk, lassan kisütjük, azután jó vastagon porcukorral behintjük, végül a cukrot izzó vassal addig simogatjuk, míg barnára ég.

Szigelhy Mária

Püspökkenyér. Négy egész tojást, 21 deka cukrot, 9 tojássárgáját gyenge tűznél habverővel addig habarunk, míg a tömeg langyos lett, azután a teljes lehülésig tovább habarjuk. Tesszünk bele citromszagot, 4 deka mazsolát, 2 deka finomra vagdalt citromadót, 5 deka gombárra vagdalt mandulát, 4 deka összevágott birsalmasajtot, 21 deka lisztet, 21 deka olvasztott vajat és lassan összekeverjük, az egészet háromujnyi magasságban tepsibe öntjük és középfokú tűznél lassan megsütjük. Ha kihűlt, vaniliás cukorral behintjük.

Dr. Tóth Mátyásné

Satanellatorta. 7 deka vajat 4 tojássárgájával, 14 deka cukorral, 14 deka darált dióval, 14 deka csokoládéval, 3 deka liszttel, 4 tojás habjával jól elkeverünk és kikent, lisztezett tortaformában kisütjük. Töltelék: a tojások fehérjéből, minden tojásra 5 deka cukrot számítva, főtt habot készítünk, a tortát belül és kívül megtöltjük vele és málnával díszítjük.

Özv. Szántai Miklósné

Felesége?... Lánya?

Mindkettő szép, mindkettő fiatal és üde. A kor divatja, szabadsága és nem utolsó sorban POND's két CREAM-je eltörölte a karkülönbségeket! POND's CREAM-ek az arcot frissítik, fiatalítják és szépítik. A szabadban POND's VANISHING CREAM-je óvja az arcot, otthon pedig POND's COLD CREAM ápolja és tisztítja!

Pond's Vanishing & Cold Creams

Kapható mindenütt!

Főraktár: **NERUDA NÁNDOR**
Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 10

Mákos pite. 21 deka vajat, 18 deka lisztet eldörzsölünk, 1 kanál cukrot, 2 kanál bort, 2 tojássárgáját, 2 kanál tejfölt, kevés sót adunk bele, gyúrótáblán késsel jól összegyúrjuk. Két cipóba idomítjuk, az egyiket kinyújtjuk késkof vastagra tepsire tesszük és a máktölteleket reá adjuk, a másik tésztát szintén kinyújtjuk és rátesszük a máktöltelekre. Töltelék: 4 deci tört mákot 25 deka cukorból és 2 és fél deci vízből készült szirupba főzünk, adunk bele egy marék darált mandulát, fél szelet reszelt csokoládét és fél citrom héját finomra vágva.

Léonard Endréné

Csokoládétorta. 10 deka puhított csokoládét 10 deka vajjal habosra kavarnak, adunk bele 10 deka cukrot, 6 tojássárgáját, 3 deka vajaskilli morzsáját, 4 deka darált mogyorót s ha mindezt habosra kevertük, adjuk bele az 5 tojás keményre vert habját. Formában megsütjük és csokoládéöntettel bevonjuk. Csokoládéöntet: 3 szelet csokoládét veszünk és kétszerannyi súlyú cukrot, a cukrot szálasra elfőzzük, azután beleadjuk a reszelt csokoládét, 2 deka vajat s jól elkeverve, a tortára öntjük.

Mokkafánk. 27 deka tört cukrot, 8 tojássárgáját és 4 egész tojást habűstben habverővel gyenge tűznél félórát habosra felverünk. Ezután a tűzről elvesszük és tovább habarjuk addig, míg teljesen kihűl. Most a habverő helyett főzőkanállal kavargatunk, adunk hozzá 12 deka finom lisztet és 10 deka friss olvasztott vajjal. E tömeget egy papírral befedett pléhbe ujjnyi magasságra töltjük és lassan megsütjük. Ha a tömeg kihűlt, kis kerek fánkokat szúrunk ki belőle. Alábbiak szerint kávékrémet készítünk, amelyet papirtölcsérbe töltünk és ezzel a fánkokra kerek koszorút nyomunk, azután hűvös helyre tesszük és ha jól megfagyott, kávékonzervet készítünk, melyet langyosan tartunk és a fánkokat a kávékonzervbe belemártjuk. Kávékrém: 10 deka porcukrot és 2 egész tojást habűstben tűz fölött langyosra habarunk, ugyanígy 17 deka vajat medencében jó habosra kavargatunk és a krémet folytonos kavarrás közben a vajhoz lassan hozzáadjuk, továbbá fél deci jó erős feketekávé 4 deka cukorral addig főzzük, míg az egész kávénak a fele marad meg. Ha a kávé kihűlt, azt kevés vaníliaszag hozzáadásával a krémhez kavargatjuk.

Nemes Gézáné

BEFŐZÉS

Zöld paradicsom cukorban. A zöld paradicsomot tüvel átszurkáljuk. Egy kiló paradicsomhoz fél kg cukorból sűrű szirupot főzzük, ráöntjük a paradicsomra és 24 óráig rajta hagyjuk, azután leszűrjük róla, két citrom levét belecavarjuk és sűrűre előfőzzük. A paradicsomot üvegebe berakjuk, a sziruppal feltöltjük, légmentesen lekötjük és gőzben kifőzzük. Ha a paradicsom kissé már nagy, nem kell megszurkálni, hanem karikára vágni és vigyázva a szirupba rakni.

Ecetes szilva. Nem teljesen érett szilvát veszünk, forró vízzel leforrázzuk, egy félórát a vizet rajta hagyjuk, azután a vizet leöntjük róla és szitára öntjük a gyümölcsöt, hogy jól leszűrődjön a víz róla. Amelyik esetleg felpattan, azt még a vízből kivesszük. Egy kiló gyümölcsökhöz számítunk fél kg cukrot és negyed liter vizet, 5 szem szegfűszeget, fahéjat és egy evőkanálnyi borecetet. Jól főzzük fel, a szilvát tegyük bele és csak addig főzzük, amíg nem reped fel. Szűrőkanállal kiszedjük a szilvát egy tálba és félretesszük. A szirupot sűrűre előfőzzük, azután a szilvát ismét beletesszük, előfőzzük, de ismét vigyázva, hogy a héja ne repedjen meg. A szilvát ezután kiszedjük, üvegekbe rakjuk. A szirupot harmadszor is befőzzük, a fűszert szűrőkanállal kiszedjük, azután a szirupot lehűtjük, ráöntjük a szilvára, légmentesen lekötjük és egy negyedórát gőzben kifőzzük.

Ecetesuborka. Kisujjnyi nagyságú uborkákat veszünk, este vízbe rakjuk és másnap tesszük el. Egy félliter fehér, erős borecetet, háromnegyed liter vizet, egynegyed liter könnyű, fehér asztali bort, 14 szem fekete borsot, 12 szem szegfűszeget, 10 szem borókát, 5 deka sót, 4 babérlevelet beletesszünk és lefődött fazékban felforraljuk, azután a tűzről levesszük és kihűtjük. Ezalatt megmosunk 6—8 tojásnagyságú dinynyét, ugyanekkora nagyságú karfiolt, 25 hüvely gyenge zöldbabot, 25 hüvely gyenge zöldborsót, akár egy maréknyi nagyszemű tarkababot vagy egy deci kifejtett borsözemet, 4 szál vasfüvet, 5 szál kaporernyőt, 50 drb diónagyságú zöldparadicsomot, 8 drb. apró, kemény zöld almát, 8 apró, kemény zöld körtét, tényérnyagyságú 15 drb. szőlőlevelet a bajuszával, egy fűt éretlen szőlőt és 12 meggylevelet. A vizet jól leszűrjük róla. Megtisztítunk egy sárgarépát, megmossuk és cifra késsel fél cm vékony karikákra felvágjuk, úgyszintén felvágunk egy kisebb kalarábét, egy diónagyságú zellert, egy kisebb petrezselyemgyökeret, hat darab kis vöröshagymát, néhány fiatal petrezselyemlevelet és egy tálba tesszük. Az uborkásüveg aljára elhelyezzük a különböző levelek felét, reátesszük az ubor-

kát, zöldséget és ezt befődik a kapors és más levelek. Tetejére tesszük egy mogyorónagyságú timsót. Erre rátöltjük a lehült fűszeres levét, úgyhogy két ujjnyira ellepje és az üveget légmentesen lekötjük. Egy nagy mosfazékba tesszük, melynek aljára előbb ruhát helyeztünk és annyi vízzel töltjük fel a fazekat, hogy az uborkán levő lével egyenlő szintű legyen. A fazekat lefődjük és lassan tüzelünk. Mikor a víz forrni kezd, utána még 5 percig a tűzön hagyjuk, azután leemeljük a fazekat a tűzről és fődve hagyjuk. Másnap az üveget kivesszük, letöröljük és rendes helyére eltehetjük. Négy hét múlva már használhatjuk.

Tanácsot kérnek

Szolnoki előfizetőársnőim kérem, ajánljanak egy elsőrendű varrónőt vidékre, aki napi négy pengő fizetés ellenében eljönne hozzám. Másodsor szükségem volna néhány jó gyermekszíndarabra 7—12 éves gyerekek részére. Nagyon megköszönném, ha valaki ilyet ajánlhatna a beszerzési forrás megjelölésével. 3. Nővérem lába a nyári időszakban állandóan dagad. Sem szív-, sem vesebaja nincs. Ki adhatna tanácsot, hogy az ilyen természetű bokadagaganat mivel lehetne megszüntetni? Gummiharisnya viselése hasznos-e és mibe kerül? Hálás köszönettel várom kedves értesítésüket. *»Tiszamenti tanítónő.«*

Kérem kedves olvasótársnőim, adjanak tanácsot, négy középiszkolával milyen iparművészeti tanfolyamot végezhetnék, amely később megélhetésem biztosítaná?

Előre is hálásan köszöni

Fáby Ilona, Nyiregyháza, Virág-u. 10.

Kérem kedves olvasótársnőim, kinek volna meg két példányban a múlt évi 24-es számú M. U. L., és ki engedné át akár pénzért, akár viszonzószolgálat fejében ezen számot? Beköztetni szeretném és ezért volna ezen lapra szükségem.

Címem: *Dr. J. Ferencné*, Budapest, Üllői-út 121. I. 14.

Kedves olvasótársnőim közül azokhoz fordulok kéresemmel, akik bronhitis astmából kigyógyultak, hogy közöljék velem, mi eredményezte a gyógyulást. Már két év óta szenvedek e bajban és az állandó gyógykúra dacára nem javul bajom.

Nagyon hálás szívvel várja értesítéseteket *M. F.-né.*

Előfizetőink köréből az alábbi dalok szövegének megküldését kéri lapunk olvasóitól: »Pethő Ferencné« és »Bözsike« jeligére: »Fehér orchideák« és »Gyere haza kincsem« c. dalok szövegét.

Kérem kedves olvasótársnőim, ha módjában áll, ajánljanak Berlinben vagy Párizsban olyan úri családát, ahol egy fiatal úri lény a német és francia nyelv elsajátítása végett néhány hónapot eltölthetne. Szíves értesítésüket »Erzsébet« jeligére kiadóra kérem.

JÓ SZÉP BUNDÁT
CSAK IS
PERL képesített szűcsnél
vásárolhat
BUDAPEST, V., LIPÓT-KURUT 11. SZ.

Túróskech. Négy tojássárgáját 6 deka cukorral, 4 deka vajjal, 5 deka átpasszírozott száraz túróval, egy és fél deci édes tejföllel, egy marék mazsolaszóllóval, egy evőkanál liszttel, 3 tojás habjával elkeverjük, formába öntjük és gőzben jó félórát főzzük. Vaníliaszót adunk hozzá. 7 deci tejet 4 tojássárgájával jól felverünk, adunk bele 4 kanál cukrot, egy félrud vaniliát, tűzhöz tesszük és állandó keverés mellett felfőzzük. Mikor sűrű, a tűzről levesszük és tovább kavargatjuk míg kihűl.
Özv. Szántai Miklósné

A Magyar Uriasszonyok Lapja olvasóinak garancia mellett ajánlja

Stuffer
világ márká
és pedig

Dobozos Emmenthali Block

valamint a többi ismert márkák csak a legfinomabb minőségben.

Weekend és utazáshoz különösen alkalmasak. A legegészségesebb táplálószer

Mindenütt kapható!

Üzenetek

Olvasóink óhajására husvétii ajándékunkat megismételjük és a Juno kozmetikai intézettel (VII., Teréz-körút 15. I.) megállapodtunk, hogy előfizetőinket egy ingyenes kozmetikai kezelésben és tanácsban részesítse. A tavaszi siker után reméljük, hogy ezen ajándékunkkal kedves előfizetőinknek ismét szolgálatot tehetünk. Kérjük bármely kozmetikai kérdésben bizalommal fordulni a Juno kozmetikai intézethez. Tisztelettel a Szerkesztőség.

Ajándékozási sorsolásunk eredményeként közöljük igen tisztelt előfizetőinkkel, hogy lejárt előfizetéseiket f. hó 10-ig megújító előfizetőink között tíz ezüst kávéskanalat sorsoltunk ki. Ez alkalommal egy-egy ezüstkánál ajándékunkban részesültek: 1. Kovács Gáspárné máv. főtiszt neje, Cegléd. 2. Kárpáthy Kálmáné au. jegyző neje, Nagyatád. 3. Simó Eszter adóhív. tisztv., Szolnok. 4. Richter Aranka Pesterzsébet. 5. Králik Jolán, Acsut. 6. Özv. Kaut Rezsóné, Budapest. 7. Kiss Mihályné, Budapest. 8. Raksányi Gizella, Budapest. 9. Mittermayer Mihályné, Csillaghegy. 10. Reök Istvánné, Nyiregyháza.

Az alábbi végtelenül drága, meleg sorokat különösen azért őrizzük meg szeretettel kedves emlékeink között, mert egy nagyon boldog fiatal mama ujjongó szívéből virágoztak ki és a megelégedésnek, tiszta örömmel ilyen átható, a szívek legmélyére sugárzó fényében ritka alkalomkor gyönyörködhetünk. De beszéljen helyettünk a levél:

»Kedves Főszerkesztő Ur! »Ami késik, nem múlik!« tartja a közmondás. Még február hónapban küldött szép kézimunka-ajándékuk megköszönésével megköttem, de nem mulasztom el. Hogy azonban felilem esetleges nem valami jó véleményét eloszlassam és kimentsem magam, engedje meg, hogy feltárjam hallgatásom okát. Mikor február hónapban Ön megküldte nekem a szép kézimunka-ajándékot — anyának éreztem magam. Igy minden szabad időmet kicsi babám eljövetele foglalta le. Remegve vártam, az első gyermek utáni édes kíváncsisággal a »nagy napot«. Végre, a tavasz legszébb hónapja nekem is elhozta a kívánság szerinti *legszebb ajándékot*: a *kis magyar katonát*. Eddig a várakozás, ezután az öröm és boldogság feledtette el velem a mai napig, hogy kedves lapommal szemben kötelezettségeim is vannak. A kis katonám azonban már szépen fejlődik, nagy gyerek, néha-néha egy kis időt is enged anyjának, mint most is. Megért tehát, kedves Főszerkesztő úr, és bár késve is, de nem mulasztva, elfogadja egy nagyon boldog fiatal asszonytól a hálás köszönetét. Midőn drága jó urammal együtt kedves lapunkhoz és vele Önhez való ragaszkodásunkat ezúton is kifejezzük — mindhárman szívélyesen köszöntjük.

Molnár Lászlóné, tanító neje.»

»Igazgató-tanító neje«. Nagyságos Asszonyom, nem mosolyogtam, mikor elolvastam levelét. És nem azért, mert Nagyságos Asszonyom szeme könnyes volt, mikor azt írta, hanem azért, mert sírni és mosolyogni egyszerre csak azok tudnak, akik valami nagyon nagy örömhírt kapnak. De hol vagyunk mi attól a nagy örömhírtől, amelyik mosolyt és sírást tudjon a szemünkbe varázsolni? Ki tudna azon mosolyogni, mikor egy magyar igazgató-tanító felesége azt írja: »Hányszor szerettem volna olvasótársnőimnek odakiáltani, hogy mennyivel boldogabbak vagytok ti, kik azon vitázotok, hogy 250 pengő havi fizetésből nem lehet megélni, míg én — le sem merem írni szomorú helyzetünket, mert el sem hinnétek, hogy nekünk havi 78 és 92 pengő között mozog a fizetésünk, amiből meg kell éljünk! Nekünk 68 egységre van értékelve az állásunk és összesen csak a párbérgabonánk negyede jön be — még most is harcolunk két-három éves hátralékért, ami kitesz 400 pengőt, de abból sem jött be több, mint 21 pengő. Ha talán látnák az illetékesek közéről a mi helyzetünket, tán jobban siettetnék a már sokszor megígért segélyt.« Óh, igen, mosolyognom kellett, — ha ugyan a szarkasztikus idegvibrációt mosolygásnak lehet nevezni, — de nem az Ön levelén, Nagyságos Asszonyom, hanem azon, hogy még mindig ott tartunk, hogy a kultúra apostolai éheznek, nyomorognak

és könnyekkel áztatják száraz kenyerüket. Hát nem mosolyogni és határozva kacagni való képet mutatott Ön be, Nagyságos Asszonyom?! Ugy-e, azért gondolja, hogy kacagom kellett rajta, mert már sirtunk, panaszokdunk és jajgatunk eleget? Talán, ha kacagunk azon, hogy egy tanítócsaládnak havi 78 pengőből kell megélni, mégis csak gondolkozóba esnek azok, kiknek a tanítók sorsa a kezébe van letéve és módját találják, hogy a száraz kenyér mellé valami más is jusson a nemzet apostolai asztalára. Ugy tele van most is az emlékezetem a gyermekkorom képével, mikor áldott jó tanítóm felesége két nagyon szegény kis nebulónak majd minden nap a szünidő alatt vajaskenyeret nyomott a kezébe. Nem is kérdezhetem, hogy ennek a képnek megtalálhatnám-e most a párját, ha bevetődném tanítóink házatájára? Hiszen saját maguknak sem jut elég a kenyérből. Mélységes sajnálkozás fog el minden kis tanuló iránt, akiknek nem adatik meg, hogy tanítóikat erről az oldalukról is megismerjék, pedig a szeretet megnyilatkozása mindig mélyebben vésődik a gyermek lelkebe. Én soha nem tudom elfelejteni a nekem osztályrészül jutott gyermekkori élményt, melynek akkori hatását most, dere-edő fejjel érzem igazán. Mikor ezek az emlékek elvonulnak előttem, szeretném a lelkeket elküldeni minden tanítóhoz, hogy megmutassam nekik irántuk érzett hálá-

A Magyar Uriasszonyok Lapja előfizetői és olvasói díjmentesen látogathatják az augusztus 30-án megnyíló Lakberendezési és Háztartási Vásárt

Nagyszerű ipari seregszemle várja a Magyar Uriasszonyok Lapja sokezer előfizetőjét és olvasóját. Augusztus 30-án megnyílik a városligeti Iparcsarnokban az őszi lakberendezési és háztartási vásár, amely az esztendő legjobban megszervezett, legélvezetesebb és legalkalmasabb idegyvásárájának ígérkezik. Mindent együtt talál benne a látogató, ami az őszi lakberendezési és lakáskicsinosítás idejében érdekelheti. A bútort éppúgy, mint a szőnyeget vagy a csillárt, a különböző típusú kályhák legújabbát, csakúgy, mint azokat a legkülönbözőbb háztartási cikkeket, amelyeket a folyton javuló technika ont a piacra.

De a kézimunka is méltó és megfelelő keretben talál elhelyezést a vásáron, ahol még a terített asztal művészetével is megismertetik a hölgyközönséget. Szép, nívós, érdekes, tanulságos lesz tehát a lakberendezési vásár, nagyszerű bemutatója az ezermester magyar iparosságnak. Azt is

hangsúlyozni kell, hogy idegyvásár látogatására hívjuk meg előfizetőinket és olvasóinkat, olyan idegyvásárra, amely nem holmi mintadarabokkal ékeskedik, hanem valóban praktikus lakberendezési cikkeket vonultat fel.

A Magyar Uriasszonyok Lapja nagy sikerének éppen az a titka, hogy hűségesen szolgálja olvasóárdáját. Most is megragadtuk a kínálkozó alkalmat és nagy áldozatot hozva, lehetővé tettük, hogy előfizetőink és olvasóink teljesen díjmentesen látogathassák meg a lakberendezési és háztartási vásárt. Előfizetőink és olvasóink egy szelvényt találnak cikkünk végén, amely egyúttal egyszeri belépésre jogosító belépőjegy is a vásárra. Azzal a tudattal ajánljuk fel kivágandó szelvényeinket a közönségünknek, hogy olyant produkáltunk, amivel nemcsak olvasóinknak szolgálunk, hanem a magyar iparosságnak is, amely megérdemli, hogy támogassák és pártolják.

mat és elhervadt, lelankadt reménységüket felélesszem, hogy akármilyen szegények vagyunk is, de a szívünk soha sem lehet annyira szegény, hogy abból a sok szeretetből, melyet tőlük kaptunk, ne tudjunk valamit visszaadni. Ma még csak betűkben küldhetem el kitörülhetetlen, felejthetetlen emlékezéseimet s olyan nagyon szegénynek érzem magam, hogy nem tudok szeretetemből nekik visszaadni annyit, amennyit tőlük kaptam. Azonban néma, hangtalan kenyérharcukat a magam ügyének vallom és addig ismétlem keserves panaszait, míg a megcsikított fülek is meghallják és a megdermedt kezek intézkedésre mozdulnak.

Nagyságos Asszonyom, könnyei nyomán gyöngyöztek fel emlékezéseim, és újra éledtek lelkemben a hála virágai. Fogadja szeretettel tőlem, mert én ma is csak tanulóknak képzélem magam, aki boldog, ha a tanítója végigsimogatja a »játékban«, munkában kihevült arcomat.

Sziv. üdv. Szerk.

»Salvia«. Talán több a merészségnél állítani, hogy életünk tragikumának kezdő pillanatát ismerjük, kifürkészhetjük. Ha így volna, annyi merészséggel megakadályozhatnók a tragikum bekövetkezését. Ön úgy véli, hogy életének tragikus pillanata akkor kezdődik, amikor az illetővel megismerkedett, kiről éveken keresztül az volt a meggyőződése, hogy az emberi tökéletesség minden nagyszerűségét magában hordja. Ebben a tudatban ajándékozta meg őt lelkének minden kincsével, szívének legnemesebb érzésével. Aztán elmaradhatatlanul bekövetkezett a mindennapi reális tragikum: a megismerés tragikuma. A szilárdnak hitt jellem könnyen karcolódott, nem állta a próbát. Ebből következőleg az ész és érzések dialógusai véglegesen elvesztették meggyőző erejüket. Nehéz, majdnem lehetetlen megértetni, hogy több ebben a fájdalmas emberi gyarlóság, mint az igazi tragikum. Nem is kétségbeesés, csak szomorúan szárnalmas a bizonyosság, hogy az Ön idealizált embere, akinek lelki kvalitásait — szellemiokről nem beszélünk — mindenképp fölé helyezte, — úgy zuhant le a maga emelte magaslatról, hogy az Ön szemében soha többé már nem tornáztatja fel oda magát. Levelén keresztül bírálva, nem áll módomban eldönteni, hogy mi idézte elő a zuhanást. Talán nem is történt meg valójában az említett lelki deformálódás, csak az Ön belső világában alakult ki egy olyan lelki processus, amelynek következménye a tisztább meglátás. Hasonló tragikumokat az írók is nem egyszer sejtetnek műveikben s

Kerben, gyümölcsösben, gazdaságban
ÖNTÖZZÖN
 a szabadalmazott
AHA
 gazdasági kézi
ÖNTÖZŐGÉPPEL
 Szárazságban is
EREDMÉNYESEN
TERMELHET
 kerben, kertészetben, szőlőben, gyümölcsösben
PÉNZT, IDŐT, MUNKÁT
TAKARIT MEG!
 Nem permetez, nem locsol, nem áraszt. Az öntözővizet közvetlenül a termőtalajba, a gyökérzethez vezeti, 1/10 vízzel, 1/20 munkával 100% többtermést ér el.
Ára 28 pengő 60 fill.
 Ezidőszereint 35% kedvezménnyel 18 P 60 fillérről rendelhető meg
GAAR ÖDÖN
 Budapest, VI., Andrásy-ut 90/c. sz.
 KÉRJEN PROSPEKTUST MÉG MA!

intuitív csöndjéből kilöndön feltörő érzései felfogják az élet tisztább, áthatóbb hangjait, amik oly kincsekkel gazdagítják, hogy ezeknek birtokában felismeri a legegyszerűbb dolgok mélyes lényegét. Talán csak a könnyes csöndben válik igazán érezhetővé a szellemi élet felsőbbrendűsége. Bár brutális kegyetlenséggel tört lelkére a megismerés, mégis a szenvedés felsuhanó szaltómortálja lendíti át az élet igazi szépségének forrásához, amelynek hús kristálycseppjei felüldítik és a mindennapi életen túl visszaadják egy magasabbrendű életnek. Ha ezen átlendülésen érzi az Örökkévaló karjának támasztát, mely védőleg táru ki az örvény fölé, kétségbeesése meg kell szűnjön, mert aki intézi a csillagok pályafutását, az nem feledkezik meg a legparányibb férgéről sem, amelyek szintén isteni akaratának engedelmeskednek és az ő tetszése szerint mozdulnak életre és merevednek örök harmóniás csöndbe. Ha a boldogságot nem egyetlen embertől teszi függővé, hanem rajta kívül akarja megismerni, tárja ki lelkét a Mindenható megdönthetetlen igazságainak, amely bizonyosan elvezeti a legkövetesebb boldogsághoz, amit csak nekünk, gondolkozó embereknek tartott fenn, akikkel megszottta minden gondolatát. A boldogságot csak azok keresik, akik még nem értik Isten üzenetét.

tud hasonló elbeszélést írni. Arra azonban, hogy egy nívós irodalmi lap közölhesse, nem elég erős. — »B. Margit.« A vágy és A csók című költeményeiben csak a sokat olvasott műkedvelőt érezteti. Nekünk nem megfelelők. — »SR.« Költeményei elég üdék, a frissen csengő rímek jól összehangoltak, azonban még fejlődnie kell. Írdemes írnia. — »Bizalom.« Sajnálom, hogy a meglepetést nem tudom megszerezni Nagyságos Asszony-nak. A verse olyan, mint egy kipattanó virágbimbó, amely azonban, mielőtt kinyílhatna, elhervad. Ugy a gondolatalakításban, mint a külső ritmusban nem tud kifejlődni. A meglepetés kedvéért kivélt nem tehetünk, bármennyire is kedvesnek és szeretőreméltónak találjuk Nagyságos Asszony gondolatát.

Sziv. üdv. Szerk.

»Egy barnahajú jászklány«-nak küldöm a kért dal szövegét. Zenéjét dr. Járossy Jenő írta.

»Valamikor úgy szerettem a virágot, Köztük jártam, köztük szőttem sok-sok álmot.

És amikor az a kislány
 Rám borult egy forró csókkal,
 Szőke haját teleszórtam virágokkal.

Egyszer aztán szerelmünknek alkonyatán

Másra borult forró csókkal az a kislány.
 Szőke haja virágokkal volt akkor is
 teleszórvva,
 Nem szeretem a virágot én azóta.«

Üdv. »Gyurka«, »Vattay Klára«, »Szőke leány«, »Sanyi«, »Kriszta Juliska«, »Čanicné«, »Gombkötő Iréne.

»Egy barnahajú jászklány«-nak küldöm az alábbi dal szövegét: A dal köztáji beszerezhető a szerzőnél: dr. Piskárkosi Szilágyi Béla volt székely főhadnagy írónál, Budapest, V., Visegrádi-utca 32. II. 2.

»Egyszer egy szép asszony tört az életembe,

Aki megtanított csókra, szerelemre.
 Pompás dalokat szőtt lelkem fátyolából,
 De egyszer csak megúnt s eldobott magától.

Szeszélyes kedvében lelkem összetépte
 És én még sem tudom megátkozni érte.
 Könny lepi az arcom, ha le száll az alkony,

Még se kell nekem más, csak az az egy asszony,
 Az a drága, kicsi, kőkényszemű asszony.

Nem mondom, azóta öleltem már mást is,
 Vártam már reszketve új virág nyílást is.

Pislogott szívembe új szerelmek mécsé,
 De azt az egy tüzet nem pótolja még se.
 Idvezítő, forró, égit erő láng volt,
 Perzselés és emésztett, világlótt, lángolt.

S mielőtt belepné éltetmet az alkony,
 Csak egyszer csókoljon meg az az egy asszony,

Az a drága, kicsi, kőkényszemű asszony.«

Szeretettel: *Herbály Sándorné.* »Egy pusztai szép asszony«, csikdelnei *Ince Antalné*, magyarzsákodi *Horváth Katinka.*

»J. Aladárnénak«. küldöm a kért dal szövegét:

»Rég tovaszállt sok csókos mámoros éj
S egy régi dal: »Szeretsz-e még?
Nápolyi éj, mit suttog rólad a szél,
Szeretlek én s szeretsz-e még?
A forró csókja nem volt csak délibáb,
A fájó szívem azt suttogja, nincs tovább.
Szép asszonyom, a multat feledni kell,
Az ön szívében nincs már nékem hely.
Refr.

Asszonyom, ha kissé még szeret,
Adja vissza fájó szívemet.
Nemsokára hulldogál a hó,
Miért is voltam könnyelmű bohó?...
Asszonyom, ha kissé még szeret,
Adja vissza fájó szívemet.
Nem derül ki nékem már az ég,
De önt egy új tavasz meggyógyítja még!

Eljön az ősz és elszállt már a remény
S a bánat ül szívem helyén.
Mint szerenád az éjben halk zene száll,
Szép asszonyom, csalódnai fáj.
Más nem szerethet jobban, úgy mint e szív,
Meglátja majd, egy csókra még visszahív.
Szép asszonyom, e dalt is felejtse el,
Miért játszik így a szegény szívemmel.
Refr.

Asszonyom, ha kissé még szeret stb.«
Mátyás Júlia, Szeged.

A dalok kottája kapható Nádor Kálmán zeneműkereskedésében, Károly kir.-út 8.

»Tanító neje«. Elismerő soraiért fogadja, Nagyságos Asszonyom, nagyon hálás köszönetem. Az eltérő vélemények között, Nagyságos Asszonyomé a helyes, mert egy tizennyolc éves fiatal ember egy huszonkétéves asszonyt nem szólíthat másként, mint »nagyságos asszony« és a mi szokásaink szerint »kezét csókolom«-mal köszönti. Kezet csókolni azonban csak korosabb hölgyeknek illik.

Szív. üdv. Szerk.

»Érdeklődő«. A szarvasi két éves női kereskedelmi tanfolyam célja, hogy a kereskedelmi pályákra készülőeknek módot adjon szakismeretek megszerzésére. Tandíj egész évre 200 P., mely 10 havi egyenlő előleges részletben is fizethető. A tanfolyam elvégzése után a növendékek vég bizonyítványt kapnak, melynek alapján elhelyezkedhetnek ipari és kereskedelmi pályákon. Vidéki tanulók internátus-szerűen elhelyezhetők. Bővebb felvilágosítást ad az igazgatóság. Sz. üdv. Szerk

»A szeretet önfeláldozás«. Szabó Dezső a napilapok híradása szerint, állítólag saját maga jelentette be, hogy anyjában felfedezte az oláhokkal való rokonságát és »Mile« névvel oláh íróvá avasztotta magát. Ezzel a ténnyel az erdélyi lapok is kereső kommentárokkal kísérve — több ízben foglalkoztak. Ez úgy fináléjával Szabó Dezső azonban adós maradt! Element-e, visszajött-e, nem tudjuk. Lehet, hogy újabb rokonságával nincs megelégedve és tékozló fiúként még terebbi rokonaihoz. Vitájuk eldöntéséhez ennyiben járulhatok hozzá.

Szív. üdv. Szerk.

Kedves előfizetőársnőim közül ki szeretné fokozni és tartóssá tenni fiatalos kinézését? Csaknem egy egész életen át leszűrt tapasztalat és fokozatos tökéletesítések után, ártalmatlan anyagokból, házilag készült, csodás hatású ráncmentesítő krémem van, mely úgyszólván kivisálja az arcot. Hozzávaló nagy-szerűen konzerváló arcvízhez való anyag-gal együtt utánvétellel hat pengőért küldöm kizárólagosan levélbeli megrendelésre fársnőimnek. Válaszbélyeget kérve Dr. Wohlfart Béláné, Bpest, Személy-nök-u. 7. III. 1.

»Kétségbeesett árva«. A lelmem leg-mélyén nagyon hálás vagyok, hogy a M. U. L.-nak számonkénti vásárlói között is vannak hűséges, kitartó és elszakíthatatlan barátai. Igaza van, hogy az a tény, hogy valaki nem éves előfizető, nem lehet befolyással a hozzám forduló kívánsága elintézésénél. És valahogy mindig közelebb is jutok a szenvedőkhez, a küzdőkhez, a mindennapi kenyérért verejtékesen izzadókhöz, a szerencsétlenekhez. Mintha az emberi szomorúságok láthatatlan mágneshuzalai magukhoz vonzanának, hogy levezzem, felszárítsam a szomorúságok patakzó könnyeit. Szeretném az elfáradt, roskadozó testeket karomba fogni és tiszta, puha otthonokba lepihen-tetni. Szeretném a mindennapiért vergődőket megszabadítani kínzó gondjaiktól, e'üzni agyukból a bizonytalan ho'nap sötét rémeit. Szeretném a könnyektől fátyolos szemeket csillogóknak látni, szeretném a kezeket hálaadó imára kul-csolni. Szeretnék igazi embereket találni, akiknek fáj a másik ember szenvedése, nyomora és szeretnék embereket találni, akik azért is dolgoznak, hogy egyetlen ember se legyen, aki a kenyér nincstelenségét ismeri. És mindezeket felül azt is szeretném, hogy a legtitokzatosabb és leg-szentebb érzéssel ne játsszanak komoly-talanul, felelőtlenül. Az ember nem gép, hogy érzéseit óraműszerint igazítsa, fo-kozza vagy leállítsa. Nem azt mondom ezzel, hogy fegyelmezetlenül engedjük át magunkat érzéseinknek. Sőt a legvadabb káoszt és az érzelék anarchiáját az idezéni elő, ha lelkileg kiegyensúlyozatlanul en-gednénk át magunkat azoknak a fojtogató, viharos szédületeknek, amelyek a gyöngékkely oly kegyetlenül bánnak és le-tiporják. Az ösztönök misztériumából felszakadó és a lelkek fölött uralkodó természeti törvényekből összeféződött érzelmi erőnkkel megbirkózni kivételek-nek, az intellektus legmagasabb fokán állóknak sikerül. Mint ahogy a világon uralkodó kozmikus erők az idő és tér átfoghatatlan messzeségeiből sugározzák egymáshoz tartozatos erőiket, amely erőknek működését ösidőktől fogva a bennük rejlő atavisztikus ösztöniséggel tudat alatt megérezzük s ugyanolyan csatlakoztatlan bizottsággal ösztönsgallatra menekülünk bizonyos érzelmi hatások alól. Ön is érzi ennek a menekülésre kész-tető erőnek a szuggesztióját s talán ennek is egyik következménye, hogy »lemond-tott a férjhezmenetelről«. E lemondásban már találkozunk érzelmi végtelen bonyo-ltságával s nem nehéz megállapítani a lepergett tények felfűzése után, hogy hosszú idő multával juthat el a csoda-

tevő megoldásig. Ha a »lemondást« e fo-galom megalkuvás nélküli kifejezése sze-rint értelmezhetem és az Önök barátságát nem érzelmi, hanem kizárólag a barátság fogalma alapján vehetem boncolás alá, amelynek egyik főfeltétele: semmit sem követelni a magunk részére, akkor nem szabad, hogy fájjon az a néhány hónapi távollét, melyet levelében bejelentett. Gondoljon arra, hogy a barátságban nincs önzés, míg a szerelemben az ember egy kissé mindig egoista. Önök, mint barátok kapcsolódtak bele egymás éle-tébe s így bizonyosra veszem, hogy a hirtelen történt elutazással csak az együtt töltött órák derűjét akarta megóvni az eltávozással okvetlenül velejáró zavaró, lehallkító, eltompító érzéstől. És azt is megígérte, hogy ha visszatér, magyará-zatát adja a meglepetést hátrahagyó el-utazásának. Ennek az illető is éppúgy érzi szükségességét, mint ahogy Ön várja azt a távolláság következtében még türelmetlenebb, megfájdult érzéssel. Nagy-on kell uralkodni gondolátán, nehogy a kételkedés megfertőzze, mert csak az elmélyülő és fokozódó bizalom tarthatja meg a lelküket eddig is felvidítő és mind-kettőjüknek nélkülözhetetlen barátság-ukat. Az ilyen önzetlen, semmit nem kérő, semmit nem kívánó barátság mellett ott virraszt örökkön a magasabbrendű ember öntudatos szeretete, amely mindig csak a másikért, a másik érdekében levőért szól meg. Nem lehet fájdalmas és nem süggesztheti el ez a virrasztás. Midőn legjobb barátunkat visszavárjuk, min-den tőle távol töltött percünket meg-színesíti a szenvedélytelen tiszta érzés, melynek nemes lirája isteni tökéletes hangszerelemben adatott mindnyájunk-nak. Köszöntse majd ezzel az önmaga fölé emelkedő érzéssel visszatérő barátját és nem lesz oka sem szomorúságra, sem kétségbeesésre. Szív. üdv. Szerk.

»Detektív«. A detektívregények — nagy-on kevés kivétellel — magasabb szel-lemi szórakozást izgalmon kívül nem nyújtanak. Aki szellemi szórakozást ke-re, az nem detektívregényeket választ olvasmányul. Ebből indulhatott ki az illető is — aki elég tisztán lát a dolgok mélyére —, mikor úgy nyilatkozott, hogy a detektívregények nem hölgyeknek való olvasmány. Valószínű úgy gondolkozott, hogy: mutasd meg olvasmányodat és megmondom, ki vagy. És miután olvas-mányát megismerte, az abból levont következtetéssel nincs meglepedve. Vé-leményének kifejtésével nem sérteni akart — amit meg kellett volna érezni —, hanem a finomabb női lélekhez méltóbb szellemi társaságban óhajtaná látni. Senki nemesebb céllal nem vehette volna ki kezéből a kifogásolt könyvet és nem kínálhatta meg értékeesebb és ön-magához méltóbb szellemi élvezettel, mint ő, akire most egy kissé mégis nehez-tel. Igaztalanul nehezelt.

Szív. üdv. Szerk.

Internátusszerű LEÁNYOTTHON

Tanítónőképzőbe, női két éves kereskedelmi iskolába, gimnáziumba, polgári iskolába iratható leányok hititino ellátással, gondos felügyelettel elfogad

Dr. Freitag tanár, Szarvason

Gyomorégést azonnal, savtullengést

rövidesen megszűn:et Cigelka „ISTVÁN” sóskarbo-nátumós jódos forrásvíz. — Kapható mindenütt. Vezérképvelet: V. Sas-utca 29. Telefon 120—20

Grafológia

Egy **lelkibeteg**. Habozó természet, gyakran türelmetlen és nagyon ingerlékeny. Valami élmény rendkívül mély nyomokat hagyott a lelkében. Alapjában véve szereti az embereket, mégis húzódozik tőlük. Megnyugvást derübb társaságban és az irodalom szeretetében fog találni. Rövid idő múlva érezni fogja, hogy lelkileg újjászületett.

Annamária. Nem egészen felszabdult lélek. Titkos gondolatai és eltitkolt érzései vannak. Túláságosan élénk idegdrengszer, gyakori vibrációk, apró örömmök, tartós kedvtelenségek. Az élet problémái megdöbbenlik, pedig módjában van kitérni a kellemetlen hatások elől. Magas intelligencia, amely azonban fegyelműz akaratra vár.

Sch. F.-né. Nyílt tekintetű, mosolygós szemű, közvetlen s kellemes asszony, Volt egy olyan szakasza életének, amikor szerencsétlenül érezte magát és azt hitte, hogy sohasem fogja kiheverni a lelki csapást. Azóta megvizsgáltatott és derűsebben lát mindent. Abban a körben, amely társaságát alkotja, jól érzi magát és barátróli, ismerősei is szeretik. Házas természetű, dolgos, kissé fukar. Szeret a más dolgaival foglalkozni.

Victoria, Győzelem, Pedro, Fortuna. Ilyen szabályos, kicirkalmazott betűk nem alkalmasak íráselemzésre. Ugy kell írni, ahogy például sebtében írunk egy levelet. De azért olvasható legyen. A túlgondos betűk rendszerint tanulókorban lévő fiatalokat sejtetnek, akiknek írásából alig lehet következtetést vonni jellemre, természetre, egyéniségre, testi és lelki hajlamokra stb.

Margó. Nem túlságosan házias, de rendszerető, kissé nyugtalan és ideges. Szereti a külsőségeket. Műveltsége nem elég alapos. Kis dolgok nagyon felbosszantják. Barátkozó és szolgálatkész. Nincs megelégedve magával.

Tűzpiros virág. Merengésre, álmodozásra hajló. Néha fölösleges problémákkal gyötéri magát. Regényes olvasmányok hatása alatt nem egyszer gondolt arra, hogy maga is tolat vesz a kezébe. Pedáns, a külszínre vigyázó, a kisévárosi gyarlóságoktól irtózó, szellemi szórakozásra vágódó.

Hajszálakat arcról,

karról utónomok nélkül kirtja, összes szépségiházak bezelését biztos sikerrel végzi:

POLLÁK SAROLTA

Bpest, VI., Andrássy-ut 38. I. em. „MIRACLE” hajlétváltoító-szer szétkülésé utasítással. „Miracle” szeplőkúrát hatása bántalatos. — 25 éves működés. — Kérjen prospektust. Díjtalan felvilágosítás.

Barna kislány. 1. Pompakedvelő, nagyravágyó, energikus. Alapjában romantikus kedély. Kissé kemény arcvonásai vannak. Nagyon szereti a zenét. 2. Nem éppen határozatlan, de bizonytalan körvonalú egyéniség, sok hajlammal a hirtelen csüggedésre és a pillanatnyi fölhevülésre. Nagyon jóindulatú. Tanulóéony, becsvágyó. 3. Kissé piperkőc és bőbeszédű. Nagy kalandokra vágyik. A környezetü nem elégti ki. Tehetségei nem tartanak lépést az ambíciójával, de előbb-utóbb megtalálja a helyes utat és akkor sikerei lesznek. 4. Nyomott hangulatú, néha kishitű, önmagában és másokban is kételkedő. Sokat töpreng és keserűséget érez, mert egy terve nem sikerült. Műveltségre szomjazó, de nem rendszeres.

Szöke Csi. Egészleges, de kicsit vérszegény. Az élet rázúduló jelenségei közt nem tud eligazodni, még támaszra van szüksége. Széld lelki és nagyon érzékeny. Sokat olvas, de nincs kellő kritikája. A most következő évek alatt rohamosan fog kifejlődni a karaktere s ezzel az ítéloképessége meg az akaratereje is.

Felölő szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztő: tordai BÓJTJE ETELKA

Úgyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szóan aluli szöveg hirdetés díja 1 P Jelígis hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetés díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át.

Perzsa- és más szövegek szakserű és művészi javítását vállalom. Vidéki megrendeléseket is pontosan eszközölök. A lap előfizetői részére 10 százelek kedvezmény. Cim: Tcharhoukian Vosdanki, Bpest, IV., Városház-u. 10. (Pilvax-köz 6.) Telefon: Aut. 897-86.

Merano (Olaszország) **Institut Auer**, Villa Imperiale. Leánynevelő intézet. Felsőes fekvésű nagy parkban. Pompás üdülőthron. Továbbképző. Idegen nyelvek. Zene, művészet, tánc, Tennis. Egyéni nevelés. Kirándulások. Prospektusok. Referenciák. M. Chr. Auer, igazgató.

Betegségre hajlandósággal bíró gyenge fejlődésű, vérszegény, rekonvaleszens gyermekek és felnőttek legjobb üdülőhelye a tengermentéken Grádóban «Villa Iris», magyar úri-család panzió, elismert kitűnő magyar konyhával. Napi panzió 8 P-től. Tulajdonosok özv. Gschaiderné Kertay Kató.

Gyermekeken úri házaspár elfogad felsőbbiskolás tanulót teljes ellátásra, egészséges lakás, kifogástalan ellátás mellett. Megkereséseket Kovács Lajos, Budapest, IX., Üllői-út 89. sz. kérek.

Balaton mellett Révfülpön kényelmes berendezett villában **Palágyiné Horváth Erzsébet** család panziójában napi ellátás négyzéri étkezéssel, fürdőkabinhasználatával 6 pengő. Szőlőkörű háziország felügyelte alatt.

Tanítónő, nagy gyakorlatú, állást keres. Kiss Ella, Pápa, Zimmermann-u. 1.

Úrind, megbízható, jövő tanévre két vidéki fiú- vagy leánydiákot teljes ellátásra elvállal. Babosné, Budapest, Gregus-u. 6.

Keresek jól jövedelmező cukorka-életemhez farsát ötezer pengővel, esetleg eladnám. Tel. J. 353-04, József-körút 77-79, cukrászda.

Urasági házhoz falura jól főző, teljesen egyedülálló, megbízható házvezetőnő kerestetik, ki a háztartás minden ágában járatos. Liptay Lászlóné, Jéke, u. p. Kiszvárd.

Tanítóképző, leányintézmény közelében lakó budai úri-család teljes ellátásra elvállal két leánykát. Német társalgás, zongora. V. Gy.-né, Tölgyfa-u. 16. fsz. 1.

Idősebb úrileány, csendes otthonra vágó, házvezetőnőnek ajánlkozik kis családdhoz segítséggel, esetleg gyermekek mellé. Cim: M. I., Szódliget, Pest m., áll. isk.

Különbejáratt kétszobás komfortos lakás börtural, vagy úresen azonnal kiadó. Cim: Horthy M.-út 56, III. 6. Lift.

Mérnök család magához venne a jövő tanévre úri-leánykát mérsékelt díjazással. Külön szoba, zongora, német társalgás. Cim: Mاتیerné, Budapest, II., Batthyány-u. 46, III. 6.

Megebízható idősebb, intelligensebb nő házvezetői, vagy apóli állást keres. Vidékre is megy. Nagy Mihályné, postrestante Pestszentlőrinc.

Árva magyare úri-leány, ki a kisgyermeket nagyon szereti és a háztartásban is örömmel segítkezik, állást keres vidékre, vagy pusztaóra. Cim: «Gyermekekért» jelige alatt kiadóban.

Házhoz megyek varni 3 pengő és ellátás ellenében. Mersits Istvánné, Rákosiiget, XIII. utca 25.

Kárpitosvarrózó elvállal olesón függönymuntrozást, börturhuzatvarrást. Galacsik Jánosné, Budapest, József-körút 25. IV. 4.

Fővárosi tanítónőnek két személy lakást teljes ellátással kaphat. Cim: Reiterré, Barcsay-u. 11.

Okleveles óvónő gyermekek mellé ajánlkozik. Cime: «Lelkiismeretes» jelige alatt a kiadóban.

Mezőtúri leányliceumba járó tanulónak teljes ellátásra, zongora-használatra, esetleg tanítással elfogad Bírő Kálmánné, Mezőtúr.

Intelligens, német nyelvben perfekt, közepkorú nő társalkodónőnek, vagy nevelőnőnek ajánlkozik jobb úrihelyre. Özv. Lenczendorferné, Miskolc, Kun J.-u. 29.

Csemege akácmezet 5 kg-os postabörtönben 10 pengőért börtenteve, utánvétel szállít Girst József méhész, Paks.

Vidéken élő, egyedülálló nyugdíjas úrind megosztandó otthonát szívesen teljesen egyedülálló 30-50 év körüli nyugdíjas, intelligens, finomlelkű, egészséges úrindól, vagy hivatalnoknővel. Bővebbet levélben. Cim: «Debrece» jelige alatt kiadóban.

Szerényengyű, varrások értő úri-leány úri-családhoz elmerne. Háztartásban segít. Leveleket fizetés megjelölésével «Gyermekekért» jelige alatt kiadók kérek.

Kozmetikai intézet. Szépségápolás, Damjanich-u. 33, I. 10. Párisi módszer szerint higiénikusan kezel mindenmü archórhíbat, szemölcs, májfoltt, szeplő, ráncok, miteserek, pattanások, kellemetlen szőrszálak fájdalom nélküli tökéletes és végleges eltávolítása villannyal. Börtelrendszert jutányos árban. Tanítványok eiserszóg kikézésben részesülnek. Tanácsadás díjtalan.

Házvezetőnő, vagy anyahelyettesi állást vállalna azonnala fiatal nő. Perfektül főz, gazdasághoz ért, varni, kézmunkázni tud. Klémens Hilda, Budakeszi, Táhori-üdülő.

Festőművész, okleveles rajztanár, teljes ellátást keres tanítás fejében Budapestben vagy közvetlen környezetben. Cim: «Festőművész» jelige alatt kiadóban.

Foxterrier simaszőrű, törzskönyvezett kutyakölykök 15 pengőért kaphatók. Proházska, Putnok.

Kiadó novemberre új házban utcai erkélyes nagy szoba. Központi fűtés, fürdőszoba, zongora-és konyhabasználat. Cim: József-körút 77-79, cukrászda. Telefon: J. 353-04.

Castorrex (hódkirály) prémnyakbölt, tizhetesek, páronként nagyon olesón, 40 pengőért eladók. Mayherr Béla tanító, Békásmegyert, Budapest mellett.

31 éves, nőtlen vas- és szerszámkereskedősegéd, ki e szakma összes ágaiban teljesen és tökéletesen járatos, önálló munkaező, szerény igényekkel azonnali, vagy későbbi börtelépés állást keres. Szíves megkeresést kér Weisz Géza, Balatonfüred, Herminaudvar.

Úri-családnál szeretném elhelyezni felnőtt leányomat, ahol engem pótolnának. A teljes ellátást fizetem. Leányom a szeretetért hasonlókorú leányokkal németül társalgona. Esetleg csere is lehet. Cim: Igazgatóné, Gyöngyös, Kékes-tér 6.

Zongoraeórákat adok kezdőknek és haladóknak akadémiái módszerrel. Ugyanott jutányos árón készülnék női ruhák és kabátok. Cim: Pestszentlőrinc, Wlassist Gy.-u. 28, magas földszint.

Komoly, intelligens úri-leány, gyermeknevelésben és háztartásban járatos, anyahelyettesnek, vagy házvezetőnőnek ajánlkozik azonnala. Cim: «Balaton» jelige alatt kiadóban.

Privátórak adását, tökép német-francia és kereskedelmi tantárgyakban olesón vállalta értésigizgiet úri-leány. Cim: «Érettségizett» jelige alatt kiadóban.

Falusi otthonomban panziószertien elfogadok idősebb házaspárt, magányos egynekett teljes ellátásra, röviden időre, vagy állandón az év minden szakában. Reutzek Jenőné, Rácalmás, Feher m.

MEINL-postacsomag

bérmentve

(rizs és cukor kivételével)
Kérjen árjegyzéket és rendelőlapot! ~~~~ Levélcím:
Budapest 72, postafiók

Jam-, befőtt- és konzervárainkat
leszállítottuk

Meinl Gyula r.-t.

Virágos Budapest Virágos Magyarország

Erkélyek, ablakok virágdíszítése. Alkalmi csokrok,
koszorúk és esküvői díszítés. Kertépítés és atala-
kítás legezebben és legolcsóbban:

Kiss Béla és Társa

mű- és kereskedelmi kertészeti

Budapest, II., Hidegkúti-út 3. sz.

Üzlet: I., Krisztina-körút 111. Új vásárcsarnok.

Telefon: 644-02.

== Lapra hivatkozónak kedvezmény! ==

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ)

VEGYTISZTÍTÓ-KELMEFESTŐ

Gyár és központ: VIII., BAROSS-UTCA 85

Vászon, fehérnemű, asztalnemű, ágynemű és kelengye, valamint
a Főt-Ujfalui hadirokkantak, özvegyek és árvákat foglalkoztató
műhelyeinek készítményei u. m. színpompás háziszőttek, festett
magyar bútorok. Ágynemű és női fehérnemű himzések
hozott anyagra is vállalunk gyönyörű kivitelben igen méltányos
áron. — Minták megtekinthetők

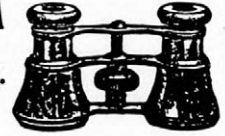
TRIZNYAI, SZABÓ, TÜRÖK vászonkereskedőknél
Budapest, IV., Petőfi Sándor-utca 3

CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Látszók, szemüvegek, orrcsipetők.
Fényképezési készülékek és cikkek.
Barometerek, hőmérők.

Kézimunkák

csipkeszövetek, függönyök és az
összes kézimunkához való anyagok

WIEG TESTVEREK cégnél

Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23

Magyar Királyi

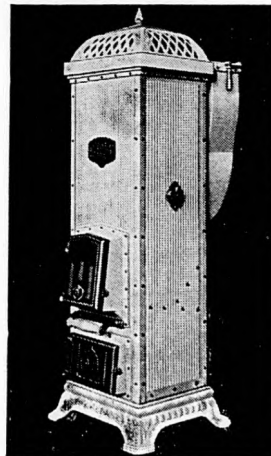
Állami Vasgyárak Kereskedelmi Képviselete Rt.
BUDAPEST, V., VILMOS CSÁSZÁR-UT 28. SZÁM FÖLDSZINT
Telefonszám: Automata 273-28, 273-29

SZAB. FOLYTONÉGÓ

JOBBÁGY-KÁLYHÁK

FŐBB ELŐNYEI:

1. Még a legsilányabb hazai barnaszénrel is tökéletesen és teljesen szagtalanul égeti el!
2. 15-20 órán át kezelés nélkül ég
3. Kifűnően szabályozható!
4. Hatásfoka barnaszén használatánál a hivatalos megállapítás szerint 81,8 százalék.
5. A leggazdaságosabb és legideálisabb kályharendszer, mert a legolcsóbb tüzelőanyagból is kb. 50%-kal kevesebbet fogyaszt a közönséges kályhánál!
6. Egyszerű begyújtással folyton-égést biztosít! Kezelést alig igényel! Széngázok nem fejlődhetnek!

A Magyar Királyi Állami Vas-, Acél- és Gépgyárak gyárimánya

Hazai szénrel tüzelésére legalkalmasabb!

Kérjen ingyenes árjegyzéket!

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Veres udvari és kamarai fényképész felvétele

ADLER RÁCZ ANNA MÁRIA